

หนังสือมัทธวิ

ผู้เขียนหนังสือมัทธวิ คือตัวมัทธวิเอง เขามีอีกชื่อหนึ่งว่าเลวี มัทธวิเป็นศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู เขาเป็นคนยิว แต่เดิมเขามีอาชีพเป็นคนเก็บภาษีมาก่อน หนังสือมัทธวินี้เน้นให้ชาวยิวอ่านโดยเฉพาะ

ความสำคัญของหนังสือเล่มนี้ คือมัทธวิพยายามเน้นให้คนยิวเห็นว่า พระเยซูนี้แหละคือพระเมสสิยาห์ (หมายถึงผู้ที่พระเจ้าได้เจิมไว้ให้เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของชาวยิว) ที่หนังสือพระคัมภีร์เดิมทำนายเอาไว้ว่าจะมา มัทธวิถึงได้ยกข้อต่างๆ ในพระคัมภีร์เดิมมาอ้างบ่อยๆ แต่อย่างไรก็ตาม หนังสือเล่มนี้มีใจความสำคัญอยู่ที่คำสั่งสอนของพระเยซู ซึ่งเป็นประโยชน์กับทุกๆ คน รวมถึงคนในสมัยนี้ด้วย

หนังสือมัทธิว

ประวัติบรรพบุรุษของพระเยซู

(ลก.3:23-38)

1 นี่คือรายชื่อบรรพบุรุษของพระเยซูกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่* พระองค์เป็นลูกหลานของดาวิด และอับราฮัม

² อับราฮัม มีลูกชื่อ อิสอัค อิสอัคมีลูกชื่อ ยาโคบ ยาโคบมีลูกชื่อยูดาห์ และพี่น้องคนอื่นๆ ของยูดาห์

³ ยูดาห์มีลูกกับนางทามาร์ชื่อ เปเรศ และเศราห์ เปเรศมีลูกชื่อเฮสโรน และเฮสโรนมีลูกชื่อราม

⁴ รามมีลูกชื่อ อัมมีนาดับ อัมมีนาดับมีลูกชื่อนาโชน และนาโชนมีลูกชื่อสัลโมน

⁵ สัลโมน มีลูกกับนางราห์บชื่อโบอาส โบอาสมีลูกกับนางรูธชื่อโอเบด และโอเบด มีลูกชื่อเจสซี

⁶ เจสซีมีลูกเป็นกษัตริย์ดาวิด ดาวิดมีลูกชื่อโซโลมอน แม่ของโซโลมอนเคยเป็นภรรยาของอุรียาห์มาก่อน

⁷ โซโลมอนมีลูกชื่อเรโอบอัม เรโอบอัมมีลูกชื่ออาบียาห์ และอาบียาห์มีลูกชื่ออาสา

⁸ อาสามีลูกชื่อเยโฮชาฟัท เยโฮชาฟัทมีลูกชื่อเยโรฮัม เยโรฮัมมีลูกชื่ออุสซียาห์

⁹ อุสซียาห์มีลูกชื่อโยธาม โยธามมีลูกชื่ออาหัส และอาหัสมีลูกชื่อเฮเซคียาห์

¹⁰ เฮเซคียาห์มีลูกชื่อมนัสเสห์ มนัสเสห์มีลูกชื่ออาโมนและอาโมนมีลูกชื่อโยสิยาห์

¹¹ โยสิยาห์มีลูกคือเยโคนิยาห์และพี่น้องคนอื่นๆ ของเขา ในเวลานั้นพวกเขาวิบัติถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่เมืองบาบิโลน

¹² หลังจากถูกกวาดต้อนไปที่เมืองบาบิโลนแล้ว เยโคนิยาห์มีลูกชื่อเซอัลทิเอล และเซอัลทิเอลก็มีลูกชื่อเศรุบบาเบล

¹³ เศรุบบาเบลมีลูกชื่ออาบีฮูด อาบีฮูดมีลูกชื่อเอลียาคิม และเอลียาคิมมีลูกชื่ออาซอร์

¹⁴ อาซอร์มีลูกชื่อศาโดก ศาโดกมีลูกชื่ออาคิม และอาคิมมีลูกชื่อเอลีอูด

¹⁵ เอลีอูดมีลูกชื่อเอลเออาซาร์ เอลเออาซาร์มีลูกชื่อมัถธาน และมัถธานมีลูกชื่อยาโคบ

¹⁶ ยาโคบมีลูกชื่อโยเซฟซึ่งเป็นสามีของนางมารีย์ และนางมารีย์ก็เป็นแม่ของพระเยซูหรือที่เรียกกันว่าพระคริสต์†

¹⁷ ดังนั้นนับตั้งแต่อับราฮัมลงมาจนถึงดาวิดมีสิบสี่รุ่นและนับจากดาวิดลงมาจนถึงเมื่อถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่เมืองบาบิโลนก็มีสิบสี่รุ่น และนับตั้งแต่ถูกกวาด ต้อนไปเป็นเชลยจนถึงพระคริสต์ก็มีสิบสี่รุ่น

พระเยซูคริสต์มาเกิด

(ลก.2:1-7)

¹⁸ เรื่องราวที่พระเยซูกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่* มาเกิดนั้นมีอยู่ว่า มารีย์ ซึ่งเป็นแม่ของพระเยซู ได้

1:1,18 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือในภาษากรีกใช้คำว่า"พระคริสต์"

หมั้นกับโยเซฟ แต่ก่อนที่เขาจะแต่งงานกัน มารีย์ก็ได้ตั้งท้องขึ้นมาโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁹ โยเซฟคู่มั่นของมารีย์นั้นเป็นคนดี ไม่อยากให้นางต้องอับอายขายหน้า จึงได้ตัดสินใจที่จะถอนหมั้นกับนางอย่างเงียบๆ²⁰ ในขณะที่โยเซฟกำลังคิดถึงเรื่องนี้อยู่นั้น ทูตขององค์เจ้าชีวิต ได้มาเข้าฝันโยเซฟ และบอกว่า “โยเซฟ ลูกหลานของดาวิด*ไม่ต้องกลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาหรอก เพราะเด็กในท้องของเธอนั้น เกิดจากฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์²¹ มารีย์จะคลอดลูกชายให้ตั้งชื่อเด็กนั้นว่า ‘เยซู’ เพราะเขาจะช่วยคนของเขาให้พ้นจากบาปต่างๆของพวกเขา”

²²เรื่องทั้งหมดนี้ได้เกิดขึ้นเพื่อจะได้เป็นไปตามที่องค์เจ้าชีวิตได้พูดผ่านมาทางผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ที่ว่า²³ “จะมีหญิงพรหมจารีตั้งท้อง และคลอดลูกชาย ซึ่งคนจะเรียกเขาว่า อิมมานูเอล* ที่แปลว่า ‘พระเจ้าอยู่กับเรา’”

²⁴เมื่อโยเซฟตื่นขึ้นมา ก็ได้ทำตามคำสั่งของทูตองค์นั้น และรับมารีย์มาเป็นภรรยา²⁵ แต่โยเซฟไม่มีเพศสัมพันธ์กับเธอ จนกระทั่งมารีย์คลอดลูกชาย แล้วโยเซฟได้ตั้งชื่อเด็กว่า “เยซู”

2 พระเยซู เกิดที่หมู่บ้านเบธเลเฮมในแคว้นยูเดีย ในสมัยของกษัตริย์เฮโรด* ต่อมา มีพวกโรหิจารย์เดินทางมาจากทิศตะวันออกเข้ามาที่เมืองเยรูซาเล็ม² มาถามว่า “รู้หรือเปล่าวาเด็กคนนั้นที่เกิดมาเป็นกษัตริย์ของชาวยิวอยู่ที่ไหน พวกเราเห็นดวงดาวของพระองค์ขึ้นอยู่ทางทิศตะวันออก จึงเดินทางมาเพื่อกราบไหว้พระองค์”³ เมื่อกษัตริย์เฮโรดได้ยินก็กังวลใจมาก รวมถึงชาวเมืองเยรูซาเล็มทุกคนด้วย⁴ กษัตริย์เฮโรดจึงเรียกให้พวกหัวหน้านักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติทุกคนมาประชุมกัน และถามว่า “พระคริสต์[†] ควรจะเกิดที่ไหน”⁵ พวกเขาตอบว่า “ที่เบธเลเฮม ในแคว้นยูเดียครับท่าน” เพราะผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ได้เขียนไว้ว่า

⁶หมู่บ้านเบธเลเฮมในแผ่นดินยูดาห์

พวกเจ้าไม่ใช่แค่หมู่บ้านกระจอกๆ หมู่บ้านหนึ่งในแผ่นดินยูดาห์

เพราะจะมีผู้นำคนหนึ่งออกมาจากพวกเจ้า

เป็นผู้ที่จะมาเลี้ยงดูอิสราเอล ประชาชนของเรา” (มัทธิว 5:2)

⁷กษัตริย์เฮโรด[†] จึงได้เชิญพวกโรหิจารย์มาพบอย่างลับๆ และถามพวกเขาว่า “ได้เห็นดาวดวงนั้นครั้งแรกเมื่อไหร่”⁸ แล้วกษัตริย์เฮโรดได้ส่งพวกโรหิจารย์ไปที่หมู่บ้านเบธเลเฮม และสั่งว่า “ไปตามหาเด็กคนนั้นเจอเมื่อไหร่ให้รีบกลับมาบอก เราจะได้ไปกราบไหว้เด็กคนนั้นด้วย”

⁹เมื่อกษัตริย์เฮโรดสั่งเสร็จแล้ว พวกโรหิจารย์ก็ได้ตามดาวดวงนั้นที่พวกเขาเห็นขึ้นอยู่ทางทิศตะวันออกไป ดาวดวงนั้นได้นำพวกเขาไปหยุดอยู่เหนือที่ที่เด็กชายคนนั้นอยู่¹⁰ เมื่อพวกโรหิจารย์เห็นอย่างนั้นก็ดีใจมาก¹¹ จึงพากันเข้าไปในบ้าน และพบเด็กชายกับมารีย์แม่ของเด็ก พวกเขาจึงได้กราบไหว้เด็กนั้น พร้อมกับเอาทองคำ กายาน และมดยอบ* ออกมาให้เป็นของขวัญกับเด็กชาย¹² พระเจ้าได้มาเตือนพวกโรหิจารย์ในความฝัน ไม่ให้กลับไปหากษัตริย์เฮโรด

1:20 ลูกหลานของดาวิด หมายถึง ผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากครอบครัวของดาวิด กษัตริย์องค์ที่ 2 ของอิสราเอล เมื่อประมาณ 1,000 ปีก่อนพระเยซูคริสต์มา

1:23 จะมีหญิงพรหมจารี...อิมมานูเอล” อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 7:14

2:1 เฮโรด หมายถึง เฮอร์โคมหาราชที่ 1 ผู้ปกครองแคว้นยูเดีย (ระหว่าง พ.ศ.503 - พ.ศ.539)

2:11 กายาน และมดยอบ คือ เครื่องหอมที่มีราคาแพง

พวกเขาจึงใช้เส้นทางอื่นกลับไปบ้านเมืองของตน

โยเซฟและมารีย์พาพระเยซูหนีไปอียิปต์

¹³เมื่อพวกโหราจารย์กลับไปแล้ว ทูตขององค์เจ้าชีวิตได้มาเข้าฝันโยเซฟและบอกว่า “ลูกชั้นพาเด็กกับแม่ของเด็กหนีไปอยู่ที่อียิปต์ แล้วให้อยู่ที่นั่นจนกว่าจะบอกให้กลับมา เพราะกษัตริย์เฮโรดกำลังจะส่งคนมาตามฆ่าเด็กคนนี้”

¹⁴โยเซฟจึงลุกขึ้น และพาเด็กพร้อมกับแม่ของเขาออกเดินทางไปอียิปต์ในคืนนั้นเลย ¹⁵พวกเขาอยู่ที่นั่นจนกษัตริย์เฮโรดตาย ซึ่งก็เป็นไปตามที่องค์เจ้าชีวิต ได้พูดผ่านมาทางผู้พูดแทนพระเจ้า[†]ว่า “เราได้เรียกลูกของเราออกมาจากอียิปต์”*

เฮโรดฆ่าเด็กชายในหมู่บ้านเบธเลเฮม

¹⁶เมื่อกษัตริย์เฮโรด[†]รู้ว่าโดนพวกโหราจารย์หลอก ก็โกรธมาก จึงสั่งให้คนไปฆ่าเด็กผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สองขวบลงมาที่อยู่ในหมู่บ้านเบธเลเฮม และบริเวณใกล้เคียงแถวนั้น เพราะพวกโหราจารย์บอกกับกษัตริย์ว่า พวกเขาได้เห็นดวงดาวปรากฏขึ้นครั้งแรกเมื่อสองปีมาแล้ว ¹⁷ซึ่งเป็นไปตามที่องค์เจ้าชีวิตได้พูดผ่านเยเรมีย์ ผู้พูดแทนพระเจ้าว่า

¹⁸“ได้ยินเสียงในหมู่บ้านรามัท
เป็นเสียงร้องไห้ด้วยความเสียใจยิ่ง
คือเสียงนางราเชลร้องไห้เพราะลูกๆ ของเธอ
เธอก็ไม่ยอมให้ใครมาปลอบโยน
เพราะลูกๆ ของเธอตายแล้ว” (เยเรมีย์ 31:15)

โยเซฟและมารีย์กลับจากอียิปต์

¹⁹หลังจากกษัตริย์เฮโรดตายแล้ว ทูตขององค์เจ้าชีวิตได้เข้าฝันโยเซฟซึ่งอยู่ที่อียิปต์ว่า ²⁰“ลูกชั้นให้พาทั้งเด็กและแม่ของเด็กกลับไปแผ่นดินอิสราเอล เพราะคนที่ต้องการจะฆ่าเด็กคนนี้ ได้ตายไปหมดแล้ว”

²¹โยเซฟจึงลุกขึ้นแล้วพาเด็กและแม่ของเด็กกลับไปอิสราเอล ²²แต่เมื่อโยเซฟรู้ว่าอารเคลาอัส^{*} ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ของแคว้นยูเดียแทนกษัตริย์เฮโรดผู้เป็นพ่อ เขาก็กลัวไม่กล้ากลับไปแคว้นยูเดียในความฝัน โยเซฟได้รับคำเตือนให้เดินทางไปแคว้นกาลิลี ²³เขาได้ไปอยู่ที่เมืองนาซาเร็ธ เพื่อให้เป็นจริงตามที่องค์เจ้าชีวิตได้พูดผ่านมาทางพวกผู้พูดแทนพระเจ้า[†] เกี่ยวกับพระคริสตเจ้าว่า “คนจะเรียกเขาว่า ชาวนาซาเร็ธ”

2:15 “เราได้เรียกลูกของเราออกมาจากอียิปต์” ย่างมาจากหนังสือ โยเซฟ 11:1
2:22 อารเคลาอัส เป็นกษัตริย์ปกครองแคว้นยูเดีย ตั้งแต่เฮโรดมหาราชผู้เป็นพ่อตายในปีก่อน ค.ศ. 4 ไปจนกระทั่งพวกโรมันเนรเทศพระองค์ไปอยู่ที่ประเทศอียิปต์ ในปี ค.ศ. 6

งานของยอห์น ผู้ทำพิธีจุ่มน้ำ

(มก.1:1-8;ลก.3:1-9,15-17;ยอ.1:19-28)

3 ในเวลานั้น ยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำ ได้เริ่มประกาศสั่งสอนอยู่ในที่เปลาเปเลียวแห่งแล้งในแคว้นยูเดีย ²เขาประกาศว่า “กลับตัวกลับใจเสียใหม่ เพราะแผ่นดินของพระเจ้าใกล้มาถึงแล้ว”

³อิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า ได้พูดถึงยอห์นคนนี้ว่า

“มีเสียงคนร้องตะโกน

อยู่ในที่เปลาเปเลียวแห่งแล้งว่า

‘เตรียมทางให้องค์เจ้าชีวิต

และทำทางสำหรับพระองค์ให้ตรง” (อิสยาห์ 40:3)

⁴เสื้อผ้าของยอห์นทำจากขนอูฐ และเขาใช้หนังสัตว์คาดเอว เขากินจักจั่น* และน้ำผึ้งป่าเป็นอาหาร ⁵ในเวลานั้น มีคนจำนวนมากจากเมืองเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย และแถวๆ บริเวณแม่น้ำจอร์แดนทั้งหมด ต่างก็ออกมาฟังยอห์นสั่งสอน ⁶พวกเขาได้สารภาพความผิดบาปของตน และยอห์นได้ทำพิธีจุ่มน้ำ[†]ให้กับพวกเขาในแม่น้ำจอร์แดน

⁷เมื่อยอห์นเห็นพวกฟาริสี[†] และพวกสะดูสี[†] เป็นจำนวนมากพากันมาจะให้เขาทำพิธีจุ่มน้ำ[†]ให้ ยอห์นจึงพูดกับพวกเขาว่า “ไอ้ชาติอิสราเอล ใครเตือนให้พวกแกหลบหนีจากการลงโทษของพระเจ้าที่กำลังจะมาถึง ⁸พิธีจุ่มน้ำให้ดูสิว่าแกกลับตัวกลับใจแล้วจริงๆ อัยยิกเอาจริงว่า ‘พวกเราไม่ถูกลงโทษหรอก เพราะพวกเราเป็นลูกหลานของอับราฮัม’ เพราะจะบอกให้รู้ว่า พระเจ้าสามารถเสกก่อนหินพวกนี้ให้กลายเป็นลูกหลานของอับราฮัมก็ได้ ¹⁰ขวานได้เตรียมไว้พร้อมแล้วสำหรับโคนต้นไม้ทุกต้น* ที่ไม่เกิดผลดี แล้วเอาไปโยนทิ้งในกองไฟ

¹¹ผมทำพิธีจุ่มให้ด้วยน้ำเพื่อให้รู้ว่าพวกคุณได้กลับตัวกลับใจแล้วแต่จะมีผู้หนึ่งที่มาที่หลังผมยิ่งใหญ่กว่าผมมาก ขนาดรองเท้าแตะของเขา ผมยังไม่ดีพอที่จะถอดให้เลย เขาจะทำพิธีจุ่มให้กับพวกคุณด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์[†] และด้วยไฟ ¹²มือของเขาดึงพลั่วพร้อมแล้วที่จะสะสางลานข้าวจนทั่วและจะแยกแกลบออกจากข้าว* โดยเก็บข้าวไว้ในยุ้งฉางของเขา ส่วนแกลบก็เอาไปเผากับไฟที่ไม่มีวันดับ”

ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำให้พระเยซู

(มก.1:9-11;ลก.3:21-22)

¹³ในเวลานั้น พระเยซูได้เดินทางจากแคว้นกาลิลี มาหายอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพื่อให้ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำให้ ¹⁴แต่ยอห์นไม่ยอมทำให้ เขาบอกว่า “อาจารย์ต้องเป็นคนทำให้ผม ไม่ใช่ผมทำให้อาจารย์”

¹⁵แต่พระเยซูตอบว่า “ตอนนี้ ให้เป็นอย่างนี้ไปก่อน เพราะพวกเราควรทำทุกอย่างตามที่พระเจ้าต้องการ” ยอห์นถึงยอมทำพิธีจุ่มน้ำ[†]ให้พระองค์ ¹⁶ทันทีที่พระองค์โผล่ขึ้นมาจากน้ำ ท้องฟ้า

3:4 จักจั่น คือ แมลงชนิดหนึ่งคล้ายตั๊กแตน ตามกฎหมายของโมเสสนอนุญาตให้กินเป็นอาหารได้ อ้างมาจากหนังสือเลวีนิติ 11:21-22

3:10 ต้นไม้ หมายถึง คนทั่วไป ต้นไม้ที่ไม่เกิดผล คือคนที่ไม่ยอมเชื่อฟังพระเยซูจะต้องถูกโค่นลงเหมือนกับต้นไม้นี้

3:12 จะแยกแกลบออกจากข้าว หรือ การผัดข้าว ยอห์นหมายถึง พระเยซูจะแยกคนดีออกจากคนชั่ว

ก็เปิดออก และพระองค์ก็เห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเหมือนนกพิราบลงมาอยู่เหนือพระองค์¹⁷ มีเสียงพูดจากสวรรค์ว่า “นี่คือลูกรักของเรา เราพอใจในตัวเขามาก”

มารมาลองใจพระเยซู

(มก. 1:12-13;ลก. 4:1-13)

4 แล้วพระวิญญาณ¹ ก็พาพระเยซูไปที่เปลาเปลิยวแห่งแล้ง เพื่อให้มารได้มาลองใจพระองค์² หลังจากพระเยซูได้อดอาหารมาเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืน พระองค์ก็หิวจัด³ มารจึงมายั่วพระองค์ว่า “ถ้าเป็นลูกพระเจ้าจริง ก็เสกก้อนหินพวกนี้ให้กลายเป็นขนมปังสิ”

⁴พระเยซูตอบว่า “พระคัมภีร์¹ เขียนไว้ว่า

‘ชีวิตที่แท้จริงไม่ใช่อยู่ได้เพราะอาหารเท่านั้น

แต่อยู่ได้ด้วยคำพูดทุกคำที่มาจากพระเจ้า” (เฉลยธรรมบัญญัติ 8:3)

⁵จากนั้นมารก็นำพระองค์ไปยังเมืองเยรูซาเล็มและไปยืนกันอยู่บนจุดสูงสุดของวิหาร⁶ แล้วมารก็ทำพระเยซูว่า “ถ้าเป็นลูกพระเจ้าจริง ก็กระโดดลงไปเลย เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

‘พระเจ้าจะสั่งให้ทูตของพระองค์คุ้มครองคุณ

และเหล่าทูตสวรรค์ก็จะรับคุณไว้

เพื่อไม่ให้เท้าของคุณ กระแทกหิน” (สดุดี 91:11-12)

⁷พระเยซูตอบมารว่า “แต่พระคัมภีร์ก็เขียนไว้เหมือนกันว่า

‘อย่าทดลองเล่นกับองค์เจ้าชีวิต พระเจ้าของเจ้า” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:13)

⁸อีกครั้งหนึ่ง มารได้นำพระเยซูไปที่ภูเขาที่สูงที่สุด เพื่อพระองค์จะได้เห็นอาณาจักรบนโลกทั้งหมดและความเจริญรุ่งเรืองของมัน⁹ แล้วมารก็ทำพระเยซูว่า “ถ้ากราบไหว้เรา เราก็จะยกทั้งหมดที่เห็นนี้ให้”

¹⁰พระเยซูจึงตอบว่า “ไปให้พ้น ไช้ชาตาน เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

‘เจ้าจะต้องกราบไหว้องค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของเจ้า

และรับใช้พระองค์แต่เพียงผู้เดียว” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:13)

¹¹มารจึงได้ไปจากพระองค์ และเหล่าทูตสวรรค์ก็มารับใช้พระองค์

พระเยซูเริ่มงานในแคว้นกาลิลี

(มก. 1:14-15;ลก. 4:14-15)

¹²เมื่อพระเยซูได้ข่าวว่ายอห์นถูกจับขังคุก พระองค์จึงกลับไปแคว้นกาลิลี¹³ แล้วย้ายจากเมืองนาซาเร็ธ ไปอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม ที่อยู่ริมฝั่งทะเลสาบกาลิลีในเขตแดนเศบูลุนและนัฟทาลี¹⁴ เพื่อให้เป็นไปตามที่อิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า¹ ได้พูดว่า

¹⁵“ดินแดนเศบูลุน และดินแดนนัฟทาลี

ที่ตั้งอยู่ริมฝั่งทะเลสาบกาลิลี

ทางทิศตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน

คือแคว้นกาลิลีซึ่งเป็นที่อยู่ของคนที่ไม่ใช่ยิว

16 คนที่นั้งอยู่ในความมืดได้เห็นแสงสว่างที่ยิ่งใหญ่ และคนที่อยู่ในดินแดนใต้เงาแห่งความตายนั้น แสงสว่างก็ได้ส่องมาถึงพวกเขาแล้ว” (อิสยาห์ 9:1-2)

พระเยซูเลือกศิษย์บางคน

(มก. 1:16-20; ลก. 5:1-11)

17 ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูได้เริ่มประกาศว่า “กลับตัวกลับใจเสียใหม่ เพราะแผ่นดินของพระเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว”

18 วันหนึ่ง ขณะที่พระเยซูกำลังเดินอยู่ริมฝั่งทะเลสาบกาลิลี พระองค์มองเห็นพี่น้องชาวประมงสองคนคือ ซีโมนที่คนเรียกว่า เปโตร และอันดรูว์น้องชายของเขา กำลังทอดแหอยู่ในทะเลสาบ 19 พระองค์จึงพูดกับเขาว่า “ตามมาเถอะ เราจะสอนให้คุณจับคนแทนการจับปลา” 20 ทั้งสองคนก็ทิ้งแหและติดตามพระองค์ไปทันที

21 เมื่อพระองค์เดินต่อไปอีกหน่อยหนึ่ง ก็เห็นพี่น้องอีกสองคนคือ ยากอบ ลูกชายของเศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขา กำลังซ่อมแซมอวนกับพ่อของพวกเขาอยู่ในเรือ แล้วพระองค์เรียกพี่น้องสองคนนี้มา 22 ทั้งยากอบและยอห์นจึงได้ลาพ่อและทิ้งเรือ แล้วพวกเขาก็ตามพระองค์ไปทันที

พระเยซูสอนและรักษาประชาชน

(ลก. 6:17-19)

23 พระเยซูเดินทางไปทั่วแคว้นกาลิลี เพื่อสั่งสอนคนตามที่ประชุมของชาวยิว[†] และประกาศข่าวดีเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้าให้ทุกคนรู้ นอกจากนี้ยังได้รักษาโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ให้กับคนในเมืองจนหายด้วย 24 ทำให้ชื่อเสียงของพระองค์เลื่องลือไปทั่วประเทศซีเรีย ผู้คนจึงแห่กันมาหาพระเยซู เขาพาคนที่เจ็บป่วยทนต์ทุพพลภาพ ด้วยโรคต่างๆ คนถูกผีสิง คนเป็นลมบ้าหมู และคนเป็นอัมพาตมาด้วย แล้วพระองค์ก็ได้รักษาจนหายหมดทุกคน 25 คนจำนวนมากจึงพากันติดตามพระองค์ มีทั้งจากแคว้นกาลิลี แคว้นเดคาโปลิส* เมืองเยรูซาเล็ม แคว้นยูเดีย และดินแดนทางตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน

พระเยซูสอนประชาชน

(ลก. 6:20-23)

5 เมื่อพระเยซูเห็นผู้คนตามมาเป็นจำนวนมากพระองค์ได้ขึ้นไปบนภูเขาและนั่งอยู่ที่นั่น พวกศิษย์ก็เข้ามาหาพระองค์ 2 พระองค์จึงเริ่มสอนพวกเขาว่า

3 “คนที่รู้ว่าต้องการพระเจ้า มีเกียรติจริงๆ

เพราะเขาได้เป็นส่วนหนึ่งในแผ่นดินของพระเจ้า

4 คนที่โศกเศร้า มีเกียรติจริงๆ

เพราะพระเจ้าจะปลอบโยนเขา

4:25 เดคาโปลิส เป็นภาษากรีก หมายถึง เมือง 10 เมืองเป็นชื่อของแคว้นหนึ่งที่ประกอบด้วยเมือง 10 เมือง ตั้งอยู่บริเวณฝั่งตะวันออกของทะเลสาบกาลิลี

⁵คนที่มีจิตใจอ่อนโยน มีเกียรติจริงๆ

เพราะพระเจ้าจะให้โลกนี้กับเขา

⁶คนที่หิวกระหายอยากจะทำในสิ่งที่พระเจ้าต้องการ

มีเกียรติจริงๆ เพราะพระเจ้าจะทำให้เขาอิ่มใจ

⁷คนที่มีจิตใจเมตตา มีเกียรติจริงๆ

เพราะพระเจ้าจะเมตตาเขา

⁸คนที่มีจิตใจบริสุทธิ์ มีเกียรติจริงๆ

เพราะเขาจะได้เห็นพระเจ้า

⁹คนที่สร้างสันติ มีเกียรติจริงๆ

เพราะพระเจ้าจะเรียกเขาว่าเป็นลูก

¹⁰คนที่โดนข่มเหงรังแกเพราะทำตามความต้องการของพระเจ้า

มีเกียรติจริงๆ เพราะเขาได้เป็นส่วนหนึ่งในแผ่นดินของพระเจ้า

¹¹คนที่โดนดูถูก โดนข่มเหงรังแก และโดนใส่ร้ายป้ายสี

เพราะติดตามเรา มีเกียรติจริงๆ

¹²“ให้ใจและมีความสุขเถิด เพราะพระเจ้าได้เก็บรางวัลอันยิ่งใหญ่ไว้ให้กับคุณแล้วที่บนสวรรค์ เพราะพวกผู้พูดแทนพระเจ้า[†]ในสมัยก่อนก็โดนข่มเหงอย่างเดียวกับคุณนี่แหละ”

เกลือและแสงสว่าง

(มก.9:50;ลก.14:34-35)

¹³“พวกคุณเป็นเกลือ*ของโลกนี้ ถ้าเกลือหมดรสเค็มแล้ว จะทำให้เค็มอีกได้อย่างไร มันไม่มีประโยชน์อะไรอีกแล้ว นอกจากเอาไปทิ้งให้คนเหยียบ ¹⁴พวกคุณเป็นแสงสว่างของโลก เมืองที่สร้างอยู่บนภูเขาจะเอาไปซ่อนไว้ไม่ให้คนเห็นก็ได้¹⁵ เหมือนกับเมื่อจุดตะเกียง ก็ไม่มีใครเอางัดครอบไว้ แต่จะเอาไปแขวนไว้เพื่อจะได้ส่องสว่างให้กับทุกคนที่อยู่ในบ้าน ¹⁶พวกคุณก็เหมือนกัน ให้ส่องสว่างออกไปเพื่อคนจะได้เห็นความดีที่คุณทำ และจะได้สรรเสริญพระบิดาของคุณที่อยู่บนสวรรค์

พระเยซูสั่งสอนเกี่ยวกับกฎปฏิบัติ

¹⁷อย่าคิดว่าเรามายกเลิกกฎปฏิบัติของโมเสส หรือยกเลิกข้อความที่ผู้พูดแทนพระเจ้า[†]เขียนไว้ เราไม่ได้มายกเลิกแต่มาทำให้มันสำเร็จ* ¹⁸เราจะบอกให้รู้ว่า เมื่อไหร่ก็ตามที่ฟ้าและดินยังอยู่ จะไม่มีวันที่ตัวหนังสือตัวเล็กๆ หรือจุดเล็กๆ สักจุดเดียวหายไปจากกฎปฏิบัติเลย จนกว่าทุกอย่างจะเกิดขึ้นจริงตามนั้น ¹⁹คนที่ไม่ยอมเชื่อฟังข้อเล็กๆ ข้อหนึ่งในกฎปฏิบัติ แล้วยังสอนให้คนอื่นไม่เชื่อฟังด้วย คนนั้นก็จะเป็นคนทีเล็กที่สุดในแผ่นดินของพระเจ้า แต่คนที่เชื่อฟังกฎปฏิบัติและสอนให้คนอื่นเชื่อฟังด้วย คนๆ นั้นก็จะเป็นคนที่ยิ่งใหญ่ในแผ่นดินของพระเจ้า ²⁰เพราะ

5:13 เกลือ ในสมัยพระเยซู คนใช้เกลือหมักเนื้อไม่ให้เน่า

5:17 “แต่มาทำให้มันสำเร็จ”ในภาษาเดิม ประโยคนี้อาจจะแปลได้หลายอย่าง เช่น “เกิดขึ้นจริงตามนั้น” หรือ “ทำให้เห็นถึงความหมายที่แท้จริงของมัน” หรือ “ทำให้บรรลุถึงเป้าหมาย”

เราจะบอกให้รู้ว่า ถ้าพวกคุณไม่ได้เชื่อฟังพระเจ้ามากกว่าที่พวกครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี[†] เชื่อฟังพระองค์ คุณก็จะไม่มีวันได้เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า

เรื่องความโกรธ

²¹พวกคุณคงเคยได้ยินที่เขาพูดกับคนสมัยก่อนว่า ‘อย่าฆ่าคน*’ แต่ถ้าใครทำ คนนั้นจะต้องถูกลงโทษ ²²แต่เราจะบอกให้รู้ว่า แค่คนที่โกรธพี่น้องของตัวเองก็ถูกตัดสินว่าผิดแล้ว และคนที่ว่าพี่น้องของตัวเองว่า ไร้ปัญญาอ่อน เขาจะต้องถูกลงโทษในศาลสูง[†] และใครก็ตามที่ว่าคนอื่น ไร้ใจ เขาก็เสี่ยงต่อบึงไฟนรกแล้ว

²³ดังนั้น ถ้าคุณนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชา[†] และนึกขึ้นมาได้ว่าพี่น้องมีปัญหา กับคุณในสิ่งที่คุณทำไป ²⁴ให้วางเครื่องบูชานั้นไว้ และกลับไปคืนดีกับพี่น้องคนนั้นก่อน แล้วค่อยกลับมาถวายเครื่องบูชา

²⁵ถ้ามีใครฟ้องร้องคุณ ก็ให้รีบปรับความเข้าใจกับเขาในระหว่างทางที่กำลังไปศาล ไม่งั้นเขาจะส่งตัวคุณให้ผู้พิพากษา แล้วผู้พิพากษาจะส่งคุณต่อไปให้ผู้คุมเอาไปขังคุก ²⁶เราจะบอกให้รู้ว่า คุณจะไม่ได้ออกมาจากคุกนั้นหรอก จนกว่าจะใช้หนี้ครบทุกบาททุกสตางค์

เรื่องการมีชู

²⁷พวกคุณคงเคยได้ยินคำพูดที่ว่า ‘อย่าเป็นชู้กับสามีภรรยาเขา*’ ²⁸แต่เราจะบอกคุณว่า แค่มองผู้หญิงแล้วเกิดความใคร่ ก็ถือว่าคุณเป็นชู้ทางใจกับผู้หญิงคนนั้นแล้ว ²⁹ดังนั้น ถ้าตาขวาของคุณทำให้คุณทำบาป ก็ให้ควักทิ้งไปเลย เพราะเสียอวัยวะไปส่วนหนึ่ง ก็ยังดีกว่าจะต้องตกนรกทั้งตัว ³⁰ถ้ามือขวาของคุณทำให้คุณทำบาป ก็ให้ตัดมันทิ้งไปเลย เพราะเสียอวัยวะไปส่วนหนึ่งก็ยังดีกว่าจะต้องตกนรกทั้งตัว

เรื่องการหย่าร้าง

(มธ.19:9;มก.10:11-12;ลก.16-18)

³¹มีคำพูดว่า ‘ถ้าใครจะหย่ากับภรรยา ก็ให้ทำหนังสือหย่า*’[†]ให้กับภรรยา’ ³²แต่เราจะบอกคุณว่า ใครก็ตามที่หย่ากับภรรยา ยกเว้นหย่าเพราะเรื่องการทำบาปทางเพศ ก็ทำให้ภรรยามีชูเมื่อเธอไปแต่งงานใหม่ และผู้ชายที่มาแต่งงานกับเธอก็ถือว่ามีชูด้วย

เรื่องการสาบาน

³³พวกคุณคงเคยได้ยินที่เขาพูดกับคนสมัยก่อนว่า ‘อย่าผิดคำสาบาน ต้องทำตามคำสาบานที่ให้ไว้กับองค์เจ้าชีวิต*’ ³⁴แต่เราขอบอกว่าอย่าสาบานเลย เพราะถ้าคุณอ้างถึงสวรรค์ สวรรค์ก็เป็นที่นั่งของพระเจ้า ³⁵หรืออ้างถึงโลกนี้ โลกนี้ก็เป็นที่วางเท้าของพระเจ้า หรืออ้างถึงเมืองเยรูซาเล็ม เมืองเยรูซาเล็มก็เป็นเมืองของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ ³⁶หรืออ้างโดยใช้หัวของตนเป็นประกัน เพราะผมสักเส้นคุณก็ยังไม่มีความหมายทำให้มันขาวหรือดำได้เลย ³⁷ถ้า ‘ใช่’ ก็บอกว่า ‘ใช่’

5:21 ‘อย่าฆ่าคน’ อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:13 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 5:17

5:27 ‘อย่าเป็นชู้กับพี่เมียเขา’ อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:14 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 5:18

5:31 ‘ถ้าใครหย่า...ให้ทำหนังสือหย่า’ อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 24:1

5:33 ‘ต้อง...องค์เจ้าชีวิต’ ดูที่ เลวีนิติ 19:12 กันดารวิถี 30:2 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 23:21

ถ้า 'ไม่' ก็บอกกว่า 'ไม่' พุดแค่นี้ พอแล้ว พุดมากกว่านี้ก็มาจากมาร

เรื่องการแก้แค้น

(ลก.6:29-30)

³⁸พวกคุณคงเคยได้ยินคำพุดที่ว่า 'ตาต่อตา ฟันต่อฟัน*' ³⁹แต่เราขอบอกว่า อย่าคิดแก้แค้นคนที่ทำผิดต่อคุณ ถ้าใครตบแก้มขวาของคุณ ก็หันแก้มซ้ายให้เขาตบด้วย ⁴⁰ถ้าใครพองร้องเอาเสื้อของคุณ ก็แถมเสื้อคลุมให้เขาไปด้วย ⁴¹ถ้าใครบังคับให้คุณแบกของไปกับเขาหนึ่งกิโลเมตร ก็แบกไปสองกิโลเมตรเลย ⁴²ถ้าใครมาขออะไรจากคุณก็ให้เขาไป อย่าหันหน้าหนีไปจากคนที่มาขอยืมคุณเลย

ให้รักศัตรู

(ลก.6:27-28;32-36)

⁴³พวกคุณคงเคยได้ยินคำพุดที่ว่า 'รักเพื่อนบ้าน* และเกลียดชังศัตรู' ⁴⁴แต่เราขอบอกคุณว่า ให้รักศัตรูของคุณ และอธิษฐานเผื่อคนที่ข่มเหงคุณ ⁴⁵เพราะถ้าทำอย่างนี้ คุณก็จะเป็นลูกที่แท้จริงของพระบิดาในสวรรค์ พระองค์ทำให้ดวงอาทิตย์ส่องสว่างให้ทั้งคนดีและคนชั่ว ให้ฝนตกกับทั้งคนที่ทำถูกและคนที่ทำผิดเหมือนกัน ⁴⁶ถ้าคุณรักแต่คนที่รักคุณ แล้วมันมีอะไรพิเศษตรงไหน แม้แต่คนเก็บภาษี*ก็ยิ่งรักคนที่รักเขาเหมือนกัน ⁴⁷ถ้าทักทายแต่เพื่อน คุณได้ทำอะไรพิเศษไปกว่าคนอื่น ๆ หรือ เพราะคนที่ไม่รู้จักพระเจ้า*ก็ทำอย่างนั้นเหมือนกัน ⁴⁸ดังนั้น พระบิดาของพวกคุณบนสวรรค์ดีพร้อมขนาดไหน ก็ให้พวกคุณดีพร้อมขนาดนั้นด้วย”

เรื่องการให้

6ระวังให้ดี อย่าทำความดีเพื่ออวดคนอื่น เพราะคุณจะไม่ได้รับรางวัลจากพระเจ้าของคุณที่อยู่บนสวรรค์ ²เวลาที่ให้คุณช่วยเหลือคนจน ก็อย่าไปทำเหมือนกับพวกหน้าซื่อใจคด*ที่ชอบเป่าแตรในที่ประชุม¹ หรือตามท้องถนนเพื่อให้คนมาดูและชมเชยเขา เพราะจริงๆ แล้ว เราจะบอกให้รู้ว่า พวกเขาได้รับค่าชมนั้นเป็นรางวัลไปเรียบร้อยแล้ว ³แต่เมื่อช่วยเหลือคนจน ก็อย่าให้มือซ้ายรู้ว่ามือขวาทำอะไร ⁴ดังนั้น เมื่อคุณช่วยเหลือคนจน ก็ให้ทำเป็นความลับ และพระบิดาของคุณผู้เห็นสิ่งที่你做เป็นความลับนี้ ก็จะให้รางวัลกับคุณ

เรื่องการอธิษฐาน

(ลก.11:2-4)

⁵เวลาที่คุณอธิษฐาน ก็อย่าทำเหมือนพวกคนหน้าซื่อใจคดพวกนั้น ที่ชอบยื่นอธิษฐานในที่ประชุม¹ หรือตามท้องถนนเพื่ออวดให้คนอื่นเห็น เราจะบอกให้รู้ว่า พวกเขาได้รับรางวัลไปเรียบร้อยแล้ว ⁶แต่สำหรับคุณ เมื่ออธิษฐานก็ให้เข้าไปในห้อง ปิดประตูและอธิษฐานต่อพระ

5:38 'ตา..ฟัน' อ้างมาจากหนังสือ กันดารวิถี 21:24 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 24:20

5:43 'รักเพื่อนบ้าน' อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ 19:18

5:46 คนเก็บภาษี เป็นคนยิวที่คนโรมันจ้างไว้เก็บภาษีคนยิวด้วยกันซึ่งพวกนี้มักจะมีโกง พวกยิวจึงเกลียดพวกเขา

5:47 ภาษาดั้งเดิม ใช้คำว่า คนที่ไม่ซื่อ

6:2 หน้าซื่อใจคด หมายถึงคนชั่วที่แกล้งทำตัวเหมือนเป็นคนดี

บิดาที่มองไม่เห็นด้วยตา และพระองค์จะมองเห็นสิ่งที่คุณทำเป็นความลับนี้ และให้รางวัลกับคุณ
 7 เมื่อคุณอธิษฐาน ก็อย่าพูดซ้ำซากไร้สาระเหมือนคนที่ไม่รู้จักพระเจ้าทำกัน เพราะพวกเขาคิดว่า ถ้าเขาพูดซ้ำแล้วซ้ำอีก พวกเขาจะได้รับคำตอบจากการอธิษฐานนั้น 8 อย่าทำเหมือนคนพวกนั้น เพราะพระบิดารู้ว่าคุณขาดอะไรก่อนที่คุณจะขอเสียอีก 9 คุณควรจะอธิษฐานอย่างนี้ว่า

‘พระบิดาของเราที่อยู่บนสวรรค์

ขอให้ชื่อของพระองค์เป็นที่เคารพนับถืออยู่เสมอ

10 ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ในโลกนี้

ขอให้คนในโลกนี้ทำตามความต้องการของพระองค์ เหมือนอย่างที่เป็นในสวรรค์

11 โปรดให้เราใช้อาหารกินในวันนี้

12 และโปรดยกโทษให้กับความบาปของพวกเรา

เหมือนกับที่พวกเรายกโทษให้กับคนอื่นที่ทำบาปต่อเรา

13 และขอย้ำได้นำพวกเราเข้าไปในการช่วยยวน

แต่ขอให้ช่วยเหลือพวกเราพ้นจากสิ่งชั่วร้าย*”

14 “ถ้าคุณยกโทษให้กับคนที่ทำบาปต่อคุณ พระบิดาของคุณที่อยู่บนสวรรค์ ก็จะยกโทษให้คุณด้วย 15 แต่ถ้าคุณไม่ยอมยกโทษให้คนอื่น พระบิดาของคุณก็จะไม่ยกโทษ ให้กับบาปของคุณเหมือนกัน”

เรื่องการอดอาหาร

16 เมื่อคุณอดอาหาร* ก็ไม่ต้องทำหน้าเศร้าเหมือนพวกหน้าซื่อใจคดทำกัน เพื่อให้คนเห็นว่าเขาอดอาหารอยู่ เราจะบอกให้รู้ว่า พวกเขาได้รับรางวัลของพวกเขาอย่างครบถ้วนแล้ว 17 แต่เมื่อคุณอดอาหาร ขอให้ล้างหน้าล้างตาให้แจ่มใส และใส่น้ำมันผม 18 จะได้ไม่มีใครรู้ว่า คุณกำลังอดอาหารอยู่ แต่พระบิดาที่มองไม่เห็นด้วยตา ก็จะเห็นสิ่งที่คุณทำเป็นความลับนี้และให้รางวัลกับคุณ

พระเจ้าสำคัญกว่าทรัพย์สินเงินทอง

(ลก. 12:33-34; 16:13)

19 อย่าเก็บสะสมของมีค่าซึ่งสนิมหรือแมลงทำลายได้ หรือที่ขโมยลักไปได้ไว้ในโลกนี้ 20 แต่ให้เก็บสะสมของมีค่าไว้บนสวรรค์ ที่สนิมและแมลงไม่มีวันทำลายได้ หรือขโมยก็ลักเอาไปไม่ได้ 21 เพราะของมีค่าของคุณอยู่ที่ไหน ใจของคุณก็จะอยู่ที่นั่นด้วย

22 ดวงตาเป็นแสงสว่างของร่างกาย ถ้าตาของคุณดี ร่างกายของคุณก็จะเต็มไปด้วยแสงสว่าง 23 แต่ถ้าตาของคุณไม่ดี ร่างกายของคุณก็จะเต็มไปด้วยความมืด และถ้าแสงสว่างในร่างกายของคุณกลายเป็นความมืด ความมืดนั้นจะนำกลัวขนาดไหน

6:13 สำเนากรีกบางฉบับได้เพิ่มเติมส่วนนี้คือ “เพราะอาณาจักร ฤทธิอำนาจและเกียรติยศเป็นของพระองค์ตลอดไป อาเมน”

6:13 สิ่งชั่วร้าย อาจจะเป็นได้ว่า ผู้ชั่วร้าย หรือมาร หรือซาตาน

6:16 อดอาหาร หมายถึง การมีชีวิตอยู่โดยไม่ทานอาหารในช่วงเวลาของการอธิษฐานและเวลาที่เคร่าโตก

²⁴ไม่มีใครรับใช้เจ้านายสองคนได้ในเวลาเดียวกัน เพราะเขาจะเกลียดนายคนหนึ่ง และจะรักนายอีกคนหนึ่ง หรือเขาจะจงรักภักดีกับนายคนหนึ่ง แต่จะดูถูกนายอีกคนหนึ่ง ดังนั้น คุณก็ไม่สามารถเป็นทาสของพระเจ้าพร้อมกับเป็นทาสของเงินทองด้วย

อย่ากังวล

(ลก.12:22-34)

²⁵ดังนั้น เราขอบอกคุณว่า ไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับชีวิตว่าจะมีกินมีดื่มไหม หรือเป็นห่วงร่างกายว่าจะมีเสื้อผ้าใส่ไหม เพราะชีวิตนั้นมันไม่ใช่แค่เรื่องของอาหารและเสื้อผ้าเท่านั้น ²⁶คุณนกที่บินอยู่ในอากาศสิ มันไม่ได้หว่านไม่ได้เก็บเกี่ยว และไม่ได้สะสมเมล็ดพืชไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของคุณที่อยู่บนสวรรค์ก็เลี้ยงดูพวกมันเลย แล้วพวกคุณมีค่ามากกว่าพวกมันไม่ใช่หรือ ²⁷มีใครบ้างที่คอยเป็นห่วงคอยกังวล แล้วสามารถต่อชีวิตให้ยาวออกไปอีกสักชั่วโมงได้

²⁸ถ้าอย่างนั้นจะเป็นห่วงเรื่องเสื้อผ้าทำไม ดูดอกไม้ในทุ่งสิว่ามันงอกงามขึ้นมาได้อย่างไร ทั้งๆ ที่มันไม่ได้ทำงาน และไม่ได้ทอผ้าใส่เอง ²⁹เราจะบอกให้รู้ว่า แม้แต่ษัตริย์ไซโลมอนที่ร่ำรวยที่สุดก็ยังไม่แต่งตัวสวยไม่เท่าดอกไม้พวกนี้สักดอก ³⁰แม้แต่หญ้าที่อยู่ได้แค่วันนี้ พรุ่งนี้ก็จะถูกโยนเข้ากองไฟแล้ว พระองค์ยังคงตกแต่งเสี้ยวสวยงามเลย แล้วพระองค์จะไม่ตกแต่งพวกคุณมากกว่านั้นหรือ พวกคุณนี่ช่างมีความเชื่ออ่อนเสียวจริงๆ ³¹ดังนั้นไม่ต้องกังวลว่า ‘จะมีอะไรกินไหม’ ‘จะมีอะไรดื่มไหม’ และ ‘จะมีอะไรใส่ไหม’ ³²พวกที่ไม่รู้จักพระเจ้าก็แสวงหาสิ่งเหล่านี้ แต่พระบิดาของคุณที่อยู่บน สวรรค์รู้อยู่แล้วว่าสิ่งเหล่านี้จำเป็นสำหรับคุณ ³³แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับพวกคุณ คือ ให้แสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าและชีวิตที่ทำตามใจพระองค์ แล้วพระองค์จะให้สิ่งจำเป็นทั้งหมดนี้กับพวกคุณเอง ³⁴ดังนั้นไม่ต้องกังวลถึงวันพรุ่งนี้ เพราะพรุ่งนี้ก็มีเรื่องกังวลของมันอยู่แล้ว แต่ละวันก็มีปัญหามากพออยู่แล้วสำหรับวันนั้น”

เรื่องการกล่าวหาคนอื่น

(ลก.6:37-38:41-42)

7อย่ากล่าวหาคนอื่นแล้วพระเจ้าจะไม่กล่าวหาคุณ ²เพราะคุณกล่าวหาคนอื่นอย่างไร พระเจ้าก็จะกล่าวหาคุณอย่างนั้นด้วย คุณใช้วิธีอะไรกล่าวหาคนอื่น พระเจ้าก็จะใช้วิธีนั้นกล่าวหาคุณ ³ถ้าไม่คุณถึงเห็นขี้ผงเล็กๆ ในตาของพี่น้องคุณ แต่กลับมองไม่เห็นไม้ทั้งท่อนในตาของตัวเอง ⁴คุณพูดมาได้ยังงั้นว่า ‘เดียวจะเขี่ยขี้ผงเล็กๆ ในตาคุณให้’ ทั้งๆ ที่ยังมีไม้ทั้งท่อนอยู่ในตาของคุณเอง ⁵พวกหน้าซื่อใจคด เอาไม้ออกจากตาตัวเองเสียก่อน จะได้มองเห็นชัด ก่อนที่จะไปเขี่ยผงออกจากตาของพี่น้อง ⁶อย่าเอาของวิเศษให้กับหมา อย่าโยนไข่มุกให้กับหมู เพราะมันจะเหยียบย่ำของเหล่านั้น และหันกลับมากัดคุณด้วย’

ขอพระเจ้าในสิ่งที่คุณขัดสน

(ลก.11:9-13)

⁷ขอลิแล้วจะได้ หากลิแล้วจะพบ เคาะลิแล้วประตูจะเปิดให้ ⁸เพราะทุกคนที่ขอก็จะได้ ทุกคนที่หาก็จะพบ และทุกคนที่เคาะ ประตูก็จะเปิดให้

⁹ถ้าลูกขอขนมปัง จะมีใครบ้างที่เอาก้อนหินให้ ¹⁰หรือถ้าลูกขอปลา จะมีใครบ้างเอานูเป็นๆให้ ¹¹ถ้าคนชั่วอย่างพวกคุณยังรู้จักให้ของดีๆ กับลูก แล้วพระบิดาที่อยู่บนสวรรค์จะไม่ยิ่งพร้อมที่จะให้ของดีๆ กับคนที่ขอพระองค์หรือ

กฎที่สำคัญที่สุด

¹²ดังนั้น คุณอยากให้คนอื่นทำอะไรกับคุณ ก็ให้ทำอย่างนั้นกับเขาสิ เพราะกฎปฏิบัติของโมเสส และคำสอนของพวกผู้พูดแทนพระเจ้า¹ ก็สรุปได้อย่างนี้แหละ

ประตูแคบและประตูกว้าง

(ลก.13:24)

¹³เข้าไปทางประตูที่แคบ เพราะประตูกว้างและถนนหนทางที่เดินสบายจะนำไปถึงความพินาศ และมีคนมากมายที่ผ่านเข้าไปทางประตูนั้น ¹⁴ส่วนประตูที่แคบ และถนนที่เดินลำบากจะนำไปถึงชีวิตที่แท้จริง และมีคนน้อยมากที่หาทางนี้เจอ

คนรู้จักคุณได้จากการกระทำ

(ลก.6:43-44;13:25-27)

¹⁵ให้ระวังผู้พูดแทนพระเจ้าตัวปลอม*ที่มากหาคุณในคราบลูกแกะเซื่องๆ แต่ใจนั้นร้ายเหมือนหมาป่า ¹⁶การกระทำของเขาจะบอกให้รู้ว่าเขาเป็นคนอย่างไร ไม่มีใครเก็บงุ่นจากพุ่มไม้หนาม หรือเก็บลูกมะเดื่อจากพืชที่มีหนามหรือ ¹⁷เหมือนกับต้นไม้ดีที่ยอมออกผลดี และต้นไม้เลวก็ยอมออกผลเลว ¹⁸ไม่มีทางที่ต้นไม้ดีจะออกผล เลว และต้นไม้เลวจะออกผลดี ¹⁹ต้นไม้มากทุกต้นที่ไม่ออกผลดี จะถูกตัดทิ้งและโยนเผาไฟ ²⁰ดังนั้นจะรู้ว่าผู้พูดแทนพระเจ้านั้นเป็นตัวปลอมหรือเปล่านั้น ก็ดูจากการกระทำของเขา

²¹ไม่ใช่ทุกคนที่เรียกเราว่า ‘องค์เจ้าชีวิต องค์เจ้าชีวิต’ แล้วจะได้เข้าไปในแผ่นดิน ของพระเจ้า แต่คนที่ทำตามความต้องการของพระบิดาที่อยู่บนสวรรค์เท่านั้นถึงจะเข้าไปได้ ²²เมื่อถึงวันพิพากษาก็จะมีคนเป็นจำนวนมากบอกกับเราว่า ‘องค์เจ้าชีวิต องค์เจ้าชีวิต พวกเราได้อ้างชื่อของพระองค์เมื่อพูดแทนพระเจ้า เมื่อใส่ผี* และเมื่อทำสิ่งอัศจรรย์มากมาย’ ²³แต่เราจะบอกพวกเขาว่า ‘เราไม่รู้จักพวกแกเลย ไปให้พ้นไอ้พวกทำชั่ว’

คนฉลาดและคนโง่

(ลก.6:47-49)

²⁴คนที่ได้ยินและทำตามคำสอนนี้ของเรา ก็เหมือนกับคนฉลาดที่สร้างบ้านอยู่บนฐานที่เป็นหิน ²⁵ถึงแม้ฝนจะตกหนัก น้ำจะไหลเชี่ยว และมีลมพายุแรงพัดปะทะตัวบ้าน แต่บ้านก็ไม่พังเพราะมีรากฐานอยู่บนหินที่มั่นคง ²⁶แต่คนที่ได้ฟังแล้วไม่ทำตามคำสอนนี้ของเรา เขาก็เหมือนกับคนโง่ที่สร้างบ้านอยู่บนทราย ²⁷เมื่อฝนตกหนักน้ำไหลเชี่ยว และมีลมพายุแรงพัดมาปะทะตัวบ้าน บ้านนั้นก็พังทลายลงอย่างราบคาบ”

7:15 ผู้พูดแทนพระเจ้าตัวปลอม คือ ผู้ที่อ้างว่าพวกเขาพูดแทนพระเจ้า แต่ไม่ได้พูดความจริงของพระเจ้า

7:22 ผี หมายถึง วิญญาณชั่ว ไม่ใช่คนที่ตายไปแล้วมาหลอกหลอน

²⁸เมื่อพระเยซูพูดจบแล้ว ชาวบ้านก็ประหลาดใจในคำสอนของพระองค์ ²⁹เพราะพระองค์ไม่ได้สอนเหมือนครูสอนกฎปฏิบัติคนอื่นๆ แต่พระองค์สอนแบบคนที่มีสิทธิ์ มีอำนาจมาจากพระเจ้าอย่างแท้จริง

พระเยซูรักษาคนป่วย

(มก.1:40-45;ลก.5:12-16)

8 เมื่อพระเยซูลงมาจากภูเขาแล้ว ก็มีคนกลุ่มใหญ่ติดตามพระองค์ไป ²มีคนหนึ่ง เป็นโรคผิวหนังร้ายแรงมากคุกเข่าลงต่อหน้าพระองค์และพูดว่า “นายท่าน ถ้าท่านอยากช่วย ท่านก็ทำให้ผมหายได้”

³พระองค์จึงยื่นมือมาแตะเขา และพูดว่า “เราอยากช่วย จงหายเถอะ” แล้วเขาก็หายทันที ⁴พระเยซูจึงบอกเขาว่า “อย่าไปเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังนะ แต่ไปให้นักบวชตรวจดูและถวายเครื่องบูชาตามที่โมเสสสั่งไว้ คนอื่นจะได้รู้ว่าคุณหายแล้ว”

พระเยซูรักษาคนใช้ของนายร้อย

(ลก.7:1-10;ยฮ.4:43-54)

⁵เมื่อพระเยซูเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม มีนายร้อยคนหนึ่งเข้ามาหา เพื่อขอให้พระองค์ช่วย ⁶เขาพูดว่า “นายท่าน คนใช้ของผมนอนเป็นอัมพาตอยู่ที่บ้าน ต้องทนทุกข์ทรมานมาก”

⁷พระเยซูบอกนายร้อยว่า “เราจะไปรักษาให้”

⁸นายร้อยจึงบอกพระองค์ว่า “นายท่าน ผมไม่ติพอบที่จะให้ท่านเข้าไปในบ้านของผมหรือท่านแค่สั่งเท่านั้น คนใช้ของผมก็จะหาย ⁹ที่ผมรู้จักก็เพราะตัวผมเองมีทั้งเจ้านายและลูกน้อง เมื่อผมสั่งลูกน้องให้ ‘ไป’ เขาก็ไป และเมื่อสั่งให้ ‘มา’ เขาก็มา และเมื่อผมสั่งคนใช้ให้ ‘ทำนั่นทำนี่’ เขาก็ทำตาม”

¹⁰เมื่อพระเยซูได้ยินอย่างนั้นก็แปลกใจมาก และได้พูดกับคนที่ติดตามมาว่า “เราจะบอกให้รู้ว่ายังไม่เคยพบใครในอิสราเอล ที่มีความเชื่อยิ่งใหญ่ขนาดนี้มาก่อนเลย ¹¹เราจะบอกให้รู้ว่า จะมีคนจำนวนมากมาจากทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตกเพื่อมาร่วมในงานเลี้ยงเฉลิมฉลองกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ¹ ในแผ่นดินของพระเจ้า ¹²แต่คนที่น่าจะได้อยู่ในแผ่นดินของพระเจ้านั้น กลับจะต้องถูกโยนออกไปอยู่ในที่มืด ที่มีเสียงคนร้องให้โหยทวนอย่างเจ็บปวด”

¹³แล้วพระเยซูก็พูดกับนายร้อยว่า “กลับไปบ้านเถอะ แล้วมันจะเป็นไปตามที่คุณเชื่อ” และคนใช้ของเขาก็หายทันทีในเวลานั้น

พระเยซูรักษาคนป่วยมากมาย

(มก.1:29-34;ลก.4:38-41)

¹⁴เมื่อพระเยซูมาถึงบ้านของเบโตร ก็เห็นแม่ยายของเบโตรนอนเป็นไขอยู่บนเตียง ¹⁵พอพระองค์แตะมือเธอ เธอก็หายจากไขทันที และลุกขึ้นมารับใช้พระองค์

¹⁶ในเย็นนั้น มีคนพาพวกที่ถูกผีสิงมาหาพระเยซูเป็นจำนวนมาก พระองค์ได้สั่งให้ผีเหล่านั้นออกจากร่างพวกนั้นไป และยังได้รักษาคนป่วยทุกคนด้วย ¹⁷สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นเพื่อให้เป็นจริง

ตามที่อิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าได้พูดไว้ว่า

“พระองค์ได้เอาความเจ็บป่วยของพวกเราไปเสีย
และแบกรับเอาโรคภัยของเราไว้” (อิสยาห์ 53:4)

การติดตามพระเยซู

(ลก.9:57-62)

¹⁸เมื่อพระเยซูเห็นฝูงชนที่อยู่ล้อมรอบพระองค์ พระองค์จึงสั่งให้พวกศิษย์ข้ามไปอีกฝั่งหนึ่งของทะเลสาบ ¹⁹ครูลอนนกฎปฏิบัติคนหนึ่งได้เข้ามาบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ ผมจะติดตามอาจารย์ไปทุกหนทุกแห่ง”

²⁰พระเยซูบอกเขาว่า “หมาจิ้งจอกยังมีโพรงอยู่ นกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์¹ไม่มีที่จะซุกหัวนอน”

²¹ลูกศิษย์คนหนึ่งของพระองค์ ได้ขอพระองค์ว่า “อาจารย์ ขอให้ผมกลับไปฝั่งศพพ่อก่อนนะครับ”

²²พระเยซูตอบเขาว่า “ตามเรามา ปล่อยให้คนตายฝังคนตายกันเองเถอะ”

พระเยซูห้ามพายู

(มก.4:35-41; ลก.8:22-25)

²³เมื่อพระองค์ลงเรือ พวกศิษย์ก็ติดตามพระองค์ไปด้วย ²⁴ทันใดนั้น มีพายุใหญ่เกิดขึ้นในทะเลสาบ คลื่นซัดจนน้ำเข้าเต็มเรือไปหมด แต่พระเยซูยังนอนหลับอยู่ ²⁵พวกศิษย์มาปลุกพระองค์และบอกว่า “อาจารย์ช่วยด้วย เรากำลังจะจมน้ำตายอยู่แล้ว”

²⁶พระเยซูจึงพูดกับพวกเขาว่า “ทำไมซีขลาดอย่างนี้ ช่างไม่มีความเชื่อเอาเสียเลย” แล้วพระองค์ก็ลุกขึ้นมาห้ามลมและคลื่นให้หยุด มันก็สงบลงอย่างราบคาบ

²⁷พวกเขาก็ประหลาดใจ พูดกันว่า “เขาเป็นใครกัน แม้แต่ลมและคลื่นยังเชื่อฟัง เขาเลย”

พระเยซูขับไล่ผีออกจากชายสองคน

(มก.5:1-20; ลก.8:26-39)

²⁸เมื่อพระเยซูข้ามฟากมาถึงอีกฝั่งหนึ่งของทะเลสาบในเขตแดนของชาวกาตารา* แล้ว ก็มีคนสองคนที่ถูกผี[†]เข้าสิง เดินออกมาจากหลุมฝังศพตรงมาหาพระองค์ สองคนนั้นดูร้ายมากจนไม่มีใครกล้าเดินผ่านไปทางนั้น ²⁹สองคนนั้นโวยวายว่า “บุตรของพระเจ้า มาอยู่กับพวกเราทำไม จะมาทรมานพวกเราก่อนเวลาที่พระเจ้าได้กำหนดไว้หรือ”

³⁰ห่างจากที่นั่นไปไม่กี่ไกลนัก มีหมูฝูงใหญ่ถูกปล่อยทิ้งไว้ให้หากินกันอยู่ ³¹ผีพวกนั้นได้ขอร้องพระองค์ว่า “ถ้าจะไล่พวกเราออกไป ก็ช่วยส่งพวกเราเข้าไปอยู่ในหมูพวกนั้นแทนด้วยเถอะ”

³²พระเยซูจึงพูดกับผีพวกนั้นว่า “ออกไป” แล้วพวกผีก็ออกจากชายสองคนนั้น ไปเข้าสิง

8:28 กาตารา คือพื้นที่ทางด้านตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลสาบกาลิลี

8:28 ผี หมายถึง วิญญาณชั่ว ไม่ใช่คนที่ตายไปแล้วมาหลอกหลอน

ในฝูงหมูแพน และหมูทั้งฝูงก็วิ่งพรวดพราดจากไหล่เขาที่สูงชัน ลงสู่ทะเลสาบ แล้วจมน้ำตายหมด ³³ส่วนคนเลี้ยงหมูได้วิ่งหนีเข้าไปในเมือง และเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้คนในเมืองฟัง โดยเฉพาะเรื่องที่เกิดขึ้นกับชายสองคนนั้นที่ถูกผีสิง ³⁴คนทั้งเมืองจึงแหกกันออกมาหาพระเยซู เมื่อเจอพระองค์ ต่างก็อ้อนวอนให้พระองค์ไปจากเขตแดนของเขา

พระเยซูรักษาคนอัมพาต

(มก.2:1-12;ลก.5:17-26)

9 พระเยซูจึงลงเรือข้ามฟากกลับไปเมืองของพระองค์ ²มีคนหามคนเป็นอัมพาตนอนอยู่บนที่นอนมาหาพระองค์ เมื่อพระเยซูเห็นความเชื่อของพวกเขา ก็พูดกับคนที่ เป็นอัมพาตว่า “พ่อหนุ่มสบายใจได้แล้ว เพราะบาปของคุณได้รับการอภัยแล้ว”

³ครุสธอนกฏปฏิบัติบางคนก็คิดในใจว่า “ไอ้หมอนี่ พูดยาคุณหมื่นพระเจ้าซัดๆ”

⁴พระเยซูรู้ว่าพวกเขาคิดอะไรอยู่ จึงพูดขึ้นว่า “ทำไมพวกคุณถึงคิดชั่วร้ายอย่างนี้ในใจ ⁵จะให้เรารู้ว่า ‘ความบาปของคุณได้รับการอภัยแล้ว’ หรือ ‘ลุกขึ้นเดินซะ’ อันไหนง่ายกว่ากัน ⁶เราจะพิสูจน์ให้เห็นว่า บุตรมนุษย์[†] มีสิทธิอำนาจในโลกนี้ที่จะอภัยบาปได้แล้วพระเยซูก็พูดกับคนง่อยว่า “ลุกขึ้น เก็บที่นอนแล้วกลับบ้านได้แล้ว” ⁷ชายคนนั้นก็ลุกขึ้นเดินกลับบ้าน ⁸เมื่อเห็นอย่างนั้น ทุกคนก็ตกตะลึง และพากันสรรเสริญพระเจ้าที่ให้มนุษย์มีอำนาจทำอย่างนั้นได้

พระเยซูเลือกมัทธิว

(มก.2:13-17;ลก.5:27-32)

⁹เมื่อพระเยซูออกจากที่นั่นมา ได้เห็นชายคนหนึ่งชื่อมัทธิว นั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี พระองค์บอกเขาว่า “ตามเรามา” มัทธิวก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป

¹⁰เมื่อพระเยซูกินอาหารอยู่ที่บ้านของมัทธิวนั้น มีคนเก็บภาษี* และคนบาปหลายคนมาร่วมกินอาหารกับพระเยซูและพวกศิษย์ของพระองค์ ¹¹เมื่อพวกฟาริสี[†] เห็นอย่างนั้น ก็พูดกับพวกศิษย์ของพระองค์ว่า “ทำไมอาจารย์ของคุณถึงกินอาหารร่วมกับคนเก็บภาษีและคนบาปพวกนั้น”

¹²เมื่อพระเยซูได้ยิน จึงตอบว่า “คนที่สบายดีไม่ต้องการหมอหรอก แต่คนเจ็บป่วยต่างหากที่ต้องการ ¹³พวกคุณไปศึกษาดูสิว่า พระคัมภีร์ข้อนี้หมายถึงอะไร ที่ว่า ‘เราต้องการความเมตตา ไม่ใช่เครื่องบูชา’* เพราะเราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนดี แต่มาเพื่อเรียกคนบาป”

คนถามถึงเรื่องการอดอาหาร

(มก.2:18-22;ลก.5:33-39)

¹⁴ลูกศิษย์ของยอห์นคนที่ทำพิธีจุ่มน้ำ[†] เข้ามาถามพระองค์ว่า “พวกเราและพวกฟาริสีอดอาหาร[†]กันเป็นประจำ แต่ทำไมลูกศิษย์ของท่านถึงไม่ทำบ้างล่ะ”

¹⁵พระเยซูจึงตอบว่า “จะให้เพื่อนเจ้าบ่าวโคกคร่ำได้อย่างไร ในเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่ แต่วันที่

9:10 คนเก็บภาษี คือ คนยิวที่คนโรมันจ้างไว้เก็บภาษีคนยิวด้วยกัน ซึ่งคนพวกนี้มักจะชก พวกยิวจึงเกลียดพวกเขา
9:13 “เราต้องการ...เครื่องบูชา” อ้างมาจากหนังสือ โยเซยา 6:6

เจ้าบ่าวจะโดนพรากไปจะมาถึงแล้ววันนั้นพวกเขาจะโศกเศร้าและอดอาหาร!”

16 “ไม่มีใครเอาผ้าที่ยังไม่หดไปปะเข้ากับเสื้อผ้าเก่าหรือ เพราะเมื่อฝ้านั้นหดก็จะดึงเสื้อผ้าเก่าให้ขาดมากขึ้น 17 คงไม่มีใครเอาเหล้าองุ่นใหม่เทใส่ในถุงหนัง*เก่าหรือ เพราะถุงหนังเก่าจะแตก เหล้าองุ่นก็จะรั่วไหลออกมาหมด และถุงหนังเก่าก็จะเสียไปเลย แต่ควรที่จะเทเหล้าองุ่นใหม่ลงในถุงหนังใหม่ เพื่อจะได้รักษาทั้งเหล้าองุ่น และถุงหนังนั้นไว้”

พระเยซูชุบชีวิตเด็กหญิงและรักษาผู้หญิงป่วย

(มก.5:21-43; ลก.8:40-56)

18 เมื่อพระเยซูกำลังพูดเรื่องนี้อยู่ ก็มีหัวหน้าที่ประชุมชาวยิว[†] คนหนึ่งเข้ามาคุกเข่าต่อหน้าพระองค์และพูดว่า “ลูกสาวของผมเพิ่งตาย แต่ถ้าอาจารย์ช่วยไปวางมือบนตัวเธอ เธอก็จะฟื้นขึ้นมา”

19 พระเยซูจึงลุกขึ้นตามเขาไป ศิษย์ของพระองค์ก็ตามไปด้วย

20 ขณะนั้น มีผู้หญิงคนหนึ่งที่ยืนทุกข์ทรมานมากเพราะตกเลือด[†] มาสิบสองปีแล้ว เธอแอบมาทางข้างหลัง และแตะชายเสื้อพระเยซู 21 เธอคิดในใจว่า “ขอแค่นี้แตะชายเสื้อของอาจารย์ฉันก็จะหาย”

22 พระเยซูหันมาเห็นเธอ จึงพูดว่า “สบายใจได้แล้ว ความเชื่อของคุณทำให้คุณ หายแล้ว” แล้วเธอก็หายทันที

23 เมื่อพระเยซูมาถึงบ้านของหัวหน้าที่ประชุมชาวยิว[†] ก็เห็นคนเป่าปี่และคนมากมายกำลังร้องไห้อยู่ 24 พระองค์จึงบอกว่า “ออกไปให้หมด เด็กคนนี้นี้ยังไม่ตายแต่กำลังหลับอยู่” พวกนั้นพากันหัวเราะเยาะพระองค์ 25 เมื่อคนพวกนั้นถูกไล่ออกไปหมดแล้วพระเยซูจึงเข้าไปในห้องของเด็กจับมือเธอ แล้วเธอก็ลุกขึ้นมา 26 เรื่องนี้จึงได้เลื่องลือกันไปทั่วแคว้นนั้น

พระเยซูรักษาคนป่วยมากขึ้น

27 เมื่อพระเยซูออกมาจากที่นั่น มีคนตาบอดสองคนเดินตามมาและร้องตะโกนว่า “บุตรดาวิด* โปรดเมตตาพวกเราด้วยครับ”

28 เมื่อพระเยซูเข้าไปในบ้าน คนตาบอดก็เข้าไปหาพระองค์ พระเยซูจึงถามเขาว่า “เชื่อไหมว่าเราทำให้คุณมองเห็นได้” คนตาบอดตอบว่า “เชื่อครับท่าน”

29 พระเยซูจึงแตะที่ตาของพวกเขา และพูดว่า “คุณเชื่ออย่างไร ก็ขอให้เป็นไปตามนั้น” 30 แล้วพวกเขาก็มองเห็น พระเยซูสั่งพวกเขาว่า “อย่าบอกเรื่องนี้ให้ใครรู้เป็นอันขาด” 31 แต่พอพวกเขาออกมา ก็ได้กระจายข่าวของพระเยซูไปจนทั่วแคว้นนั้น

32 เมื่อชายสองคนนี้ไปแล้ว มีคนพชายที่ถูกผี*สิงจนทำให้พูดไม่ได้เข้ามาหาพระเยซู 33 เมื่อพระเยซูไล่ผีออกไปแล้ว ชายคนนั้นก็พูดได้ ทุกคนประหลาดใจมากและพูดว่า “ไม่เคยเห็นเรื่องอะไรอย่างนี้ในอิสราเอลมาก่อนเลย”

9:17 ถุงหนัง คือ ถุงที่ทำจากหนังสัตว์สำหรับใส่เหล้าองุ่น

9:27 บุตรดาวิด หมายถึง ชื่อของพระคริสต์ (หรือเมสสิยาห์ ในภาษาฮีบรู) พระองค์มาจากครอบครัวของดาวิด กษัตริย์ของอิสราเอลในช่วง 1000 ปีก่อนพระเยซูมาเกิด

9:32 ผี หมายถึง วิญญาณชั่ว ไม่ใช่คนที่ตายไปแล้วมาหลอกหลอน

³⁴ แต่พวกฟาริสีกลับพูดว่า “เขาใช้ฤทธิ์อำนาจของหัวหน้าศิษย์ไล่ผีออกไป”

พระเยซูส่งสารประชาชน

³⁵ พระเยซูเดินทางไปที่ทุกเมืองและทุกหมู่บ้าน ได้ไปสั่งสอนในที่ประชุมชาวยิว และประกาศข่าวดีเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า พร้อมทั้งรักษาโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ด้วย ³⁶ เมื่อพระองค์เห็นคนมากมาย พระองค์ก็รู้สึกสงสารเพราะพวกเขามีปัญหาและไม่มีที่พึ่งเหมือนแกะที่ไม่มีคนเลี้ยง ³⁷ พระองค์พูดกับพวกศิษย์ว่า “พืชผลที่จะให้เก็บเกี่ยวนั้นมีมากมาย แต่คนงานมีน้อย ³⁸ ดังนั้นให้อ้อนวอนขอพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพืชผล ให้ส่งคนงานมาช่วยเก็บเกี่ยวพืชผลของพระองค์ด้วย”

พระเยซูส่งศิษย์ทั้ง 12 คนออกไป

(มก.3:13-19;6:7-13;ลก.6:12-16;9:1-6)

10 พระเยซูเรียกศิษย์ทั้งสิบสองคนมา และได้ให้สิทธิอำนาจกับพวกเขาเพื่อจะไล่ผี และรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกชนิดได้ ² นี่คือรายชื่อศิษย์เอก[†] ทั้งสิบสองคน คนแรกคือ ซีโมน หรือเรียกกันว่า เปโตร และอันดรูว์น้องชายของเขา ยากอบลูกของเศเบดี และยอห์นน้องชายของเขา ³ พิลิป และบารโธโลมิว โธมัส และมัทธิวคนเก็บภาษี ยากอบลูกของอัลเฟอัส และธัดเดอัส ⁴ ซีโมน ผู้มีใจจดจ่อกับพระเจ้า* และยูดาส อิสคาริโอท คนที่หักหลังพระองค์ในภายหลัง

⁵ พระเยซูส่งสิบสองคนนี้ออกไป พร้อมกับสั่งว่า “อย่าไปหาพวกคนที่ไม่ใช่ชาวยิว[†] หรือเข้าไปในเมืองของพวกชาวสะมาเรีย* ⁶ แต่ให้ไปหาคนอิสราเอล แกะของพระเจ้าที่หลงหาย ⁷ ไปประกาศว่า ‘แผ่นดินของพระเจ้าใกล้มาถึงแล้ว’ ⁸ และรักษาคนป่วยให้หาย ทำให้คนตายฟื้น รักษาคนเป็นโรคผิวหนังร้ายแรง[†] ให้หายสะอาด และไล่ผีออกจากคน คุณได้รับฤทธิ์อำนาจนี้มาเปล่าๆ ก็ให้ช่วยคนอื่นเปล่าๆ ด้วย ⁹ เวลาเดินทาง ไม่ต้องเอาเงินทองติดตัวไป ไม่ต้องเอากระเป๋า หรือเสื้อผ้าสำรอง หรือรองเท้าแตะ หรือไม้เท้าไปด้วย ¹⁰ เพราะคนทำงานก็สมควรจะได้รับการเลี้ยงดูในสิ่งที่เขาจำเป็น

¹¹ เมื่อพวกคุณเข้าไปบ้านไหนเมืองไหนก็ตาม ให้หาคนที่เต็มใจต้อนรับคุณ และพักอยู่ที่บ้านของคนนั้นจนกว่าจะจากเมืองนั้นไป ¹² เมื่อคุณเข้าไปในบ้าน ก็ขอพระเจ้าอวยพรให้เขาอยู่เย็นเป็นสุข ¹³ ถ้าคนในบ้านนั้นยินดีต้อนรับคุณ พรนั้นก็จะตกอยู่กับบ้านนั้น แต่ถ้าเขาไม่ต้อนรับคุณ พรนั้นก็จะกลับคืนมาหาคุณ ¹⁴ และถ้าบ้านไหนเมืองไหนไม่ต้อนรับคุณ และไม่ฟังสิ่งที่คุณพูด ก็ออกจากที่นั่นเสีย และสะบัดฝุ่นที่ติดเท้า* ออกเสียด้วย ¹⁵ เราขอบอกให้รู้ว่า ในวันพิพากษา ชาวเมืองนั้นจะได้รับโทษหนักกว่าชาวเมืองโลโดมและเมืองโกโมราห์* เสียอีก

10:4 ผู้มีใจจดจ่อกับพระเจ้า คือ ผู้ที่กระตือรือร้นในการเชื่อฟังพระเจ้าและรักษากฎปฏิบัติ ชื่อนี้ในภายหลัง ได้ถูกใช้กับกลุ่มของคนยิวที่ต่อต้านพวกโรม
 10:5 ชาวสะมาเรีย เป็นพวกลูกครึ่งยิวกับคนที่ไม่ใช่ชาวยิว จึงทำให้คนยิวไม่ยอมรับว่าชาวสะมาเรียเป็นชาวยิวแท้ๆ
 10:14 สะบัดฝุ่นที่ติดเท้า หมายถึง พวกศิษย์ของพระเยซูจะไม่คบค้าสมาคมกับคนพวกนี้เพราะไม่ยอมรับคำสอนของพระเจ้า คนพวกนี้จะต้องถูกลงโทษ และพวกศิษย์ก็ไม่ต้องรับผิดชอบเพราะได้เตือนพวกนี้แล้ว
 10:15 เมืองโลโดมและเมืองโกโมราห์ คือ ชื่อของเมืองสองเมืองที่พระเจ้าได้ทำลายเพื่อลงโทษประชาชนชั่วร้ายในเมืองนั้น อยู่ในหนังสือปฐมกาล 19:24-28

พระเยซูเตือนว่าจะเกิดเรื่องเดือดร้อน

(มก.13:9-13:ลก.21:12-17)

¹⁶ฟังให้ตื่นนะ เราส่งพวกคุณออกไปเหมือนส่งแกะไปอยู่ท่ามกลางฝูงหมาป่า ดังนั้นพวกคุณต้องฉลาดเหมือนงู และซื่อบริสุทธิ์เหมือนนกพิราบ ¹⁷ระวังให้ดีเพราะคนพวกนั้น จะจับคุณไปขึ้นศาล และเขียนคุณในที่ประชุม ¹⁸คุณจะถูกนำตัวไปยืนต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์ เพราะคุณเป็นศิษย์ของเรา คุณจะต้องเป็นพยานเล่าเรื่องของเราให้กษัตริย์ เจ้าเมือง และคนที่ไม่ใช่ชาวยิวฟัง ¹⁹เมื่อโดนจับ ไม่ต้องเป็นห่วงว่าจะพูดอะไร หรือจะพูดอย่างไร เพราะเมื่อถึงเวลาพระเจ้าจะบอกเองว่าจะให้คุณพูดอะไร ²⁰จริงๆ แล้ว คนที่พูดไม่ใช่ตัวคุณหรอก แต่เป็นพระวิญญาณของพระบิดาพูดผ่านตัวคุณ

²¹พี่น้องจะหักหลังพี่น้องให้ไปถูกฆ่าตาย พ่อจะหักหลังลูกของตัวเองให้ไปถูกฆ่าตาย ลูกๆ จะต่อต้านพ่อแม่ และส่งพ่อแม่ไปให้ถูกฆ่าตาย ²²ทุกคนจะเกลียดคุณ เพราะคุณติดตามเรา แต่ใครที่อดทนได้จนถึงที่สุดจะได้รับชีวิต ²³เมื่อเขาชมเชยคุณในเมืองนี้ ก็ให้หนีไปเมืองอื่น เราขอบอกให้รู้ว่่าก่อนที่จะพวกคุณจะไปทั่วทุกเมืองของอิสราเอล บุตรมนุษย์[†] จะมาถึง

²⁴ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู และทาสก็ไม่ใหญ่กว่าเจ้านาย ²⁵ศิษย์น่าจะพอใจแล้ว ที่เป็นได้เหมือนครู และทาสก็น่าจะพอใจแล้ว ที่เป็นได้เหมือนเจ้านาย ถ้าขนาดเจ้าของบ้านยังถูกเรียกว่าชาดาน* แล้วลูกบ้านจะไม่ถูกเรียกด้วยชื่อที่เลวร้ายกว่านั้นอีกหรือ

กลัวพระเจ้า ไม่ต้องกลัวมนุษย์

(ลก.12:2-7)

²⁶ดังนั้น ไม่ต้องกลัวคนพวกนั้น เพราะทุกอย่างที่ปิดบังไว้ก็จะได้เปิดเผยออกมา และทุกอย่างที่เป็นความลับก็จะได้เปิดโปง ²⁷อะไรที่เราได้บอกคุณในที่มืด ก็ขอให้ไปบอกในที่สว่าง อะไรที่เรากระซิบบอกคุณ ก็ให้ไปตะโกนบอกคนจากหลังคาบ้าน ²⁸อย่ากลัวคนพวกนี้ที่ฆ่าได้แต่ร่างกาย แต่ไม่สามารถฆ่าวิญญาณของคุณได้ แต่ให้กลัวพระองค์ผู้ที่สามารถทำลายได้ทั้งร่างกายและวิญญาณของคุณในนรก ²⁹แม้แต่นกกระจอกตัวเล็กๆ สองตัวที่มีค่าแค่บาทเดียว มันก็จะตกลงมาบนพื้นไม่ได้เลย ถ้าพระบิดาของคุณไม่ยอม ³⁰ผมทุกเส้นบนหัวคุณ พระองค์ก็นับไว้หมดแล้ว ³¹อย่ากลัวเลย เพราะพวกคุณมีค่ามากกว่านกกกระจอกทั้งฝูงตั้งเยอะ

บอกคนถึงความเชื่อของคุณ

(ลก.12:8-9)

³²ถ้าใครยอมรับเราต่อหน้าคนในโลกนี้ เราก็จะยอมรับเขาต่อหน้าพระบิดาของเราบนสวรรค์ด้วย ³³แต่ถ้าใครไม่ยอมรับเราต่อหน้าคนในโลกนี้ เราก็จะไม่ยอมรับเขาต่อหน้าพระบิดาของเราบนสวรรค์เหมือนกัน

³⁴อย่าคิดว่าเรามาเพื่อนำความสงบสุขมาให้กับโลกนี้ เราไม่ได้ นำความสงบสุขมา แต่เรานำดาบมาให้ ³⁵⁻³⁶เพราะเรามาเพื่อทำให้

10:25 ชาดาน หรือ 'เบเอลเซบูล' เป็นหัวหน้าของผี หรือ นายผี

‘ลูกชายต่อต้านพ่อ ลูกสาวต่อต้านแม่
ลูกสะใภ้ต่อต้านแม่สามี

ศัตรูของเขาก็คือคนในครอบครัวของเขานั่นเอง (มัทธิว 7:6)

³⁷คนที่รักพ่อหรือแม่ของตัวเองมากกว่าเรา ก็ไม่เหมาะที่จะเป็นศิษย์ของเรา คนที่รักลูกชายหรือลูกสาวของตัวเองมากกว่าเรา ก็ไม่เหมาะที่จะเป็นศิษย์ของเรา ³⁸คนที่ไม่ยอมแบกไม้กางเขนของตัวเอง แล้วตามเรามา ก็ไม่เหมาะที่จะเป็นศิษย์ของเรา ³⁹คนที่พยายามเอาตัวรอด ก็จะไม่เสียชีวิตนั้นไป แต่คนที่ยอมสละชีวิตของตัวเองเพื่อเราก็จะรอด ⁴⁰คนที่ยอมรับคุณ ก็ยอมรับเราด้วย และคนที่ยอมรับเรา ก็ได้ยอมรับผู้ที่ส่งเรามาด้วย ⁴¹คนที่ยอมรับผู้พูดแทนพระเจ้า¹ เพราะเขาเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าก็จะได้รับรางวัลแบบเดียวกับที่ผู้พูดแทนพระเจ้า¹ ได้รับ และคนที่ยอมรับคนที่เชื่อฟังพระเจ้าเพราะเขาเชื่อฟังพระเจ้าก็จะได้รับรางวัลแบบเดียวกับคนที่เชื่อฟังพระเจ้า¹ได้รับ ⁴²ผู้ที่ให้แก่น้ำเย็นแก้วเดียวกับศิษย์ที่ต่ำต้อยที่สุดคนหนึ่งของเรา ผู้นั้นก็จะได้รับรางวัลตอบแทนแล้ว”

พระเยซูและยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำ

(ลก.7:18-35)

11 เมื่อพระเยซูสั่งพวกศิษย์ทั้งสิบสองคนเสร็จแล้วพระองค์ก็จากที่นั่นไปประกาศสั่งสอนตามเมืองต่างๆ ในแคว้นกาลิลี

²ยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำ ซึ่งอยู่ในคุก ได้ยินข่าวเกี่ยวกับสิ่งที่พระคริสต์ทำอยู่ จึงให้ลูกศิษย์ของเขาไป ³ถามพระเยซูว่า “ท่านคือคนนั้นที่กำลังจะมา หรือเราจะต้องคอยอีกคนหนึ่งครับ”

⁴พระเยซูตอบว่า “กลับไปบอกยอห์นถึงสิ่งที่คุณได้ยินและได้เห็นคือ ⁵คนตาบอดก็มองเห็นได้ คนพิการก็เดินได้ คนเป็นโรคผิวหนังร้ายแรงก็หายเป็นปกติ คนหูหนวกก็ได้ยิน คนตายก็กลับฟื้นขึ้นมาใหม่ และข่าวดีก็ได้ประกาศให้กับคนจน ⁶คนที่ไม่มีทั้งเราเพราะสิ่งที่เราทำ เป็นคนที่มิเคยติดใจจริงๆ”

⁷เมื่อศิษย์ของยอห์นกลับไปแล้ว พระเยซูเริ่มพูดถึงยอห์นกับฝูงชนว่า “พวกคุณออกไปในที่เปลี่ยวเปลี่ยวแห่งแล้งเพื่อดูอะไรกันหรือ ⁸ไปดูต้นอ้อ* ลู่ตามลมหรืออย่างไร ถ้าไม่ใช่ แล้วออกไปดูอะไรกัน ไปดูคนแต่งตัวหรูหราหรืออย่างไร ไม่ใช่แน่ เพราะคนที่แต่งตัวหรูหรานั้นอยู่กันในห้อง ⁹ถ้าอย่างนั้น พวกคุณออกไปดูอะไรกัน ไปดูผู้พูดแทนพระเจ้า¹ ไซรีเปลา ไซแล้ว และเราจะบอกให้รู้ว่ายอห์นนั้นเป็นยิ่งกว่าผู้พูดแทนพระเจ้าเสียอีก ¹⁰เขาเป็นคนที่พระคัมภีร์¹ได้เขียนไว้ว่า

‘เราจะส่งผู้ส่งข่าว* ของเรานำหน้าเจ้าไป

เพื่อไปเตรียมหนทางสำหรับเจ้า’

(มาลาคี 3:1)

¹¹เราจะบอกให้รู้ว่า ยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำคนนี้ ยิ่งใหญ่กว่าทุกๆ คนที่เคยเกิดมาในโลกนี้ แต่ผู้ที่สำคัญน้อยที่สุดในแผ่นดินของพระเจ้า¹นั้น ก็ยิ่งยิ่งใหญ่กว่ายอห์นอีก ¹²นับตั้งแต่ยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำมาจนถึงเดี๋ยวนี้ แผ่นดินของพระเจ้าได้รับการข่มเหงอย่างหนักและพวกป่าเถื่อนก็พยายามที่จะปล้นเอาไป ¹³พวกผู้พูดแทนพระเจ้าและกฏของโมเสสได้บอกให้รู้ว่า จะมีอะไรเกิด

11:8 ต้นอ้อ พระเยซูหมายความว่ายอห์นไม่ได้อ่อนแอเหมือนต้นอ้อที่ไหวเอนไปตามลม

11:10 ผู้ส่งข่าว หมายถึง ผู้ส่งสาร

ขึ้นบ้างจนถึงสมัยของยอห์น ¹⁴ถ้าคุณเชื่อพวกเขา คุณจะต้องเชื่อว่า ยอห์นก็คือเอลียาห์*คนที่พวกเขาบอกว่าจะมา¹⁵ใครที่มีหูก็ฟังเอาไว้ให้ดี

¹⁶เราจะเปรียบคนสมัยนี้เหมือนกับอะไรดี พวกเขาเหมือนกับเด็กๆ นั่งอยู่ที่ตลาด และร้องตะโกนใส่กันว่า

¹⁷เราเป่าปี่ให้ฟัง แต่เธอก็ไม่เดินตาม

เราร้องเพลงงานศพให้ แต่เธอก็ไม่ทำตัวเศร้าโศกตาม'

¹⁸เมื่อยอห์น[†] มา เขาไม่ได้กินและดื่มเหล้าองุ่นเหมือนคนอื่นๆ คนก็ว่าเขา 'มีผีสิง'¹⁹ เมื่อนูตรมนูษย์[†] มา ทั้งกินและดื่ม คนก็พูดว่า 'ดูไอ้หมอนั่นสิ ทั้งตะกละและขี้เมา แถมยังเป็นเพื่อนกับคนเก็บภาษี* และคนบาปอีกด้วย' แต่ความคิดนั้นถูกหรือผิด ก็ดูได้จากผลที่ออกมา"

²⁰แล้วพระเยซูก็เริ่มประนามเมืองต่างๆ ที่พระองค์ได้ทำการอัศจรรย์ไว้[†]ไว้เป็นส่วนใหญ่ เพราะพวกเขาไม่ยอมกลับตัวกลับใจเสียใหม่ ²¹พระเยซูจึงพูดว่า "น่าละอายจริงๆ เมืองโคราซิน*และเมืองเบธไซดิดา*ถ้าเราไปทำการอัศจรรย์แบบเดียวกันนี้ที่เมืองโทะระและเมืองไซดอน*ประชาชนที่นั่นก็กลับตัวกลับใจไปนานแล้ว โดยใส่ผ้ากระสอบ* และโรยขี้เถ้าบนหัว เพื่อแสดงว่าเสียใจที่ได้ทำบาป ²²เราจะบอกให้รู้ว่า ในวันตัดสินโทษ เมืองโทะระและเมืองไซดอนจะถูกลงโทษเบา กว่าเจ้าเสียอีก ²³สำหรับเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม[†] เจ้าคิดว่าเจ้าจะถูกยกขึ้นถึงฟ้าสวรรค์หรือ ไม่มีทาง เจ้าจะถูกโยนลงไปในที่ของคนตายต่างหาก เพราะถ้าการอัศจรรย์ที่เราได้ทำให้เจ้าเห็นนี้ไปทำที่เมืองโลโดม เมืองนั้นก็คงยังอยู่จนถึงทุกวันนี้ ²⁴เราจะบอกให้รู้ว่า ในวันตัดสินโทษนั้น โทะระของเมืองโลโดมก็จะเบาว่าโทษของเจ้าเสียอีก"

พระเยซูให้ประชาชนของพระองค์พักผ่อน

(ลก.10:21-22)

²⁵แล้วพระเยซูก็พูดว่า "พระบิดา ลูกขอยกย่องพระองค์ ผู้เป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก เพราะพระองค์ได้ปิดบังเรื่องเหล่านี้จากพวกที่มีการศึกษาและเฉลียวฉลาด แต่ได้เปิดเผยให้กับพวกที่ไร้เดียงสาเหมือนเด็กเล็กๆ ²⁶ใช่แล้ว พระบิดา เพราะนั่นแหละเป็นสิ่งที่ทำให้พระองค์พอใจ"

²⁷"พระบิดาได้ให้เรา มีสิทธิอำนาจเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดา นอกจากพระบุตร และคนที่พระบุตรต้องการเปิดเผยให้รู้จัก"

²⁸"เชิญมาสิ ทุกคนที่รู้สึกเหนื่อยใจและแบกภาระหนัก แล้วเราจะให้พวกคุณหายเหนื่อยใจ ²⁹รับเราเป็นผู้นำชีวิต* และเรียนรู้จากเรา เพราะเราอ่อนน้อม และถ่อมสุภาพ แล้วพวกคุณจะได้หายเหนื่อยใจ ³⁰ชีวิตที่มีเราเป็นผู้นำนั้นสบายๆ และภาระที่เราให้หนักเบา"

11:14 เอลียาห์ ดูที่ มาลาคีย์ 4:5-6

11:19 คนเก็บภาษี คือ คนยิวที่คนโรมันจ้างไว้เก็บภาษีคนยิวด้วยกัน ซึ่งพวกนี้มักจะขี้โกง พวกยิวจึงเกลียดพวกเขา

11:21 โคราซิน, เบธไซดิดา, คาเปอร์นาอุม เป็นชื่อเมืองริมทะเลสาบกาลิลี ที่พระเยซูได้เทศนาแก่ประชาชน

11:21 โทะระและไซดอน เป็นเมืองที่อยู่ในเลบานอนซึ่งมีประชาชนชั่วร้ายมากอาศัยอยู่

11:21 ผ้ากระสอบ หมายถึง ผ้าเนื้อหยาบซึ่งทำจากขนสัตว์ จะสวมใส่กันเพื่อแสดงความเศร้าโศก

11:29 "รับเราเป็นผู้นำชีวิต" ในภาษาเดิมใช้คำว่า "ยอมรับเอาของเรา" "แยก" ในที่นี้หมายถึงการยอมรับ การเชื่อฟัง หรือยอมจำนนตัว

ชาวยิวบางคนกล่าวหาพระเยซู

(มก.2:23-28;ลก.6:1-5)

12

พระเยซูเดินผ่านทุ่งนา ซึ่งเป็นวันหยุดทางศาสนา¹ พอดี พวกศิษย์ของพระองค์หิวจัด จึงได้เด็ดข่อยตรงข้าวสาลีมาแคะกินกัน² เมื่อพวกฟาริสี¹ เห็นก็บอกพระเยซูว่า “ดูนั่นสิ พวกศิษย์ของคุณกำลังทำผิดกฎวันหยุด”

³พระองค์ตอบว่า “พวกคุณไม่เคยอ่านพระคัมภีร์หรือไง ตอนที่ดาวิดและผู้ติดตามของเขาหิว ดาวิดได้ทำอะไร⁴ เขาได้เข้าไปในบ้านของพระเจ้า แล้วไปหยิบขนมปังศักดิ์สิทธิ์⁵ ที่มีแต่นักบวช เท่านั้นที่กินได้ มากินกันกับผู้ติดตาม ซึ่งถือว่าผิดกฎ⁵ แล้วพวกคุณไม่เคยอ่านกฎของโมเสสหรือว่า พวกนักบวชที่ทำงานอยู่ในวิหาร⁶ บางครั้งก็ทำงานตรงกับวันหยุดทางศาสนา¹ ซึ่งถือว่าผิดกฎ แต่พวกเขา⁶ ก็ไม่มีความผิด⁶ เราจะบอกให้รู้ว่ามีคนหนึ่ง*ที่อยู่ที่นี่ ยิ่งใหญ่กว่าวิหารเสียอีก⁷ ถ้าคุณเข้าใจความหมายของข้อพระคัมภีร์¹ ที่ว่า เราต้องการความเมตตา ไม่ใช่เครื่องบูชา* คุณคงจะไม่ประนามคนเหล่านี้ที่ไม่มีความผิดแน่

⁸เพราะ ‘บุตรมนุษย์’¹ เป็นเจ้าเหนือวันหยุดทางศาสนา¹”

พระเยซูรักษาชายที่มีมือลีบ

(มก.3:1-6;ลก.6:6-11)

⁹พระเยซูได้ออกมาจากที่นั่น และเข้าไปในที่ประชุมของยิว¹ ¹⁰มีชายคนหนึ่งที่มีมือลีบอยู่ที่นั่น พวกยิวบางคนพยายามที่จะหาเรื่องใส่ร้ายพระองค์ จึงถามพระองค์ว่า “มันผิดกฎหรือเปล่า ถ้าจะรักษาคนในวันหยุดทางศาสนา”

¹¹พระองค์จึงตอบว่า “ถ้าพวกคุณมีแคะอยู่หนึ่งตัว แล้วมันตกลงไปในบ่อในวันหยุดทางศาสนาพอดี คุณจะไม่ช่วยดึงมันขึ้นมาจากบ่อหรืออย่างไร¹² มนุษย์นั้นมามีค่ามากกว่าแคะเสียอีก ดังนั้น การทำดีในวันหยุดทางศาสนาจึงไม่ผิดกฎ”

¹³แล้วพระเยซูสั่งกับคนมือลีบว่า “ยื่นมือออกมา” เขาก็ทำตาม แล้วมือของเขา ก็หายเป็นปกติเหมือนกับมืออีกข้างหนึ่ง¹⁴ พวกฟาริสี¹ จึงได้ออกไปวางแผนการฆ่าพระเยซู

พระเยซูคือผู้รับใช้ที่พระเจ้าเลือก

¹⁵แต่พระเยซูรู้ตัวเสียก่อนจึงไปจากที่นั่น มีคนเป็นจำนวนมากตามพระองค์ไป และพระองค์รักษาพวกเขาให้หายป่วยทุกคน¹⁶ พระองค์สั่งพวกนั้นว่าห้ามบอกคนอื่นว่าพระองค์เป็นใคร¹⁷ เพื่อให้เป็นจริงตามที่อิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า¹ ได้พูดว่า

¹⁸“นี่คือผู้รับใช้ที่เราได้เลือกไว้ เรารักเขาและพอใจเขามาก

เราจะให้วิญญาณของเราแก่เขา

เขาจะประกาศความยุติธรรมต่อชนทุกชาติ

¹⁹ เขาจะไม่ทะเลาะวิวาท และไม่มีปากเสียง

ไม่มีใครจะได้ยินเสียงของเขาตามท้องถนน

12:6 คนหนึ่ง หรือ สำเนาต้นฉบับใช้คำว่า “บางอย่าง”
 12:7 “เราต้องการ...เครื่องบูชา” อ้างมาจากหนังสือ โยเซยาห์6:6

20 ต้นอ้อที่ข้าแล้ว เขาก็จะไม่หักทิ้ง
 ไล่ตะเกียงที่ไถล้มอด เขาก็จะไม่ดับ
 จนกว่าเขาจะนำความยุติธรรมมาและทำให้มันเกิดขึ้นจริง
 21 เขาจะเป็นความหวังของคนทุกชาติ”* (อิสยาห์ 42:1-4)

อำนาจของพระเยซูมาจากพระเจ้า

(มก.3:20-30; ลก.11:14-23; 12:10)

22 มีคนพาชายตาบอดและพูดไม่ได้เพราะมีผีสิง* มาหาพระเยซู พระองค์ได้รักษาเขาจนมองเห็นและพูดได้ 23 ทำให้คนทั้งหมดประหลาดใจมาก และถามกันว่า “เป็นไปได้ไหม ที่เขาจะเป็นบุตรของดาวิด†”

24 เมื่อพวกฟาริสี† ได้ยินก็พูดว่า “ที่คนนี้ไล่ผีออกได้เพราะใช้อำนาจของเบเอลเซบูล† หัวหน้าผี”

25 พระเยซูรู้ถึงความคิดนั้น จึงตอบไปว่า “อาณาจักรที่แตกแยกกันจะถูกทำลาย เมืองไหนหรือครอบครัวไหนที่แตกแยกกัน ก็คงจะไปไม่รอด 26 ดังนั้นถ้าชาตาน† ขับไล่ชาตาน มันก็ต่อสู้กับตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะอยู่ได้อย่างไร 27 และถ้าเราใช้อำนาจของเบเอลเซบูลไล่ผีแล้วละก็ พวกของคุณใช้อำนาจอะไรไล่ละ ดังนั้น พวกของคุณเองนั่นแหละจะเป็นผู้พิสูจน์ว่าคุณนั้นผิด 28 แต่ถ้าเราไล่ผีออกด้วยอำนาจพระวิญญานของพระเจ้า ก็แสดงว่าแผ่นดินของพระเจ้ามาถึงคุณแล้ว

29 หรือว่าถ้าใครจะบุกเข้าไปปล้นข้าวของในบ้านของคนที่แข็งแรง เขาก็ต้องมัดเจ้าของบ้านที่แข็งแรงนั้นก่อน แล้วถึงจะปล้นเอาข้าวของไปได้

30 ถ้าใครไม่ได้อยู่ฝ่ายเรา ก็เป็นศัตรูกับเรา ใครไม่ได้ช่วยเรารวบรวม ก็แสดงว่าเขาได้ทำให้คนเหล่านั้นกระจัดกระจายไป 31 ดังนั้น เราจะบอกคุณว่า พระเจ้าจะยกโทษให้กับความบาปทุกคน และคำดูหมิ่นทุกอย่าง แต่พระเจ้าจะไม่ยกโทษให้กับคนที่ดูหมิ่นพระวิญญานบริสุทธิ์† 32 พระเจ้าจะยกโทษให้กับคนที่คิดว่าบุตรมนุษย์† แต่พระเจ้าจะไม่ยกโทษให้คนที่คิดว่าพระวิญญานบริสุทธิ์ ทั้งเดี๋ยวนี้และตลอดไป”

คุณเป็นคนอย่างไรก็ดูจากคำพูดของคุณ

(ลก.6:43-45)

33 “ถ้าอยากรู้นิสัยของตนไม้ก็ให้ดูที่ผลของมัน ถ้าต้นดีผลก็จะออกมาดี ถ้าต้นเลวผลก็จะออกมาเลว 34 ไม้ชาติออสริซ คำพูดดีๆ และถูกต้องจะมาจากปากคนชั่วๆ อย่างพวกแกได้อย่างไรกัน ในเมื่อใจเต็มไปด้วยอะไร ปากก็จะพูดสิ่งนั้น 35 คนดีก็จะพูดแต่สิ่งดีๆ ที่อยู่ในใจของเขา แต่คนชั้วก็จะพูดแต่สิ่งชั่วๆ ที่อยู่ในใจของเขาเหมือนกัน 36 เราจะบอกแก่ัว ในวันตัดสินโทษนั้น แกจะต้องรับผิดชอบในคำพูดที่ไร้สาระทุกคำที่แกพูดออกมา 37 คำพูดของแกนี่แหละ ที่จะชี้ว่าแกถูกหรือผิด”

12:21 คนทุกชาติ สำเนาต้นฉบับใช้คำว่า “คนที่ไม่ใช่ชาวยิว”

12:22 ผีสิง หมายถึง วิญญานชั่ว ไม่ใช่วิญญานของคนตายแล้วมาหลอกหลอน

ชาวยิวบางคนขอให้พระเยซูแสดงการอัศจรรย์

(มก.8:11-12;ลก.11:29-32)

38พวกฟาริสี และครูสอนกฎหมายบางคนบอกพระเยซูว่า “อาจารย์ ทำเรื่องอัศจรรย์ให้ดูหน่อย พวกเราจะได้เชื่อว่าพระเจ้าอยู่กับอาจารย์”

39พระองค์จึงตอบว่า “มีแต่พวกคนชั่วและคนบาปเท่านั้น ที่เรียกร้องให้ทำเรื่องอัศจรรย์ให้ดู แต่เราจะไม่ทำอัศจรรย์ให้ดูหรอก นอกจากที่มีอยู่แล้ว คือการอัศจรรย์ของโยนาห์ผู้รอดพ้นพระเจ้า”
 40โยนาห์อยู่ในท้องปลาตัวใหญ่ถึงสามวันสามคืน บุตรมนุษย์ก็จะอยู่ในใจกลางโลกเป็นเวลาสามวันสามคืนเหมือนกัน 41ในวันพิพากษานั้น ชาวเมืองนี้จะเวหนะ* จะลุกขึ้นมาพร้อมกับพวกคุณที่อยู่ในสมัยนี้ และจะประนามพวกคุณ เพราะชาวนั้นเวหนะได้กลับตัวกลับใจใหม่เมื่อได้ยินคำสอนของโยนาห์ แต่พวกคุณไม่ยอม ทั้งๆ ที่ตอนนี้คนที่ยิ่งใหญ่กว่าโยนาห์ก็อยู่ที่นี้แล้ว 42ราชินีแห่งทิศใต้* ก็เหมือนกัน จะลุกขึ้นมาพร้อมกับพวกคุณที่อยู่ในสมัยนี้ และประนามพวกคุณ เพราะท่านอุตสาห์เดินทางมาจากสุดปลายโลก เพื่อจะมาฟังคำสอนที่ฉลาดปราดเปรื่องของโซโลมอน และตอนนี้คนที่ยิ่งใหญ่กว่าโซโลมอนก็อยู่ที่นี้แล้ว แต่พวกคุณไม่ยอมฟังเขา”

คนทุกวันนี้เต็มไปด้วยความชั่วร้าย

(ลก.11:24-26)

43“ผีร้าย* คนหนึ่ง เมื่อมันออกจากร่างของคนหนึ่งไป มันก็ได้ร่อนเร่ไปตามที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งเพื่อหาที่หยุดพัก แต่ก็หาไม่พบ 44มันจึงพูดขึ้นว่า ‘กลับไปบ้านเก่า* ที่ออกมามากกว่า’ เมื่อกลับมาถึง มันก็พบว่าบ้านเก่านั้นว่างเปล่าอยู่ เกือบขาดสะออดเป็นระเบียบเรียบร้อย 45มันจึงไปชวนผีร้ายอีกเจ็ดตน ที่ชั่วร้ายกว่ามันอีก ให้พากันมาอยู่ในบ้านหลังนั้น สุดท้ายสภาพของคนๆ นั้น ก็เลวร้ายยิ่งกว่าในตอนแรกเสียอีก คนชั่วในสมัยนี้ก็จะมีส่วนเหมือนอย่างนั้น”

ศิษย์พระเยซูคือครอบครัวของพระองค์

(มก.3:31-35;ลก.8:19-21)

46เมื่อพระเยซูกำลังพูดกับฝูงชนอยู่นั้น แม่และน้องๆ ของพระองค์ได้มารออยู่ข้างนอก อยากที่จะพูดกับพระองค์ 47มีคนมาบอกพระองค์ว่า “แม่และน้องๆ ของอาจารย์มายืนรออยู่ข้างนอก อยากจะพูดด้วยครับ”

48พระเยซูถามเขาว่า “รู้ไหมว่า แม่และพี่น้องของเราเป็นใคร” 49แล้วพระองค์ ก็ชี้ไปที่พวกศิษย์ของพระองค์ และพูดว่า “พวกคุณนี่ไง ที่เป็นแม่และพี่น้องของเรา 50คนที่ทำตามใจพระบิดาของเราที่อยู่บนสวรรค์ คนนั้นแหละคือพี่น้องชายหญิงและแม่ของเรา”

12:41 นินะเวห์ คือ เมืองที่โยนาห์ไปเผยแพร่งคำสอนของพระเจ้า อ้างมาจากหนังสือ โยนาห์3:5
 12:42 ราชินีแห่งทิศใต้ คือ ราชินีของแคว้นชีบา ซึ่งเดินทางมาเป็นระยะทางไกลมาก เพื่อเรียนรู้คำสอนของพระเจ้าจากกษัตริย์ซาโลมอน อ้างมาจากหนังสือ 1พงศักราช10:1-13
 12:43 ผีร้าย เป็นวิญญาณชั่ว ไม่ใช่วิญญาณของคนที่ดีตายไปแล้วมาหลอกหลอน
 12:44 บ้านเก่า หรือ ร่างกายของคนที่ถูกฝัง ในที่นี้ “ร่าง” กับ “บ้าน” ใช้สลับกันไป เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นภาพชัดเจน และเข้าใจมากยิ่งขึ้น

พระเยซูเล่าเรื่องการหว่านเมล็ดพืช

(มก.4:1-9;ลก.8:4-8)

13 ในวันเดียวกันนั้นเองพระเยซูได้ออกจากบ้านมานั่งอยู่ที่ริมทะเลสาบ²คนจำนวนมากมายมาล้อมพระองค์ พระองค์จึงลงไปนั่งอยู่ในเรือโดยมีคนพวกนั้นยืนอยู่ริมฝั่ง³แล้วพระองค์ได้ใช้เรื่องเปรียบเทียบต่างๆ สอนพวกเขาหลายอย่าง พระองค์เล่าว่า “มีชาวนาคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืช⁴ ในขณะที่กำลังหว่านอยู่นั้น พืชบางเมล็ดตกตามถนนหนทาง นกก็มาจิกกินหมด⁵ บางเมล็ดตกลงบนพื้นที่ข้างใต้เต็มไปด้วยหิน และมีดินอยู่ตื้นๆ ข้างบน จึงทำให้เมล็ดพืชงอกขึ้นอย่างรวดเร็ว⁶ แต่เมื่อพืชนั้นถูกแสงแดดเผา ก็เหี่ยวแห้งตายไป เพราะมีรากที่อยู่ตื้นๆ⁷ บางเมล็ดตกลงกลางพงหนาม หนามก็งอกขึ้นมาปกคลุมพืชนั้นหมด⁸ บางเมล็ดตกลงบนดินดี จึงงอกงามเกิดผลมากมาย ร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้างและสามสิบเท่าบ้าง⁹ใครมีหู ก็ฟังไว้ให้ดี”

ทำไมพระเยซูถึงใช้เรื่องเปรียบเทียบ

(มก.4:10-12;ลก.8:9-10)

¹⁰พวกศิษย์ต่างถามพระเยซูว่า “ทำไมอาจารย์ถึงใช้แต่เรื่องเปรียบเทียบเล่าให้คนฟัง”

¹¹พระเยซูตอบว่า “มีแต่พวกคุณเท่านั้น ที่ได้รับสิทธิพิเศษ ที่จะรู้ความลับของแผ่นดินของพระเจ้า แต่คนอื่นๆ ไม่มีสิทธิ์¹² สำหรับคนที่เข้าใจอยู่แล้วก็จะยิ่งเข้าใจมากขึ้นจนเหลือเฟือ ส่วนคนที่ยังไม่เข้าใจก็จะยิ่งงมงายไปอีก*¹³ นี่เป็นเหตุที่เราใช้เรื่องเปรียบเทียบเล่าให้พวกเขาฟัง เพราะถึงเขาจะเห็น ก็เหมือนกับไม่เห็น ถึงจะได้ยิน ก็เหมือนกับไม่ได้ยิน และไม่เข้าใจด้วย¹⁴ ซึ่งก็เป็นจริงตามที่อิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ได้บอกไว้ว่า

‘คุณจะฟังแล้วฟังอีก แต่จะไม่เข้าใจ

คุณจะดูแล้วดูอีก แต่จะไม่เห็น

¹⁵ เพราะจิตใจของคนพวกนี้คือตันไปเสียแล้ว

พวกเขาได้ปิดหูปิดตา จึงทำให้ตามองไม่เห็น

หูก็ไม่ได้ยิน และจิตใจก็ไม่เข้าใจ

พวกเขาจึงไม่ได้หันกลับมาหาเราเพื่อให้เรารักษา’

¹⁶ พวกคุณที่ตาก็มองเห็น หูก็ได้ยินนั้นมีเกียรติจริงๆ¹⁷ เราจะบอกให้รู้ว่า สิ่งที่พวกคุณกำลังเห็นและได้ยินอยู่นี้ พวกผู้พูดแทนพระเจ้า[†] และพวกคนทั้งหลายที่ทำตามใจพระเจ้าไฝฝันอยากจะได้เห็นแต่ก็ไม่เห็น ไฝฝันอยากจะได้ยินแต่ก็ไม่ได้ยิน”

พระเยซูอธิบายเรื่องเมล็ดพืช

(มก.4:13-20;ลก.8:11-15)

¹⁸ “ฟังให้ดี นี่คือความหมายของเรื่องชาวนาที่หว่านเมล็ดพืช¹⁹ เมล็ดพืชที่ตกตามถนนหนทางคือคนที่ได้ฟังเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าแต่ไม่เข้าใจ มารร้ายก็มาฉกฉวยเอาพืชที่หว่านอยู่ในใจ

13:12 สำหรับฉบับเขียนว่า “คนที่มียูแล้ว ก็จะได้รับมากยิ่งขึ้นจนเหลือเฟือ ส่วนคนที่ไม่มี สิ่งที่เขามาก็จะตั้งถูกริบไปด้วย”

ของเขาไป ²⁰ เมล็ดพืชที่ตกบนพื้นที่มีหินมากดินน้อย คือคนที่เมื่อได้ยินคำสอนแล้ว ก็รีบรับไว้ทันทีและมีความสุขทีเดียว ²¹ แต่คำสอนไม่ได้ฝังลึกเข้าไปในจิตใจ จึงอยู่ได้ไม่นาน เมื่อเกิดเรื่องทุกข์ร้อนหรือถูกข่มเหงรังแกเพราะคำสอน ก็รีบทิ้งคำสอนนั้นทันที ²² เมล็ดพืชที่ตกลงกลางพงหนามนั้น คือคนที่ได้ยินคำสอน แต่ยังเป็นห่วงกังวลเกี่ยวกับชีวิตในโลกนี้ และหลงใหลในทรัพย์สมบัติ ทำให้คำสอนนั้นหยุดเติบโต จึงไม่เกิดผลในชีวิต ²³ ส่วนเมล็ดพืชที่ตกลงในดินดีนั้น คือคนที่ได้ยินคำสอนแล้วเข้าใจ จึงเกิดผลร้อยเท่าบ้างหกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง”

เรื่องข้าวสาลีและต้นวัชพืช

²⁴ พระเยซูได้เล่าเรื่องเปรียบเทียบอีกเรื่องหนึ่งให้ฟังว่า “แผ่นดินของพระเจ้าเปรียบเหมือนกับคนที่หว่านเมล็ดพันธุ์ดีในนาของเขา ²⁵ ในคืนนั้น เมื่อทุกคนหลับหมด ศัตรูของเขาได้เข้ามาหว่านเมล็ดวัชพืชลงในนาข้าวสาลีแล้วก็ไป ²⁶ เมื่อต้นข้าวสาลีออกรวง ต้นวัชพืชก็งอกงามขึ้นมาด้วย ²⁷ พวกคนใช้จึงมาถามเขาว่า ‘นายครับ นายหว่านเมล็ดพันธุ์ดีลงในนาคีครับ แล้วต้นวัชพืชโผล่มาได้อย่างไรครับ’

²⁸ เขาตอบไปว่า ‘เป็นฝีมือของศัตรู’ คนใช้ถามต่อว่า ‘นายจะให้พวกเราไปถอนต้นวัชพืชทิ้งไหมครับ’

²⁹ เขาจึงตอบว่า ‘ไม่ต้องหรอก เพราะกลัวว่าจะถอนข้าวสาลีติดไปกับต้นวัชพืชด้วย ³⁰ ปล่อยให้มันเติบโตไปด้วยกันจนถึงฤดูเก็บเกี่ยว แล้วผมจะสั่งให้คนงานเก็บต้นวัชพืชก่อน แล้วมัดเข้าด้วยกัน เอาไปเผาไฟ แล้วจึงค่อยมาเก็บข้าวสาลีไปไว้ในยุ้งฉางของผม”

เรื่องเปรียบเทียบเกี่ยวกับเมล็ดพืชและเชื้อพู่

(มก.4:30-34; ลก.13:18-21)

³¹ พระเยซูยังได้เล่าเรื่องเปรียบเทียบอีกเรื่องหนึ่งให้ฟังว่า “แผ่นดินของพระเจ้าเปรียบเหมือนเมล็ดมัสตาร์ด[†] เมล็ดหนึ่ง ที่ชาวนาเอาไปปลูกไว้ในไร่ของเขา ³² มันเป็นเมล็ดที่เล็กที่สุดในจำนวนเมล็ดทั้งหมด แต่เมื่อมันโตขึ้นมา มันกลับสูงใหญ่กว่าพืชสวนครัวทั้งหมดและกลายเป็นต้นที่นกมาทำรังตามกิ่งก้านของมันได้”

³³ แล้วพระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบอีกเรื่องหนึ่งให้ฟังว่า “แผ่นดินของพระเจ้าเปรียบเหมือนกับเชื้อพู่ที่ผู้หญิงคนหนึ่งเอามาผสมกับแป้งก้อนใหญ่และเขื่อนั้นก็ทำให้แป้งทั้งก้อนฟูขึ้นมา”

³⁴ พระเยซูเล่าเรื่องพวกนี้ให้ฟัง และใช้เรื่องเปรียบเทียบทั้งหมด ไม่มีสักเรื่องเลย ที่ไม่ได้ใช้เรื่องเปรียบเทียบเล่า ³⁵ ซึ่งก็เป็นจริงตามที่ ผู้พูดแทนพระเจ้า[†] พูดไว้ว่า

“เราจะพุดออกมาเป็นเรื่องเปรียบเทียบ

เราจะพุดถึงความลับที่ถูกปกปิดไว้

ตั้งแต่สร้างโลกมา” (สดุดี 78:2)

ความหมายของเรื่องข้าวสาลีและต้นวัชพืช

³⁶ พระเยซูได้จากฝูงชนมา แล้วเข้าไปในบ้าน พวกศิษย์ก็ได้เข้ามาบอกพระองค์ว่า “ช่วยอธิบายเรื่องต้นวัชพืชในนานั้นให้หน่อยครับ” ³⁷ พระองค์ตอบว่า “คนที่หว่านเมล็ดพืชพันธุ์ดีคือ

บุตรมนุษย์[†] 38 ไร่นาคือโลกนี้ เมล็ดพืชพันธุ์ดีคือคนของแผ่นดินของพระเจ้า ต้นวัชพืชคือคนของมารร้าย 39 ศัตรูที่เข้ามาหว่านวัชพืชคือมารร้าย ถูเก็บเกี่ยวคือวันสิ้นยุค* และพวกคนงานที่เก็บเกี่ยวก็คือพวกทูตสวรรค์

40 ต้นวัชพืชถูกลดออกไปเผาไฟอย่างไร เมื่อวันสิ้นยุคมาถึงก็จะเป็นอย่างนั้น 41 บุตรมนุษย์จะส่งทูตสวรรค์ ออกไปรวบรวมทุกอย่างที่ทำให้คนทำบาป และคนที่ทำชั่วให้ออกไปจากแผ่นดินของพระองค์ 42 ทูตสวรรค์จะเอาคนพวกนี้ ไปโยนลงในเตาไฟที่ร้อนแรง ที่มีแต่เสียงร้องไห้โหยหวนอย่างเจ็บปวด 43 แล้วคนที่ทำตามใจพระเจ้ำก็จะส่องสว่างเหมือนกับดวงอาทิตย์ในแผ่นดินของพระบิดาของพวกเขา ใครมีหู ก็ฟังไว้ให้ดี”

เรื่องทรัพย์สินสมบัติและไข่มุก

44 “แผ่นดินของพระเจ้ำเหมือนกับทรัพย์สินสมบัติที่ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีคนมาพบเข้าก็เอาไปซ่อนไว้เหมือนเดิมและด้วยความดีใจ จึงไปขายทุกสิ่งทุกอย่างที่เขา มี แล้วไปซื้อที่นั่น”

45 “แผ่นดินของพระเจ้ำเหมือนพ่อค้าที่ไปหาไข่มุกเม็ดงาม 46 เมื่อได้พบไข่มุกที่มีค่ามหาศาลเม็ดหนึ่ง จึงไปขายทุกสิ่งทุกอย่างที่เขา มี และไปซื้อไข่มุกเม็ดนั้น”

เรื่องอวนจับปลา

47 “แผ่นดินของพระเจ้ำเหมือนอวนที่ทอดอยู่ในทะเลสาบและจับปลาได้หลายชนิด 48 เมื่ออวนเต็ม ก็ลากอวนขึ้นฝั่ง นั่งเลือกแต่ปลาที่ดีๆ ใส่ตระกร้า และโยนปลาที่ไม่ดีทิ้งไป 49 ในวันสิ้นยุคก็จะเป็นอย่างนั้น เหล่าทูตสวรรค์จะออกมาแยกพวกคนชั่วออกจากพวกคนดี 50 แล้วจะโยนพวกคนชั่วลงในเตาไฟที่ร้อนแรงที่มีแต่เสียงร้องไห้โหยหวนอย่างเจ็บปวด”

51 “ทั้งหมดที่เราพูดมานี้ พวกคุณเข้าใจแล้วหรือยัง” พวกศิษย์ตอบว่า “เข้าใจแล้วครับ”

52 พระเยซูจึงพูดกับพวกศิษย์ว่า “พวกครูสอนกฎปฏิบัติทุกคน ที่ได้เรียนรู้ถึงแผ่นดินของพระเจ้ำแล้ว ก็เหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่ง ที่ได้เอาสมบัติทั้งเก่าและใหม่ออกมาจากห้องเก็บของ”

พระเยซูกลับไปที่บ้านเกิด

(มก.6:1-6; ลก.4:16-30)

53 เมื่อพระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบกับพวกนี้เสร็จแล้ว พระองค์ได้ไปจากที่นั่น 54 กลับไปที่บ้านเมืองของพระองค์ แล้วเริ่มสอนคนในที่ประชุมของยิว[†] พวกเขา ก็ประหลาดใจและถามกันว่า “ไอ้หมอนี้ไปได้สติปัญญาและฤทธิ์อำนาจในการทำเรื่องอัศจรรย์นี้มาจากไหนกัน 55 นี่มันลูกช่างไม้เนี่ย มีแม่ชื่อมารีย์ มีน้องชายชื่อยากอบ โยเซฟ ซีโมน และยูดาส ไม่ใช่หรือ 56 น้องสาวทุกคนของมันก็อยู่เมืองเดียวกับพวกเราด้วยไม่ใช่หรือ แล้วมันไปได้สติปัญญาและฤทธิ์อำนาจอย่างนี้มาจากที่ไหนกัน” 57 พวกเขาจึงฉุนเฉียวพระองค์มาก แต่พระองค์พูดกับพวกเขาว่า “ผู้พูดแทนพระเจ้ำ[†] ได้รับเกียรติในทุกที่ ยกเว้นในบ้านเมือง และในครอบครัวของตนเองเท่านั้น” 58 พระเยซูจึงไม่ได้ทำการอัศจรรย์ที่นั่นมากนัก เพราะพวกนั้นไม่เชื่อถือพระองค์

13:39 วันสิ้นยุค หมายถึง วันสิ้นสุดของยุคนี้ หรือ เวลานี้

เฮโรดได้ยินเรื่องของพระเยซู

(มก.6:14-29;ลก.9:7-9)

14 เมื่อกษัตริย์เฮโรด* ผู้ปกครองแคว้นกาลิลีได้ยินเรื่องราวของพระเยซู ก็พุดกับที่ปรึกษาของเขาว่า “ต้องเป็นยอห์นคนที่ทำพิธีจุ่มน้ำฟื้นคืนชีพขึ้นมาแน่ๆ เขาถึงทำเรื่องอัศจรรย์พวกนี้ได้”

ยอห์น คนทำพิธีจุ่มน้ำตายอย่างไร

³ก่อนหน้านี้อีโรดได้จับยอห์นมาล่ามโซ่และขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่งางเฮโรเดียสภรรยาของฟิลิป น้องชายของเฮโรดเอง ⁴เพราะยอห์นบอกเขาเสมอว่า “มันผิดที่ท่านเอาเฮโรเดียสมาเป็นภรรยา” ⁵เฮโรดจึงอยากจะฆ่ายอห์น แต่เขาก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนถือว่ายอห์นเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า

⁶ในงานวันเกิดของเฮโรด ลูกสาวของเฮโรเดียส ได้ออกมาเต้นรำให้เฮโรดและแขกของเขาดู เธอทำให้เฮโรดพอใจมาก ⁷เฮโรดจึงสาบานที่จะให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอขอ ⁸เธอจึงขอเฮโรดตามที่แม่ของเธอบอกให้ขอคือ “ดิฉันขอหัวของยอห์น คนทำพิธีจุ่มน้ำใส่ถาดมาให้ที่นี่ค่ะ” ⁹กษัตริย์เฮโรดเสียใจมาก แต่เพราะเขาได้สาบานไว้แล้วต่อหน้าแขกของเขา เฮโรดจึงสั่งให้ทำตามที่ต้องการ ¹⁰เฮโรดใช้ให้คนไปตัดหัวยอห์นในคุก ¹¹แล้วเอาใส่ถาดมาให้เธอ แล้วเธอก็เอาไปให้แม่ ¹²พวกศิษย์ของยอห์น ได้มาเอาร่างของยอห์นไปฝัง และไปเล่าเรื่องนี้ให้พระเยซูฟัง

พระเยซูเลี้ยงอาหารคนมากกว่าห้าพันคน

(มก.6:30-44;ลก.9:10-17;ยฮ.6:1-14)

¹³เมื่อพระเยซูได้ยินเรื่องที่เกิดขึ้นกับยอห์น พระองค์ได้ลงเรือไปยังที่เปลี่ยวคนเดียว เมื่อประชาชนตามเมืองต่างๆ ฐึ่เข้า ก็ได้ติดตามพระองค์ไปทางบก ¹⁴เมื่อพระเยซูขึ้นจากเรือ ก็เห็นคนเป็นจำนวนมากรออยู่ พระองค์รู้สึกสงสารและได้รักษาโรคให้กับคนป่วย

¹⁵ในเย็นวันนั้น พวกศิษย์ได้มาบอกพระเยซูว่า “อาจารย์ นี่ก็เย็นมากแล้ว แถวนี่ก็เปลี่ยว ไม่มีบ้านคนอยู่เลย ส่งพวกเขากลับได้แล้วครับ พวกเขาจะได้ไปหาซื้ออาหารกินกันตามหมู่บ้านต่างๆ”

¹⁶แต่พระเยซูตอบว่า “ไม่ต้องไปไหนหรอก ให้พวกเขาอยู่ที่นี้แหละ พวกคุณไปหาอาหารมาเลี้ยงเขาลี”

¹⁷พวกศิษย์ตอบว่า “เรามีแค่ขนมปังห้าก้อน กับปลาสองตัวเท่านั้น”

¹⁸พระเยซูบอกว่า “เอามาที่นี่สิ” ¹⁹พระเยซูสั่งให้ประชาชนทุกคนนั่งลงบนหญ้า แล้วพระองค์หยิบขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวมา พระเยซูมองขึ้นไปบนสวรรค์ ขอบคุณพระเจ้าแล้วพระองค์แบ่งขนมปังให้กับพวกศิษย์ แล้วพวกศิษย์ก็แจกขนมปังให้ประชาชน ²⁰ทุกคนกินกันจนอิ่ม และพวกศิษย์ยังเก็บเศษอาหารที่เหลือได้จนเต็มลิบสองตะกร้า ²¹คนที่กินอาหารอยู่ที่นั่นมีผู้ชายประมาณห้าพันคน ไม่นับผู้หญิงและเด็ก

14:1 เฮโรด คือ เฮโรด แอนติปา ลูกชายของกษัตริย์เฮโรดมหาราช เป็นกษัตริย์ปกครองแคว้นกาลิลี และแคว้นบีเลีย ในปีก่อน ค.ศ.4 ถึง ค.ศ.39 (พ.ศ.539-582)

พระเยซูเดินบนน้ำ

(มก.6:45-52:ยช:15-21)

²²ทันทีหลังจากนั้น พระเยซูได้บอกให้พวกศิษย์ลงเรือข้ามฟากไปก่อน ส่วนพระองค์รอสั่งประชาชนอยู่ที่นั่น ²³เมื่อพระองค์ส่งประชาชนเสร็จแล้ว พระองค์ได้ขึ้นไปบนภูเขาตามลำพังเพื่ออธิษฐาน เมื่อถึงตอนค่ำพระองค์ก็ยังอยู่ที่นั่นคนเดียว ²⁴ส่วนเรือได้ออกไปไกลจากฝั่งมากแล้ว และถูกคลื่นซัดเพราะแล่นทวนลมอยู่

²⁵ช่วงตีสามถึงหกโมงเช้า พระเยซูได้เดินบนน้ำไปหาพวกเขา ²⁶เมื่อพวกศิษย์เห็นพระองค์ก็ตกใจกลัว ร้องกันเสียงหลงว่า “ผี”

²⁷พระองค์ก็รีบบอกกับพวกเขาว่า “อย่าตกใจ เราเอง ไม่ต้องกลัว”

²⁸เปโตรจึงพูดว่า “อาจารย์ ถ้าเป็นอาจารย์จริงๆ เรียกให้ผมเดินบนน้ำไปหาหน่อยสิครับ”

²⁹พระเยซูจึงพูดว่า “มาสิ” เปโตรก็ออกมาจากเรือ เดินบนน้ำไปหาพระองค์ ³⁰แต่เมื่อเปโตรเห็นคลื่นลมพัดแรงก็กลัว และเริ่มจมลงไปในน้ำ เขาจึงร้องตะโกนว่า “อาจารย์ ช่วยด้วย”

³¹พระเยซูจึงยื่นมือจับตัวเขาไว้ทันที แล้วพูดว่า “ความเชื่อน้อยจริงๆ จะไปสงสัยทำไม”

³²เมื่อเปโตรและพระเยซูขึ้นมายืนบนเรือแล้วลมก็สงบลง ³³พวกศิษย์ที่อยู่ในเรือต่างมาราบไว้หาพระองค์ และพูดว่า “อาจารย์เป็นพระบุตรของพระเจ้าจริงๆ”

พระเยซูรักษาคนป่วยเป็นจำนวนมาก

(มก.6:53-56)

³⁴หลังจากที่ข้ามฟาก ก็มาถึงฝั่งเยนเนซาเรท ³⁵เมื่อประชาชนที่นั่นจำพระเยซูได้ ก็ส่งข่าวกันไปทั่วบริเวณที่อยู่ใกล้ๆ นั้นว่าพระเยซูมา พวกเขาจึงพาพวกคนป่วยทั้งหมดมาหาพระองค์ ³⁶พวกคนป่วยได้ขอร้องพระเยซูว่าขอแค่แตะเพียงชายเสื้อคลุมของพระองค์เท่านั้น และทุกคนที่ได้แตะต้องชายเสื้อคลุมต่างก็หายป่วยกันหมด

กฎที่มนุษย์ตั้งขึ้นแล้วอ้างว่าเป็นของพระเจ้า

(มก.7:1-23)

15 พวกฟาริสี[†] และครูสอนกฎปฏิบัติได้เดินทางจากเมืองเยรูซาเล็มมาหาพระองค์ และถามพระองค์ว่า ²“ทำไมศิษย์ของคุณถึงไม่ทำตามประเพณีที่สืบทอดกันมาจากบรรพบุรุษของเรา ทำไมพวกเขาถึงไม่ล้างมือก่อนกินอาหาร”

³พระเยซูตอบว่า “แล้วทำไมพวกคุณถึงขัดคำสั่งพระเจ้าเพราะเห็นแก่ประเพณีของพวกคุณล่ะ ⁴พระเจ้าบอกว่า ‘ให้เคารพนับถือพ่อและแม่ของคุณ*’ และ ‘ใครที่สาปแช่งพ่อหรือแม่ก็มีโทษถึงตาย*’ ⁵แต่พวกคุณกลับพูดว่า ‘ถ้าใครพูดกับพ่อหรือแม่ของเข่ว่า ‘สิ่งที่ลูกจะเอามาช่วยเหลือพ่อแม่ได้นั้น ลูกได้ยกให้กับพระเจ้าไปแล้ว’ ⁶ด้วยวิธีนี้ เขาก็เลยไม่ต้องเคารพพ่อของเขา เพราะเห็นแก่ประเพณีของคุณ คุณทำให้พระคำของพระเจ้าใช้ไม่ได้เลย ⁷พวกหน้าซื่อใจคด อิสยาห์ได้พูดแทนพระเจ้าเกี่ยวกับพวกคุณไว้ถูกต้องเลยที่ว่า

15:4 “ให้เคารพ...แม่ของคุณ” อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:12 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 5:16

15:4 “ใครที่สาปแช่ง...โทษถึงตาย” อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 21:17

8. คนพวกนี้ นับถือเราแต่ปากเท่านั้น
 แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรามาก
 9 จึงไม่มีประโยชน์ที่เขาจะบูชาเรา
 เพราะสิ่งที่เขาสอนกันนั้น
 เป็นแค่ธรรมเนียมที่มนุษย์ตั้งขึ้น” (อิสยาห์ 29:13)

10 พระเยซูเรียกฝูงชนเข้ามาและพูดว่า “ฟังให้เข้าใจนะ 11 สิ่งที่เขาเข้าไปในปากไม่ทำให้คน
 สกปรกในสายตาพระเจ้าหรอก แต่สิ่งที่ออกมาจากปากนั้นแหละ ที่ทำให้คนสกปรกในสายตา
 พระเจ้า”

12 พวกศิษย์ได้เข้ามาบอกพระเยซูว่า “อาจารย์รู้หรือเปล่า ที่อาจารย์พูดไปนั้น ทำให้
 พวกฟาริสี โกรธแค้นมาก”

13 พระเยซูตอบว่า “ต้นไม้ทุกต้นที่พระบิดาบนสวรรค์ของเราไม่ได้ปลูก ก็จะถูกถอนรากถอน
 โคนจนหมด 14 ไม่ต้องไปสนใจหรอก พวกเขาเป็นคนนำทางตาบอด ถ้าคนตาบอดนำทางคนตาบอด
 ทั้งสองคนก็จะตกลงไปในคู”

15 เปโตรบอกพระเยซูว่า “ช่วยอธิบายเรื่องเปรียบเทียบที่เพิ่งพูดไปนั้นให้ฟังหน่อยครับ”

16 พระเยซูพูดว่า “อะไรกัน ยังไม่เข้าใจอีกหรือ 17 ไม่เห็นหรือว่า ทุกอย่างที่คุณกินเข้าไปใน
 ปากจะตกลงไปในท้องแล้วถ่ายออกมา 18 แต่สิ่งที่พูดออกมาจากปากนั้น มันมาจากใจ และสิ่งนี้
 เองที่ทำให้คนสกปรกในสายตาพระเจ้า 19 เพราะสิ่งที่ออกมาจากใจ คือความคิดชั่วร้าย การเช่น
 ฆ่ากัน การมีชู้ ความผิดบาปทางเพศทุกอย่าง การลักขโมย การโกหก การใส่ร้ายป้ายสีกัน 20 สิ่ง
 เหล่านี้แหละ เป็นสิ่งที่ทำให้คนสกปรกในสายตาพระเจ้า แต่การที่ไม่ได้ล้างมือก่อนกินอาหารไม่
 ทำให้คนสกปรกในสายตาพระเจ้าหรอก”

พระเยซูช่วยผู้หญิงที่ไม่ใช่ชาวยิว

(มถ.7:24-30)

21 พระเยซูออกจากที่นั่น และเข้าไปในเขตเมืองไทร และเมืองไซดอน 22 หญิงชาวคานา
 อันคนหนึ่งที่อยู่แถวนั้น ได้เข้ามาร้องบอกพระองค์ว่า “องค์เจ้าชีวิต บุตรของดาวิด* สงสารฉัน
 ด้วยเถอะ ลูกสาวของฉันถูกผีสิง เธอทนทุกข์ทรมานมาก”

23 พระเยซูไม่ได้ตอบเธอเลยสักคำ พวกศิษย์เข้ามายุพระองค์ว่า “ไล่เธอไปเถอะครับ น่ารำคาญ
 ร้องตะโกนตามที่อยู่ได้”

24 พระเยซูตอบผู้หญิงคนนั้นว่า “พระเจ้าส่งเรามาช่วยเฉพาะคนอิสราเอลที่เป็นเหมือน
 แกะที่หลงทางของพระองค์”

25 เธอจึงเข้ามาคุกเข่าลงต่อหน้าพระเยซู และพูดว่า “องค์เจ้าชีวิต ช่วยฉันด้วยเถิด”

26 พระเยซูจึงตอบว่า “มันไม่ถูกต้องหรอกนะ ที่จะเอาอาหารของลูกๆ ไปโยนให้หมากิน”

27 หญิงคนนั้นตอบว่า “ใช่ค่ะ แต่หมาก็ยังได้กินเศษอาหารที่หล่นจากโต๊ะของนายมันเลยนะค่ะ”

15:22 บุตรของดาวิด เป็นชื่อเรียกพระคริสต์ (พระเมสสิยาห์) ซึ่งเป็นเชื้อสายของดาวิดกษัตริย์ของอิสราเอล เมื่อ
 ประมาณ 1,000 ปีก่อนพระเยซูมาเกิด

²⁸พระเยซูตอบว่า “เธอนี้มีความเชื่อมากเกินไปจริงๆ เธอขออะไรก็ให้เป็นไปตามนั้น” และลูกสาวของนางก็หายเป็นปกติทันที

พระเยซูรักษาคนป่วยจำนวนมาก

²⁹พระเยซูได้ออกจากที่นั่น เดินไปตามชายฝั่งทะเลสาบกาลิลีและขึ้นไปบนภูเขา แล้วนั่งพักอยู่บนนั้น ³⁰มีฝูงชนจำนวนมากมาหาพระเยซู พวกเขาพากันงอย คนตาบอด คนพิการ คนใบ้ และคนที่ เป็นโรคอื่นๆ อีกมากมายมาด้วย และเขามาวางนอนอยู่ที่เท้าของพระองค์ แล้วพระองค์ได้รักษาจนหายหมดทุกคน ³¹ผู้คนที่พากันประหลาดใจ เมื่อเห็นคนใบ้พูดได้ คนพิการก็หายคนขาเป๋เดินได้ และคนตาบอดก็มองเห็น ทุกคนต่างพากันสรรเสริญพระเจ้าของอิสราเอล

พระเยซูเลี้ยงอาหารคนกว่าสี่พันคน

(มก.8:1-10)

³²พระเยซูเรียกพวกศิษย์ของพระองค์มา แล้วพูดว่า “สงสารคนพวกนี้จริงๆ เพราะเขาอยู่ที่นี่กับเรามาสามวันแล้ว และไม่มีอะไรกินด้วย ไม่อยากจะส่งพวกเขากลับไปทั้งๆ ที่ยังหิวอยู่ อาจจะไปเป็นลมกลางทางได้”

³³พวกศิษย์จึงพูดว่า “ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งอย่างนี้ จะไปเอาอาหารที่ไหนมาเลี้ยงคนตั้งเยอะขนาดนี้ได้ล่ะครับ”

³⁴พระเยซูถามว่า “พวกคุณมีขนมปังอยู่กี่ก้อน” พวกศิษย์ตอบว่า “เจ็ดก้อนกับปลาตัวเล็กๆ อีกนิดหน่อย”

³⁵พระเยซูจึงบอกให้ฝูงชนนั่งลงบนพื้นดิน ³⁶พระองค์เอาขนมปังทั้งเจ็ดก้อนและปลามาขอบคุณพระเจ้า แล้วหักขนมปังและปลาส่งให้พวกศิษย์ พวกศิษย์ก็เอาไปแจกต่อให้กับฝูงชน ³⁷เมื่อทุกคนกินอิ่มแล้ว พวกศิษย์เก็บเศษอาหารที่เหลือได้เต็มเจ็ดตะกร้า ³⁸นับผู้ชายที่กินอยู่ที่นี่ได้สี่พันคน ไม่รวมผู้หญิงและเด็ก ³⁹หลังจากที่พระเยซูส่งทุกคนกลับบ้านหมดแล้ว พระองค์ก็ลงเรือไปแคว้นมาคาดาน

ผู้นำชาวยิวทดสอบพระเยซู

(มก.8:11-13; ลก.12:54-56)

16 พวกฟาริสี[†] และพวกสะดูสี[†] เรียกให้พระเยซูทำเรื่องอัศจรรย์ให้ดู เพื่อทดสอบว่าพระองค์มาจากพระเจ้าจริงหรือไม่

²พระเยซูตอบว่า “เมื่อท้องฟ้าเป็นสีแดงในตอนเย็น คุณบอกว่าพรุ่งนี้อากาศจะดี ³เมื่อท้องฟ้าสีแดงและมีมืดครึ้มในตอนเช้า คุณบอกว่าวันนี้ฝนจะตก คุณเห็นท้องฟ้า คุณก็รู้แล้วว่าอากาศจะเป็นอย่างไร แต่เมื่อคุณเห็นสิ่งเหล่านี้ที่เราทำ คุณกลับไม่รู้ว่ามีนัยหมายถึงอะไร ⁴มีแต่คนชั่วและคนบาปเท่านั้น ที่เรียกร้องให้ทำการอัศจรรย์ให้ดู แต่เราจะไม่ทำให้ดูหรอก นอกจากการอัศจรรย์ที่มีอยู่แล้วของโยนาห์^{*}” แล้วพระเยซู ก็ไปจากพวกเขา

16:4 การอัศจรรย์ของโยนาห์ เป็นเรื่องราวของโยนาห์ที่อยู่ในท้องปลาใหญ่ถึง 3 วัน เหมือนกับพระเยซูที่อยู่ในหลุมฝังศพสามวัน เช่นกัน อานจากหนังสือของโยนาห์ในพระคัมภีร์เดิม

เชื่อของพวกฟาริสีและสะดูสี

(มก.8:14-21)

⁵ขณะที่พวกศิษย์ของพระเยซูกำลังข้ามทะเลสาบไปอีกฟากหนึ่งนั้น ก็ลิมเอาชนมบึงมาด้วย ⁶พระเยซูได้เตือนพวกเขาว่า “ระวังเชื่อของพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ตึนะ”

⁷พวกศิษย์จึงพูดกันว่า “ที่พระองค์พูดอย่างนี้ ต้องเป็นเพราะพวกเราลิมเอาชนมบึงมาแน่ๆ”

⁸พระเยซูรู้ว่าพวกเขาพูดเรื่องอะไรกันอยู่ จึงพูดว่า “พวกคุณนี่ช่างมีความเชื่ออันน้อยเสียมจริง ๆ ไปพูดกันถึงเรื่องไม่มีชนมบึงทำไม ⁹นี่พวกคุณ ยังไม่เข้าใจกันอีกหรือ จำไม่ได้แล้วหรือ ตอนที่เราแบ่งขนมบึงห้าก้อนเลี้ยงคนห้าพันคน พวกคุณเก็บเศษที่เหลือได้กี่ตะกร้า ¹⁰หรือตอนที่เราแบ่งขนมบึงเจ็ดก้อนเลี้ยงคนสี่พันคน พวกคุณเก็บ เศษที่เหลือได้กี่ตะกร้า ¹¹ทำไมพวกคุณถึงไม่เข้าใจนะว่า เราไม่ได้พูดถึงเรื่องขนมบึง แต่เราเตือนให้พวกคุณระวังเชื่อของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี”

¹²ในที่สุด พวกศิษย์ก็เข้าใจแล้วว่า พระองค์ไม่ได้พูดถึงเชื่อที่ใสในขนมบึง แต่เตือนให้ระวังเรื่องคำสอนของพวกฟาริสีและสะดูสี

เปโตรบอกว่าพระเยซูคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่

(มก.8:27-30;ลก.9:18-21)

¹³เมื่อพระเยซูมาถึงแคว้นซีซารียาฟิลิปปี พระองค์ได้ถามพวกศิษย์ว่า “คนเขาพูดกันว่า บุตรมนุษย์[†] คือใครกัน”

¹⁴พวกศิษย์ตอบว่า “บางคนว่าเป็นยอห์น คนที่ทำพิธิจุ่มน้ำ บางคนก็ว่าเป็นเอลียาห์* บางคนก็ว่าเป็นเยเรมีย์* หรือเป็นคนหนึ่งในพวกผู้พูดแทนพระเจ้า[†]”

¹⁵พระเยซูจึงถามพวกศิษย์ว่า “แล้วพวกคุณล่ะ ว่าเราเป็นใคร”

¹⁶ซีโมน เปโตร ตอบว่า “พระองค์คือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่* พระบุตรของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่”

¹⁷พระเยซูตอบว่า “ซีโมน ลูกของโยนาห์ คุณนี้ได้รับเกียรติจริงๆ เพราะเรื่องนี้ พระบิดาของเราที่อยู่บนสวรรค์ เป็นผู้เปิดเผยให้คุณรู้นะ ไม่ใช่มนุษย์หรอก ¹⁸เราจะบอกให้รู้ว่า คุณคือเปโตร* และบนหินก้อนนี้ เราจะสร้างหมู่ประชุมของเราขึ้นมา และอำนาจทั้งหมดของความตาย* จะไม่สามารถเอาชนะหมู่ประชุมของเราได้ ¹⁹เราจะให้กุญแจของแผ่นดินของพระเจ้ากับคุณ อะไรก็ตามที่คุณห้ามไม่ให้ทำบนโลกนี้ พระเจ้าที่อยู่บนสวรรค์ก็จะห้ามไม่ให้ทำด้วย ส่วนอะไรก็ตามที่คุณให้ทำบนโลกนี้ พระเจ้าที่อยู่บนสวรรค์ก็จะให้ทำด้วย” ²⁰แล้วพระเยซูได้สั่งพวกศิษย์ ห้ามไม่ให้บอกใครว่าพระองค์เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่*

พระเยซูทำนายว่าพระองค์ต้องตาย

(มก.8:31-9:1;ลก.9:22-27)

²¹ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาพระเยซูเริ่มอธิบายให้พวกศิษย์ฟังว่า พระองค์จะต้องไปเมืองเยรูซาเล็ม

16:14 เอลียาห์ หมายถึง ชายหนุ่มที่พูดแทนพระเจ้าเมื่อประมาณ 850 ปีก่อนพระเยซูมาเกิด

16:14 เยเรมีย์ หมายถึง ชายหนุ่มที่พูดแทนพระเจ้าเมื่อประมาณ 600 ปีก่อนพระเยซูมาเกิด

16:16 กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือในภาษากรีกคือคำว่า พระคริสต์

16:18 เปโตร เป็น ชื่อในภาษากรีกหมายถึงก้อนหิน

16:18 อำนาจทั้งหมดของความตาย หมายถึง ประตูของเฮเดส(เฮเดส หมายถึงสถานที่คนตายไปอยู่)

และต้องทุกข์ทรมานหลายอย่างจากพวกผู้นำอาวุโสของชาวยิว พวกหัวหน้านักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติ พระองค์จะถูกฆ่า แต่จะฟื้นขึ้นจากความตายในวันที่สาม

²²เปโตรได้ตั้งพระองค์มาข้างๆ และต่อว่าพระองค์ว่า “ไม่มีทางหรอกอาจารย์ มันจะไม่มีวันเกิดขึ้นอย่างนั้นแน่”

²³พระองค์จึงหันมาพูดกับเปโตรว่า “ไปให้พ้น ไอ้ซาตาน! เปโตร คุณกำลังขัดขวางเรา เพราะคุณไม่ได้คิดแบบพระเจ้า แต่คิดแบบมนุษย์”

²⁴แล้วพระเยซูก็พูดกับพวกศิษย์ว่า “ถ้าใครอยากจะได้ติดตามเรา คนนั้นต้องเลิกตามใจตัวเอง และแบกกางเขนของตัวเองตามเรา มา ²⁵เพราะคนที่อยากจะได้เอาตัวรอด คนนั้นจะเสียชีวิต แต่คนที่ยอมสละชีวิตเพื่อเรา คนนั้นจะได้ชีวิตที่เที่ยงแท้ ²⁶มันจะมีประโยชน์อะไร ถ้าได้เป็นเจ้าของทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ แต่ต้องเสียชีวิตของตัวเองไป เพราะคุณจะได้เอาอะไรไปแลกกับชีวิตคืนมาได้หรือ ²⁷เพราะบุตรมนุษย์จะกลับมาด้วยความยิ่งใหญ่ของพระบิดา และพร้อมกับทูตสวรรค์ของพระองค์ แล้วบุตรมนุษย์จะมาตัดสินมนุษย์ทุกคนตามการกระทำของเขา ²⁸เราขอบอกให้รู้ว่าพวกคุณบางคนที่ยืนอยู่ที่นี่จะยังไม่ตาย จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์มาในแผ่นดินของพระองค์”

พระเยซูกับโมเสสและเอลียาห์

(มก.9:2-13; ลก.9:28-36)

17 หกวันต่อมา พระเยซูได้พาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องของยากอบ ขึ้นไปบนภูเขาสูงกันตามลำพัง ²แล้วรูปร่างของพระองค์ก็ได้เปลี่ยนไปต่อหน้าพวกเขา โบหน้าของพระองค์ส่องสว่างจ้าเหมือนดวงอาทิตย์ เสื้อผ้าของพระองค์ขาวเป็นประกายระยิบระยับ ³แล้วพวกเขาก็เห็นโมเสสกับเอลียาห์* กำลังพูดคุยอยู่กับพระเยซู

⁴เปโตรพูดกับพระเยซูว่า “องค์เจ้าชีวิต ช่างวิเศษมากเลยที่พวกเราได้มาอยู่ที่นี่ ถ้าท่านต้องการ ผมจะสร้างเพิงขึ้นมาสามหลัง ให้ท่านหลังหนึ่ง โมเสสหลังหนึ่ง และเอลียาห์หลังหนึ่ง”

⁵ขณะที่เปโตรยังพูดอยู่นั้น ก็มีเมฆสว่างโสมมาปกคลุมพวกเขาไว้ และมีเสียงพูดออกมาจากเมฆว่า “นี่คือลูกรักของเรา เราพอใจเขามาก ฟังเขาเถิด”

⁶เมื่อพวกศิษย์ได้ยิน ก็ก้มหน้ากราบลงกับพื้นด้วยความตกใจลัวยิ่งนัก ⁷แต่พระเยซูได้เดินมาแตะตัวพวกเขาและพูดว่า “ลุกขึ้น ไม่ต้องกลัว” ⁸เมื่อพวกเขาเงย หน้าขึ้นมา ก็ไม่เห็นใครอีกนอกจากพระเยซูเท่านั้น

⁹ขณะที่พวกเขากำลังเดินลงจากเขา พระองค์ได้สั่งพวกเขาว่า “อย่าบอกใครว่าพวกคุณได้เห็นอะไร จนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย”

¹⁰พวกศิษย์ถามพระเยซูว่า “ทำไมพวกครูสอนกฎปฏิบัติถึงพูดว่า เอลียาห์จะต้องมาก่อนพระคริสต์* ละครับ”

¹¹พระเยซูตอบว่า “เอลียาห์จะต้องมาก่อนเพื่อมาจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อย ¹²แต่

17:3 โมเสสและเอลียาห์ คือ สองผู้นำที่สำคัญของชนชาติอิสราเอล

เราจะบอกให้รู้ว่า เอลียาห์ได้มาแล้ว แต่พวกเขาไม่รู้ว่า เป็นเอลียาห์ จึงทำกับเขาตามใจชอบ และพวกเขาจะทรมาณบุตรมนุษย์อย่างนั้นเหมือนกัน”¹³ พวกศิษย์จึงรู้ว่า พระเยซูกำลังพูดถึง ยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำ

พระเยซูรักษาเด็กชายที่ป่วย

(มก.9:14-29;ลก.9:37-43)

¹⁴เมื่อพระเยซูกับพวกศิษย์กลับมาถึงที่ฝูงชนอยู่กัน มีชายคนหนึ่งมาคุกเข่าต่อหน้า พระองค์¹⁵ และพูดว่า “อาจารย์ ได้โปรดส่งสารลูกชายของผมด้วยเถิด เขาเป็นโรคลมบ้าหมู ต้องทนทุกข์ทรมาณมาก ตกลงไปไฟหรือในน้ำอยู่บ่อยๆ”¹⁶ ผมพาเขามาหาพวกศิษย์ของอาจารย์ แต่พวกเขาก็รักษาไม่ได้”

¹⁷พระเยซูตอบเขาว่า “พวกหัวดี้อ ชขาดความเชื่อ เราจะต้องอยู่กับพวกคุณอีกนานแค่ไหน พวกคุณถึงจะเชื่อ จะต้องให้เรอดทนกับพวกคุณไปถึงไหน พาเด็กนั้นมาที่นี่”¹⁸ แล้วพระเยซูได้สั่งมารร้ายตนนั้นให้ออกมา มันจึงออกไปจากเด็กนั้นทันที แล้วเด็กนั้นก็หายเป็นปกติทั้ง

¹⁹พวกศิษย์เข้ามาหาพระองค์ตามลำพัง และถามว่า “ทำไมพวกเราถึงไล่ผีไม่ออกครับ”²⁰ พระเยซูตอบว่า “เพราะพวกคุณมีความเชื่ออ่อนเกินไป เราจะบอกให้รู้ว่า แค่คุณมีความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ด* คุณสั่งภูเขานี้ให้เคลื่อนจากที่นี่ไปที่โน่น มันก็เคลื่อนไปแล้ว จะไม่มีอะไรที่คุณทำไม่ได้เลย”^{21*}

พระเยซูพูดถึงความตายของพระองค์

(มก.9:30-32;ลก.9:43-45)

²²เมื่อพวกเขาเข้ามาชุมนุมกันที่แคว้นกาลิลี พระเยซูบอกกับพวกเขาว่า “บุตรมนุษย์จะต้องถูกส่งมอบไปอยู่ในมือของมนุษย์”²³ และจะถูกฆ่า แต่เขาจะฟื้นขึ้นมา ในวันที่สาม” พวกศิษย์จึงเศร้าเสียใจมาก

พระเยซูสอนเรื่องการจ่ายภาษี

²⁴เมื่อพระเยซูกับพวกศิษย์มาถึงเมืองคาเปอร์นาอุม คนเก็บภาษีวิหาร* มาถามเปโตรว่า “อาจารย์ของคุณไม่เสียภาษีวิหารหรืออย่างไร”

²⁵เปโตรจึงตอบว่า “เสียสิ” เมื่อเปโตรเข้าไปหาพระเยซูในบ้าน พระเยซูก็พูดขึ้นก่อนว่า “ซีโมน คุณคิดอย่างไร กษัตริย์ในโลกนี้เก็บภาษีจากลูกๆ ของพระองค์ หรือจากคนอื่น?”

²⁶เปโตรตอบว่า “เก็บจากคนอื่นครับ” พระเยซูจึงบอกว่า “ถ้าอย่างนั้นลูกๆ ก็ไม่ต้องเสียภาษีนะสิ”²⁷ แต่เพื่อไม่ให้คนเก็บภาษีโกรธ คุณไปตกเบ็ดที่ทะเลสาบ เมื่อได้ปลาตัวแรกมา ให้จ้างปากมันออก แล้วคุณจะพบเหรียญหนึ่งเหรียญ* ให้เอาเงินนั้นไปเสียภาษีของเราสองคน”

17:20 เมล็ดมัสตาร์ด คือ เมล็ดพืชที่มีขนาดเล็กมาก ๆ แต่เมื่อเติบโตแล้วจะมีความสูงกว่ามนุษย์

17:21 สำเนากรีกบางฉบับได้เพิ่มเติมข้อที่ 21 ว่า “ศิษย์คนนี้จะถูกขับไล่ออกไปไม่ได้ นอกจากจะอธิษฐาน และอดอาหารเท่านั้น”

17:24 ภาษีวิหาร หมายถึงภาษีที่คนยิวทุกคนจะต้องจ่ายปีละครั้ง เพื่อบำรุงวิหารโดยเสียคนละ 2 ดราชมหา

17:27 พบเหรียญ 1 อัน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4 ดราชมหา ดราชมหาเป็นเหรียญเงินของกรีก

ใครคือผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด

(มก.9:33-37;ลก.9:46-48)

18 ในเวลานั้น พวกศิษย์ได้มาถามพระเยซูว่า “ใครเป็นใหญ่ที่สุดในแผ่นดินของพระเจ้าครับ”² พระเยซูจึงเรียกเด็กเล็กๆ คนหนึ่งให้มายืนอยู่ท่ามกลางพวกศิษย์³ แล้วพระองค์พูดกับพวกเขาว่า “เราจะบอกให้รู้กันว่า ถ้าพวกคุณไม่ยอมเปลี่ยนตัวเองให้เป็นเหมือนเด็กเล็กๆ คุณจะไม่มีความสามารถเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าเลย⁴ ดังนั้นใครก็ตามที่ทำตัวอ่อนน้อมถ่อมตนเหมือนเด็กเล็กๆ คนนี้ ก็จะเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในแผ่นดินของพระเจ้า

⁵“ใครก็ตามที่ต้อนรับคนที่ต่ำต้อย เพราะเห็นแก่เรา คนนั้นก็ได้รับเราด้วย⁶ ระหว่างการทำหน้าที่ต่ำต้อยคนหนึ่งในพวกนี้ที่ไว้วางใจในเรา หลงไปทำบาป กับการถูกถ่วงน้ำโดยมีหินโม้แบ่งผูกคอไว้ อย่างหลังนี้ก็ยิ่งจะดีกว่า⁷ โลกนี้มันน่าละอายจริงๆ เพราะสิ่งต่างๆ ที่มายั่วยุให้คนทำบาป เรื่องอย่างนี้หินโม้พันหอรอก ต้องเกิดขึ้นแน่ แต่คนที่ก่อเรื่องแบบนี้ขึ้นมาน่าละอายจริงๆ⁸ ดังนั้น ถ้ามือหรือขาของคุณเองทำให้คุณทำบาป ตัดมันทิ้งเลย เพราะมือด้วนหรือขาด้วนแล้วมีชีวิตแต่ตลอดไป ยังดีกว่ามีมือหรือขาครบทั้งสองข้าง แต่ถูกโยนลงในไฟที่ไม่มีวันดับ⁹ ถ้าตาของคุณทำให้คุณทำบาป ควักมันทิ้งเลย เพราะเหลือตาข้างเดียวแล้วมีชีวิตแต่ตลอดไป ก็ยังดีกว่ามีตาครบทั้งสองข้าง แต่ต้องถูกโยนลงในไฟนรก”

เรื่องแกะที่หลงหาย

(ลก.15:3-7)

¹⁰“ระวังให้ดี อย่าดูถูกคนที่ต่ำต้อยพวกนี้ของเราแม้แต่คนเดียว เราจะบอกให้รู้ว่า ที่บนสวรรค์นั้น พูตประจำตัวของพวกเขาเฝ้าอยู่ต่อหน้าพระบิดาของเราเสมอ”^{11*}

¹²“พวกคุณคิดอย่างไร ถ้าชายคนหนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว และมีตัวหนึ่งหายไป เขาจะไม่ทิ้งแกะทั้งเก้าสิบเก้าตัวไว้บนภูเขา และออกตามหาแกะที่หายไปหรือ¹³ เมื่อเขาพบแกะตัวนั้นแล้ว เราจะบอกให้รู้ว่า เขาจะดีใจที่ได้พบแกะตัวนั้นมากกว่าที่มีแกะเก้าสิบเก้าตัวที่ไม่ได้หายไปไหน¹⁴ พระบิดาของพวกคุณที่อยู่บนสวรรค์ก็เหมือนกัน ไม่อยากให้คนที่ต่ำต้อยพวกนี้ของเราสักคนหลงหายไป”

เมื่อมีคนทำผิดต่อเรา

(ลก.17:3)

¹⁵“ถ้าพี่น้องทำบาปต่อคุณ* ก็ให้ไปชี้แจงความผิดของเขาตัวต่อตัว ถ้าเขาฟัง คุณก็ได้เขากลับมาเป็นพี่น้องอีก¹⁶ แต่ถ้าเขาไม่ยอมฟัง ก็ให้พาอีกคนหรือสองคนไปหาเขาด้วยกัน เพื่อจะได้มีพยานรู้เห็นสองหรือสามคน¹⁷ ถ้าเขายังไม่ยอมฟังอีก ก็ให้เอาเรื่องนี้ไปบอกหมู่ประชุมของพระเจ้า และถ้าเขายังไม่ฟังแม้แต่หมู่ประชุมของพระเจ้า ก็ให้ทำกับเขาเหมือนกับเป็นคนนอกศาสนาหรือคนเก็บภาษี”*

18:11 สำเนากรีกบางฉบับได้เพิ่มเติมข้อที่ 11: “เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้มาช่วยผู้ที่หลงหาย”

18:15 สำเนากรีกบางฉบับไม่มีคำว่า “ต่อคุณ”

18:17 คนเก็บภาษี หมายถึง คนยิวที่คนโรมันจ้งไว้เก็บภาษีคนยิวด้วยกัน ซึ่งพวกนี้มักจะไม่ฟัง พวกยิวจึงเกลียดพวกเขา

18 “เราจะบอกให้รู้ว่า อะไรก็ตามที่พวกคุณห้ามในโลกนี้ พระเจ้าที่อยู่บนสวรรค์ก็จะห้ามด้วย และอะไรก็ตามที่พวกคุณยอมในโลกนี้ พระเจ้าที่อยู่บนสวรรค์ก็จะยอมด้วย”

19 “เราจะบอกให้รู้อีกว่า ถ้าพวกคุณที่อยู่ในโลกนี้สองคน เห็นด้วยกันที่จะขอลสิ่งใดสิ่งหนึ่ง พระบิดาของเราที่อยู่บนสวรรค์ก็จะทำให้”²⁰ เพราะที่ไหนก็ตาม ที่มีสองหรือสามคนมาอยู่รวมกัน เพราะเป็นศิษย์ของเรา เราก็จะอยู่กับพวกเขาที่นั่น”

เรื่องการให้อภัย

21 เบโตรก็เข้ามาถามพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ เมื่อพี่น้องทำบาปต่อผม ผมควรจะอภัยให้กี่ครั้งดีครับ ลักเจ็ดครั้ง พอไหมครับ”

22 พระเยซูตอบว่า “ใครบอกว่าแค่เจ็ดครั้ง ต้องเป็นเจ็ดสิบเจ็ดครั้ง”*

23 “เพราะอย่างนี้แหละ แผ่นดินของพระเจ้าถึงเปรียบเหมือนกับกษัตริย์องค์หนึ่ง ที่ต้องการจะสะสางหนี้ที่พวกทาสติดค้างอยู่²⁴ เมื่อเริ่มคิดบัญชี ทาสคนหนึ่งที่เป็นหนี้กษัตริย์อยู่ห้าสิบล้านเหรียญเงิน* ก็ถูกพาตัวเข้ามา²⁵ แต่เขาไม่มีเงินพอที่จะจ่ายหนี้ กษัตริย์จึงสั่งให้เอาตัวทาสคนนั้น รวมทั้งภรรยาและลูกๆ ตลอดจนข้าวของทุกอย่างของเขาไปขาย เพื่อเอาเงินมาใช้หนี้

26 เขาจึงได้คุกเข่าลงอ้อนวอนกษัตริย์ว่า ‘ขอเวลาผมหน่อยเถอะครับ แล้วจะใช้หนี้ให้ทั้งหมด’²⁷ กษัตริย์เกิดความสงสารเขา จึงยกหนี้ให้และปล่อยตัวไป

28 เมื่อทาสคนนี้ออกไป ก็ไปเจอเพื่อนทาสด้วยกันที่เป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อยเหรียญเงิน เขาก็เข้าไปบีบบอกเพื่อนทาสคนนั้นและสั่งว่า ‘ใช้หนี้มาเดี๋ยวนี้’

29 เพื่อนทาสที่เป็นลูกหนี้ ได้คุกเข่าลงอ้อนวอนว่า ‘ขอเวลาผมอีกสักหน่อยเถอะครับ แล้วจะใช้หนี้ให้’

30 แต่เขาไม่ยอม กลับสั่งให้จับเพื่อนทาสคนนั้นไปขังคุกจนกว่าจะใช้หนี้ให้ทั้งหมด³¹ เมื่อทาสคนอื่น ๆ เห็นว่าเกิดอะไรขึ้น ก็รู้สึกสลดใจ จึงไปเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้กษัตริย์ฟัง

32 กษัตริย์จึงได้เรียกทาสคนนั้นมาหา และพูดว่า ‘ไอ้ทาสชาติชั่ว ข้าได้ยกหนี้ให้เอ็งทั้งหมด เพราะเอ็งได้อ้อนวอนข้า’³³ เอ็งก็ควรจะสงสารเพื่อนทาสคนอื่น ๆ ของเอ็ง เหมือนอย่างที่ข้าสงสารเอ็งด้วยไม่ใช่หรือ’³⁴ กษัตริย์โกรธมาก จึงได้ส่งทาสคนนั้นเข้าคุกและให้ลงโทษจนกว่าเขาจะใช้หนี้หมด³⁵ พระบิดาของเราที่อยู่บนสวรรค์จะทำอย่างนั้นกับคุณเหมือนกัน ถ้าคุณไม่ยอมยกโทษให้กับพี่น้องด้วยใจจริง ๆ”

เรื่องการหย่าร้าง

(มก.10:1-12)

19 หลังจากที่พระเยซูได้พูดเรื่องพวกนี้แล้วพระองค์ก็ออกจากแคว้นกาลิลีไปที่แคว้นยูเดียที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน² มีคนตามพระองค์ไปเป็นจำนวนมาก และพระองค์ได้รักษาคนป่วยที่นั่น

18:22 เจ็ดสิบเจ็ดครั้งหรือเจ็ดสิบครั้งคุณเจ็ด

18:24 ห้าสิบล้านเหรียญ หรือ หนึ่งหมื่นตะลันต์ หนึ่งเหรียญเงิน เท่ากับค่าแรงงานของคนทั่วไปหนึ่งวัน

3พวกฟาริสี[†] ได้มาทดสอบพระองค์ พวกเขาถามว่า “มันถูกกฎหรือเปล่า ถ้าสามี จะหย่ากับภรรยาได้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไร”

4พระเยซูตอบว่า “พวกคุณไม่เคยอ่านหรือว่า เมื่อเริ่มแรกพระเจ้าสร้างได้สร้างมนุษย์เป็นชายและหญิง 5พระองค์ได้พูดว่า ‘ผู้ชายจะแยกจากพ่อแม่ไปอยู่ร่วมกันกับภรรยา แล้วทั้งสองจะกลายเป็นคนคนเดียวกัน’ 6พวกเขาจึงไม่เป็นสองคนอีกต่อไป แต่เป็นคนคนเดียวกัน ดังนั้นสิ่งที่พระเจ้าได้ผูกพันเข้าด้วยกันแล้ว ก็อย่าให้ใครมาแยกออกจากกันเลย”

7พวกฟาริสีจึงถามอีกว่า “แล้วทำไมโมเสสถึงสั่งให้ผู้ชายแค่เขียนใบหย่าให้กับภรรยา ก็ส่งเธอไปได้แล้ว”

8พระเยซูตอบว่า “โมเสสอนุญาตให้พวกคุณหย่ากับภรรยาได้ เพราะคุณต้องไม่เชื่อฟังคำสอนของพระเจ้า พระเจ้าไม่ได้ตั้งใจให้เป็นอย่างนั้นตั้งแต่แรก 9เราจะบอกให้รู้ว่า ใครก็ตามที่หย่ากับภรรยาแล้วไปแต่งงานใหม่ ก็ถือว่ามามีชู้ นอกจากเขาจะหย่าเพราะภรรยาทำบาปทางเพศเท่านั้น”

10พวกศิษย์พูดกับพระเยซูว่า “ถ้านั้นเป็นเหตุผลเดียวที่ผู้ชายจะหย่าภรรยาได้ ก็อย่าแต่งงานเสียเลยดีกว่า”

11พระเยซูตอบว่า “ไม่ใช่ผู้ชายทุกคนจะรับคำสอนนี้ได้ แต่มีบางคนที่พระเจ้าทำให้รับได้ 12มีหลายเหตุผลที่คนไม่แต่งงาน บางคนเกิดมาเป็นชนที่[†] บางคนถูกจับตอน* และบางคนไม่แต่งงานเพราะเห็นแก่แผ่นดินของพระเจ้า ถ้าใครสามารถอยู่ เป็นโสดได้ ก็ไม่ควรแต่ง”

พระเยซูอวยพรเด็กๆ

(มก.10:13-16;ลก.18:15-17)

13มีคนพาเด็กเล็กๆ เข้ามา เพื่อให้พระเยซูวางมือ* และอธิษฐานให้ แต่พวกศิษย์ได้ต่อว่าพวกเขา ไม่ให้พาเด็กๆ เข้ามาอยู่กับพระองค์ 14แต่พระเยซูบอกว่า “อย่าไปห้ามเด็กๆ พวกนั้นเลย บ่อยให้เข้ามาหาเรา เพราะแผ่นดินของพระเจ้าเป็นของคนที่เหมือนเด็กๆ พวกนี้” 15หลังจากที่พระองค์วางมือบนตัวเด็กๆ แล้ว พระองค์ก็ไปจากที่นั้น

เศรษฐีหนุ่มไม่ยอมติดตามพระเยซูไป

(มก.10:17-31;ลก.18:18-30)

16มีชายคนหนึ่งมาหาพระเยซู และถามว่า “อาจารย์ครับ ผมจะต้องทำอะไรถึงจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป”

17พระเยซูตอบว่า “คุณถามเราว่า อะไรดี ทำไม มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ดี ถ้าคุณอยากมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป ก็ต้องทำตามกฎปฏิบัติ”

18ชายหนุ่มจึงถามว่า “กฎข้อไหนครับ” พระเยซูตอบว่า “ข้อที่ว่า ‘อย่าฆ่าคน อย่าเป็นชู้

19:5 ‘ผู้ชาย...คนเดียวกัน’ ย่างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 2:24

19:12 ถูกจับตอน คือ คนที่ถูกตัดอวัยวะเพศไป

19:13 วางมือ เป็นท่าที่แสดงว่า พระเยซูได้ให้พรพิเศษแก่เด็กๆ เหล่านี้

สามีภรรยาเขา อย่าสักขโมย อย่าเป็นพยานเท็จ ¹⁹ให้เคารพพ่อแม่* และรักคนอื่น ๆ เหมือนรักตัวเอง*”

²⁰ชายหนุ่มคนนั้นตอบว่า “ผมทำทุกข้ออยู่แล้วครับ ยังมีอะไรที่ผมต้องทำอีกไหมครับ”

²¹พระเยซูตอบว่า “ถ้าจะทำให้ครบถ้วน ต้องไปขายทรัพย์สินสมบัติทุกอย่างที่คุณมีอยู่ แล้วเอาเงินไปแจกคนยากจน คุณก็จะมีทรัพย์สินสมบัติอยู่บนสวรรค์ แล้วมาติดตามเราไป”

²²เมื่อชายหนุ่มได้ยินอย่างนั้น ก็จากไปด้วยความเศร้า เพราะเขาร่ำรวยมาก

²³พระเยซูพูดกับพวกศิษย์ว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนรวยจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้านั้นยากมาก ²⁴ขอย้ำอีกครั้งว่า ถ้าจะให้รูลอดเข้าไปในรูเข็ม ก็ยังจะง่ายกว่าที่จะให้คนร่ำรวยเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า”

²⁵เมื่อพวกศิษย์ได้ยินอย่างนั้นก็งงมาก และพูดว่า “ถ้าอย่างนั้น ใครจะไปรอดล่ะครับ”

²⁶พระเยซูมองพวกศิษย์และพูดว่า “สำหรับมนุษย์ เป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว แต่สำหรับพระเจ้าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้”

²⁷เปโตรพูดกับพระเยซูว่า “พวกผมได้สละทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อมาติดตามอาจารย์ แล้วพวกผมจะได้รับอะไรครับ”

²⁸พระเยซูตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า เมื่อพระเจ้าสร้างโลกใหม่แล้ว บุตรมนุษย์[†] จะนั่งบนบัลลังก์อันยิ่งใหญ่ และพวกคุณที่ได้ติดตามเรา ก็จะขึ้นนั่งบนบัลลังก์สิบสองบัลลังก์ และพิพากษาคคนอิสราเอล[†] สิบสองเผ่า ²⁹ทุกคนที่สละบ้านเรือน หรือพี่น้องชายหญิง หรือพ่อ หรือแม่ หรือลูก หรือไร่นา เพื่อมาติดตามเรา จะได้รับมากกว่าที่พวกเขาสละไปเป็นร้อยเท่า และจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป ³⁰แต่คนจำนวนมากที่เป็นที่หนึ่งในตอนนี้ จะกลายเป็นคนสุดท้ายในตอนนั้น ส่วนคนที่เป็นคนสุดท้ายตอนนี้ ก็จะกลายเป็นที่หนึ่งในตอนนั้น”

เรื่องคนงานในสวนองุ่น

20 “แผ่นดินของพระเจ้าเปรียบเหมือนกับเจ้าของสวนคนหนึ่ง ที่ออกจากบ้านไปแต่เช้าตรู่ เพื่อไปจ้างคนงานมาทำงานในสวนองุ่นของเขา ²เมื่อเขาดกลงที่จะจ่ายค่าแรงหนึ่งเหรียญเงิน* ต่อวัน เขาก็ส่งพวกคนงานเข้าไปทำงานในสวนองุ่นของเขา

³ประมาณเก้าโมงเช้า เจ้าของสวนเข้าไปที่ตลาดอีก และเห็นบางคนยืนอยู่เฉยๆ ไม่ได้ทำอะไร ⁴เขาจึงพูดว่า ‘ถ้าพวกคุณไปทำงานในสวนองุ่นของผม ผมจะให้ค่าจ้างอย่างยุติธรรม’ ⁵คนพวกนั้นจึงตกลงไป และเจ้าของสวนได้ออกไปอีกตอนประมาณเที่ยงและบ่ายสามโมง แล้วทำเหมือนเดิม ⁶ประมาณห้าโมงเย็น เจ้าของสวนออกไปตลาดอีกครั้งหนึ่ง และเห็นบางคนยืนอยู่เฉยๆ ไม่ได้ทำอะไร เขาจึงเข้าไปถามว่า ‘ทำไมพวกคุณถึงยืนอยู่เฉยๆ ทั้งวันแบบนี้’

⁷คนเหล่านั้นตอบว่า ‘ไม่มีใครจ้างพวกเรา’ เจ้าของสวนจึงชวนว่า ‘ไปทำงานที่สวนองุ่นของผมสิ’

19:19 เคารพพ่อแม่* อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:12-16 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 5:16-20

19:19 ‘รักคนอื่น ๆ ...ตัวเอง’ อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ 19:18

20:2 หนึ่งเหรียญเงิน หรือ หนึ่งเหรียญเดนาริอัน เป็นหน่วยเงินของโรมัน หนึ่งเหรียญเป็นค่าจ้างที่จ่ายกันสำหรับการทำงาน 1 วัน

⁸เย็นวันนั้น เจ้าของสวนได้สั่งหัวหน้าคนงานว่า ‘ไปเรียกคนงานมา แล้วจ่ายค่าแรงให้พวกเขา จ่ายคนที่เพิ่งมาทำที่หลังนี้ก่อน แล้วค่อยๆ ไปจนถึงคนแรก’

⁹คนงานที่เพิ่งจ้างมาตอนห้าโมงเย็นได้ค่าแรงไปคนละหนึ่งเหรียญเงิน ¹⁰แล้วพวกคนงานที่จ้างมาก่อนก็เข้ามารับค่าแรง เขาคิดว่าจะได้มากกว่าคนอื่นๆ แต่กลับได้แค่นกหนึ่งเหรียญเงินเท่ากัน ¹¹เมื่อรับค่าแรงแล้ว พวกเขา ก็ไปต่อว่าเจ้าของสวนว่า ¹²พวกนั้นทำงานแค่ชั่วโมงเดียว แต่คุณจ่ายค่าแรงให้เท่ากับพวกเราที่ทำงานกลางแดดร้อนๆ มาทั้งวัน’

¹³เจ้าของไร่จึงตอบคนหนึ่งไปว่า ‘ผมไม่ได้โกงคุณนะเพื่อน คุณตกลงค่าแรงไว้หนึ่งเหรียญเงินไม่ใช่หรือ ¹⁴รับค่าแรงของคุณแล้วไปซะ ผมพอใจจะจ่ายคนที่ผมจ้างมาหลังสุดเท่ากับที่ผมจ่ายคุณ ¹⁵ผมมีสิทธิ์ที่จะทำอะไรกับเงินของผมก็ได้ คุณอิจฉาเพราะผมใจดีหรือ’

¹⁶นี่แหละ คนที่อยู่หลังสุดจะกลับมาเป็นคนแรกสุดในอนาคต และคนแรกสุดในตอนนี้จะกลับเป็นคนหลังสุดในอนาคต”

พระเยซูพูดถึงการตายของพระองค์

(มก.10:32-34;ลก.18:31-34)

¹⁷ขณะที่พระเยซูกำลังเดินทางไปเมืองเยรูซาเล็ม พระองค์เรียกศิษย์ทั้งสองคนให้หลบมา อยู่กันตามลำพัง และพูดกับพวกเขาว่า ¹⁸“พวกเรากำลังจะเดินทางไปเมืองเยรูซาเล็ม บุตรมนุษย์ จะถูกส่งมอบไปให้กับพวกหัวหน้านักบวช และครูสอนกฎปฏิบัติ และพวกนั้นจะตัดสินประหารชีวิตเขา ¹⁹จากนั้นก็จะส่งมอบเขาไปให้กับคนที่ไม่ใช่ชาวยิว เพื่อพวกนั้นจะได้หัวเราะเยาะเขา เขียนตีเขา และตรึงเขาที่กางเขน แต่ในวันที่สามพระเจ้าจะทำให้เขาฟื้นขึ้นจากความตาย”

แม่ของยากอบและยอห์นขอตำแหน่งให้ลูก

(มก.10:35-45)

²⁰ภรรยาของเศเบดี พร้อมกับลูกสองคนมาหาพระเยซู นางกราบลงและขอให้พระองค์ทำบางอย่างให้กับนาง

²¹พระเยซูจึงถามนางว่า “มีอะไรหรือ” นางตอบว่า “เมื่อพระองค์ขึ้นเป็นกษัตริย์ ขอให้ลูกชายทั้งสองคนนี่ของฉันทันั่งอยู่ทางขวาของพระองค์คนหนึ่ง และนั่งอยู่ทางซ้ายอีกคนหนึ่ง ด้วยเถิดค่ะ”

²²พระเยซูจึงตอบพวกเขาว่า “พวกคุณไม่รู้ว่ากำลังขออะไรอยู่ คุณจะดื่มจากจอกที่ดื่มไปด้วยความทุกข์ทรมานที่เรา กำลังจะดื่มได้หรือ” ทั้งสองคนตอบว่า “ได้ครับ”

²³พระเยซูจึงพูดกับทั้งสองคนว่า “พวกคุณจะได้ดื่มแน่ แต่จะให้ใครนั่งข้างขวาหรือข้างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่เราเป็นคนให้ พระบิดาของเราต่างหากที่เป็นผู้เลือกว่าจะให้ใครนั่งที่ตรงนั้น”

²⁴เมื่อศิษย์ที่เหลืออีกสิบคนรู้เรื่องนี้เข้า ก็โกรธสองคนพี่น้องนั้นมาก ²⁵พระเยซูจึงเรียกพวกเขาทั้งหมดและพูดว่า “พวกคุณก็รู้ว่า ผู้ครอบครองของคนที่ไม่ใช่ชาวยิวชอบทำตัวเป็นเจ้าเหนือประชาชน และพวกผู้นำชอบวางอำนาจเหนือประชาชน ²⁶แต่สำหรับพวกคุณ มันจะ

ไม่เป็นเช่นนั้น ในพวกคุณถ้าคนไหนอยากจะเป็นใหญ่ ก็ให้เขาเป็นผู้รับใช้คุณ ²⁷ และถ้าคนไหนอยากเป็นคนสำคัญอันดับหนึ่ง ก็ต้องยอมเป็นทาสพวกคุณ ²⁸ เหมือนกับบุตรมนุษย์[†] ที่ไม่ได้มาเพื่อให้คนอื่นรับใช้ แต่มาเพื่อรับใช้คนอื่น และได้สละชีวิตของเขาเพื่อปลดปล่อยให้คนมากมายเป็นอิสระ”

พระเยซูรักษาคนตาดสองคน

(มก.10:46-52;ลก.18:35-43)

²⁹เมื่อพระเยซูและศิษย์กำลังออกจากเมืองเยรีโค ก็มีคนเดินตามไปเป็นจำนวนมาก ³⁰มีชายตาดอดสองคนนั่งอยู่ริมถนน เมื่อได้ยินว่าพระเยซูกำลังผ่านมา ก็เริ่มร้องตะโกนว่า “องค์เจ้าชีวิต บุตรของดาวิด[†] สงสารพวกผมด้วยเถิดครับ”

³¹ฝูงชนต่อว่าพวกเขาให้เงียบ แต่เขาทั้งสองยังตะโกนดังขึ้นอีกว่า “องค์เจ้าชีวิต บุตรของดาวิด สงสารพวกผมด้วยเถิดครับ”

³²พระเยซูจึงหยุดและถามว่า “จะให้เราช่วยอะไร”

³³พวกเขาตอบว่า “องค์เจ้าชีวิต พวกเราอยากจะมีคนมองเห็น”

³⁴พระเยซูรู้สึกสงสารพวกเขา จึงแตะดวงตาพวกเขา พวกเขาก็มองเห็นได้ทันที และติดตามพระองค์ไป

พระเยซูเข้าเมืองเยรูซาเล็มอย่างกษัตริย์

(มก.11:1-11;ลก.19:28-38;ยธ.12:12-19)

21 เมื่อพระเยซูและพวกศิษย์ใกล้ถึงเมืองเยรูซาเล็ม พวกเขามาหยุดอยู่ที่หมู่บ้านเบธฟายี ที่ภูเขามะกอกเทศ* พระเยซูได้ส่งศิษย์สองคนล่วงหน้าไปก่อน ²สั่งว่า “เข้าไปในหมู่บ้านข้างหน้านั้น ทันทีกี่คุณไปถึง คุณจะเห็นแม่ลาผูกอยู่กับลูกของมัน ให้แกะเชือกลาทั้งสองตัวแล้วจูงมาให้เรา ³ถ้ามีใครถามว่า จะเอาลาไปไหน ให้ตอบว่า องค์เจ้าชีวิตอยากได้ เขาก็จะให้คุณมาทันที”

⁴สิ่งนี้เกิดขึ้น เพื่อให้เป็นจริงตามที่ผู้พูดแทนพระเจ้า[†] ได้พูดไว้ว่า

⁵“บอกชาวเมืองศิโยน[†]ว่า ดูนั่นสิ กษัตริย์ของพวกคุณกำลังมาหา พระองค์สุภาพอ่อนโยนและนั่งอยู่บนหลังลา และนั่งอยู่บนลูกลาน้อยตัวผู้ตัวหนึ่ง” (เศคาริยาห์ 9:9)

⁶ศิษย์สองคนนั้นจึงเข้าไปในหมู่บ้าน และทำตามที่พระเยซูสั่ง ⁷พวกเขาได้จูงแม่ลาและลูกลามาก็ให้พระองค์ แล้วเอาเลื้อยของเขาปูบนหลังลาให้พระเยซูนั่ง ⁸ฝูงชน เป็นจำนวนมากพากันเอาเลื้อยผ้าของตนปูบนถนน บางคนก็ตัดกิ่งไม้มาปูตามท้องถนน ให้พระองค์ผ่าน ⁹ฝูงชนที่เดินนำหน้าและที่เดินตามหลังพระองค์ ต่างก็พากันโห่ร้องว่า

“โฮโย* สำหรับบุตรของดาวิด

21:1 ภูเขามะกอกเทศ เป็นภูเขาที่อยู่ใกล้เมืองเยรูซาเล็ม
 21:9 โฮโย หรือ ในภาษาอารเมค ใช้คำว่า โฮซันนา เป็นคำที่ใช้ในการอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือ ในช่วงเวลาของพระเยซูนี้�จะเป็นเสียงร้องตะโกนด้วยความสนุกสนานในการสรรเสริญพระเจ้าหรือ พระเมสสิยาห์ของพวกเขາ

ขอพระเจ้าอวยพรกับพระองค์ผู้มาในนามขององค์เจ้าชีวิต
ไซโย* แต่พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ในสวรรค์”*

¹⁰เมื่อพระองค์เข้าไปในเมืองเยรูซาเล็มคนทั้งเมืองต่างแตกตื่นถามกันว่า “ใครกันนี่”

¹¹ฝูงชนก็ตอบว่า “เยชูเอ ผู้พูดแทนพระเจ้า คนนั้นที่มาจากหมู่บ้านนาซาเร็ธ แคว้นกาลิลี”

พระเยซูไปวิหาร

(มก.11:15-19;ลก.19:45-48;ยฮ.2:13-22)

¹²พระเยซูเข้าไปในเขตวิหาร และไล่คนที่กำลังซื้อขายข้าวของกันอยู่ทีนั้นออกไปจนหมด พระองค์ว่าโต๊ะของคนรับแลกเงิน และที่นั่งของคนขายนกพิราบ ¹³พระองค์ร้องบอกกับทุกคนที่อยู่ในที่นั้นว่า “พระคัมภีร์ได้เขียนไว้ว่า ‘บ้านของเราเป็นที่สำหรับอธิษฐาน’ แต่พวกคุณทำให้มันเป็นที่รังโจร”*

¹⁴มีคนตามอดและคนง่อย เข้ามาหาพระองค์ในวิหาร พระองค์รักษาพวกเขาจนหาย ¹⁵เมื่อพวกหัวหน้านักบวชและครูสอนกฎปฏิบัติ เห็นสิ่งอัศจรรย์ต่างๆ ที่พระเยซูทำ และได้ยินเสียงเด็กๆให้ร้องกันในวิหารว่า “ไซโย* สำหรับบุตรของดาวิด” พวกเขาโกรธแค้นพระเยซูมาก

¹⁶พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า “ได้ยินที่เด็กๆ พวกนั้นให้ร้องกันอยู่หรือเปล่า” พระเยซูตอบว่า “ได้ยินสิ” พวกคุณไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือที่ว่า ‘พระเจ้าได้สอนเด็กๆ และทารกร้องเพลงสรรเสริญพระองค์’*¹⁷

¹⁷แล้วพระเยซูก็ออกจากเมืองไปพักค้างคืนอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี

พระเยซูแสดงพลังแห่งความเชื่อ

(มก.11:12-14;20-24)

¹⁸เช้าตรู่วันรุ่งขึ้นในระหว่างทางที่พระเยซูกำลังเดินกลับเข้าเมือง พระองค์รู้สึกหิว ¹⁹พระองค์มองเห็นต้นมะเดื่อใหญ่อยู่ริมทาง จึงเดินเข้าไปใกล้แต่ไม่เห็นมีลูกเลย มีแต่ใบเท่านั้น พระองค์จึงพูดกับต้นมะเดื่อว่า “อย่าได้ออกลูกอีกเลย” และต้นมะเดื่อ นั้นก็เหี่ยวแห้งตายทันที

²⁰เมื่อพวกศิษย์เห็นก็แปลกใจ จึงถามพระองค์ว่า “ทำไมมันถึงเหี่ยวแห้งตายเร็วจังครับ”

²¹พระเยซูตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ ถ้าคุณเชื่อโดยไม่สงสัยเลย คุณก็จะทำอย่างนั้นได้เหมือนกัน และจะทำได้มากกว่าด้วย แม้แต่สั่งให้ภูเขานี้ลอยลงไปในทะเล มันก็จะเป็นไปตามนั้น ²²ถ้าคุณเชื่อ คุณจะได้ทุกอย่างที่คิดอธิษฐานขอ”

ผู้นำชาวยิวสงสัยเรื่องสิทธิอำนาจของพระเยซู

(มก.11:27-33;ลก.20:1-8)

²³พระเยซูเข้าไปในวิหาร[†] เมื่อกำลังสอนอยู่นั้น พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้ใหญ่ ได้เข้ามาถามพระองค์ว่า “คุณมีสิทธิ์อะไรไปไล่พวกพ่อค้านั้น ใครให้สิทธิ์กับคุณ”

21:9 “ไซโย...ในสวรรค์” อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 118:26

21:13 ‘บ้านของเรา...อธิษฐาน’ อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 56:7

21:13 ‘รังโจร’ อ้างมาจากหนังสือ เยเรมีย์ 7:11

21:16 ‘พระเจ้า...สรรเสริญพระองค์’ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 8:3

24 พระเยซูตอบว่า “ช่วยตอบคำถามข้อหนึ่งก่อน แล้วเราจะบอกว่าเราใช้สิทธิ์ของใครทำอย่างนี้” 25 ตอบหน่อยสิว่า ใครให้สิทธิ์ยอห์นในการทำพิธีจุ่มน้ำ พระเจ้าหรือ มนุษย์” พวกเขาหัวหน้านักบวชและพวกผู้ใหญ่ต่างก็ปรึกษากันว่า “ถ้าเราตอบว่า ‘พระเจ้า’ เขาก็จะถามว่า ‘แล้วทำไมถึงไม่เชื่อเรื่องที่ยอห์นบอก’” 26 แต่ถ้าเราตอบว่า ‘มนุษย์’ ก็กลัวประชาชนจะโกรธ เพราะพวกนั้นต่างก็เชื่อว่า ยอห์นเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า”

27 พวกเขาจึงตอบพระเยซูว่า “ไม่รู้สิ” พระเยซูจึงบอกว่า “ถ้าอย่างนั้น เราก็ไม่บอกเหมือนกันว่าเราใช้สิทธิ์ของใครทำสิ่งเหล่านี้”

เรื่องลูกชายสองคน

28 “บอกหน่อยว่า คุณคิดอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ ชายคนหนึ่งมีลูกสองคน เขาบอกลูกชายคนโตว่า ‘ลูกพ่อ วันนี้ไปทำงานในไร่องุ่นของพ่อนะ’”

29 เขาตอบว่า ‘ไม่ครับ’ แต่ต่อมาเขาเปลี่ยนใจ แล้วไปทำงานในไร่องุ่น

30 จากนั้นพ่อได้ไปบอกลูกชายอีกคนว่า ‘ลูกพ่อ วันนี้ไปทำงานในไร่องุ่นของพ่อนะ’ เขาตอบว่า ‘ครับพ่อ ผมจะไป’ แต่เขาก็ไม่ได้ไป”

31 “ลูกสองคนนี้ คนไหนที่เชื่อฟังพ่อของเขา” พวกเขาหัวหน้าชาวยิวตอบว่า “ลูกคนแรก” พระเยซูจึงบอกพวกเขาว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนเก็บภาษีและโสเภณีจะได้เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าก่อนพวกคุณเสียอีก” 32 ยอห์นได้มาชี้ให้เห็นว่า จะใช้ชีวิตที่ถูกต้องกับพระเจ้าได้อย่างไร พวกคุณก็ไม่ยอมเชื่อเขา แต่คนเก็บภาษีและโสเภณีกลับเชื่อยอห์น ถึงแม้คุณเห็นพวกเขาทำอย่างนี้แล้ว แต่ก็ยังไม่ยอมกลับตัวกลับใจมาเชื่อยอห์นเลย”

เรื่องเปรียบเทียบเกี่ยวกับชาวสวนชั่ว

(มก. 12:1-2; ลก. 20:9-19)

33 “ฟังเรื่องเปรียบเทียบนี้ให้ดี เจ้าของที่ดินหนึ่งได้ทำสวนองุ่น ก่อกำแพงไว้รอบ ขุดบ่อย่างองุ่น* สร้างหอคอย แล้วให้ชาวไร่เช่าสวนองุ่นนั้น ส่วนตัวเขาเดินทางไปต่างประเทศ” 34 เมื่อถึงฤดูเก็บองุ่น เจ้าของสวนได้ส่งพวกทาสของเขามารับส่วนแบ่ง องุ่นจากพวกคนเช่า

35 แต่พวกคนเช่าได้จับทาสของเขาไว้ ทุบตีคนหนึ่ง ฆ่าอีกคนหนึ่ง แล้วเอาหินขว้างคนที่สาม” 36 เจ้าของไร่จึงส่งพวกทาสมากกว่าครึ่งแรก แต่ก็ถูกพวกคนเช่าสวน ทำเหมือนเดิม” 37 สุดท้ายเจ้าของไร่จึงส่งลูกชายของเขาเอง เขาว่า ‘พวกนั้นจะต้องเคารพยำเกรงลูกชายของเราแน่ๆ’

38 แต่เมื่อพวกคนเช่าเห็นลูกชายของเขามาก็พูดกันว่า ‘นี่ไง คนที่จะรับมรดก เร็วเข้าพวกเราจับมันไปฆ่ากันเถอะ แล้วไร่นี้จะได้ตกเป็นของเรา’ 39 พวกคนเช่าสวนจึงจับตัวลูกชายเจ้าของไร่โยนออกไปนอกไร่แล้วฆ่าเขา” 40 เมื่อเจ้าของไร่มา เขาจะทำอย่างไรกับคนเช่าพวกนี้”

41 พวกเขาหัวหน้านักบวชและพวกผู้ใหญ่ตอบว่า “เขาจะต้องฆ่าคนชั่วพวกนั้นอย่างโหดเหี้ยม และให้ชาวสวนที่ยอมแบ่งองุ่นให้กับเขาเมื่อถึงฤดูเก็บเกี่ยวมาเช่าต่อ”

42 พระเยซูบอกพวกเขาว่า “พวกคุณเคยอ่านพระคัมภีร์[†] ข้อนี้แล้วแน่ๆที่ว่า ‘หินก้อนนี้ ที่คนก่อสร้างได้โยนทิ้งไป กลับกลายเป็นหินที่สำคัญที่สุด’”

21:33 บ่อย่างองุ่น หมายถึง สถานที่ที่ขุดลงไปใต้ดินเพื่อใช้สำหรับย่างองุ่น และเก็บน้ำองุ่นไปทำเหล้าองุ่น

องค์เจ้าชีวิตทำให้มันเป็นอย่างนี้ มันช่างเหลือเชื่อจริงๆในสายตาเรา' (สดุดี 118:22-23)
⁴³เราจะบอกให้รู้ว่า แผ่นดินของพระเจ้าจะถูกริบเอาไปจากคุณ และยกไปให้กับคนที่ทำ
 ตามความต้องการของพระเจ้า ⁴⁴คนที่ล้มทับหินนี้ กระตูกก็จะหักเป็นชิ้นๆ แต่ถ้าถูกหินนี้ล้มทับ
 คนนั้นก็แค่แหลกละเอียด*

⁴⁵เมื่อพวกหัวหน้านักบวชและพวกฟาริสี[†] ได้ยินเรื่องเปรียบเทียบนี้ ก็รู้ทันทีว่าพระองค์
 กำลังว่าพวกเขาเป็นคนเข้าชั่วร้ายพวกนั้น⁴⁶พวกเขาจึงหาทางที่จะจับพระเยซู แต่ก็กลัวฝูงชน
 เพราะพวกนี้เชื่อว่าพระองค์คือผูุ้ตแทนพระเจ้า[†]

เรื่องคนที่ได้รับเชิญมางานเลี้ยง

(ลก.14:15-24)

22 พระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบให้พวกเขาฟังอีกว่า ²“แผ่นดินของพระเจ้าเปรียบเหมือน
 กับกษัตริย์ที่ได้เตรียมงานแต่งงานให้กับลูกชาย ³แล้วกษัตริย์ได้เชิญแขกเหรื่อมากมาย
 เมื่อเตรียมงานเสร็จแล้ว กษัตริย์ส่งทาสไปบอกแขกเหล่านั้นว่า มาได้แล้ว แต่กลับไม่มีใครมา
⁴กษัตริย์จึงส่งทาสคนอื่นไปอีกให้ไปบอกพวกแขกเหรื่อนั้นว่า ‘เราได้ฆ่าวัวและลูกวัวอัน肥แล้ว
 ทุกอย่างพร้อมแล้ว มางานเลี้ยงได้แล้ว’

⁵แต่ไม่มีใครสนใจ ต่างก็ไปทำธุระของตัวเอง คนหนึ่งไปทำสวน อีกคนหนึ่งไปทำการค้า
⁶คนที่เหลือก็จับพวกทาสมาทุบตีและฆ่าทิ้ง ⁷กษัตริย์โกรธแค้นมาก จึงส่งกองทัพมาทำลายคนทั้ง
 ฆ่าพวกทาสของเขา และเผาเมืองของพวกนั้นทิ้งไป

⁸แล้วกษัตริย์พูดกับพวกทาสว่า ‘งานแต่งงานก็เตรียมไว้พร้อมแล้ว แต่แขกที่เรา เชิญนั้น
 ไม่เหมาะสมที่จะมางานนี้ ⁹ออกไปตามหัวถนนต่างๆ เจอใครก็เชิญมาให้หมด ¹⁰พวกทาสจึง
 ออกไปตามถนนและเชิญทุกคนที่พวกเขาเจอทั้งดีและชั่ว จนมีแขกเต็มห้องโถง

¹¹เมื่อกษัตริย์เข้ามาดูแขกเหรื่อ ก็เห็นชายคนหนึ่งแต่งตัวไม่เหมาะสมกับงาน ¹²พระองค์
 จึงพูดว่า ‘เพื่อนเอ๋ย เข้ามาได้อย่างไร ชุดใส่สำหรับงานแต่งก็ไม่มี’ ชายนั้นก็ไม่มีคำแก้ตัว ¹³พระองค์
 จึงสั่งพวกทาสว่า ‘มัดมือมัดเท้ามัน แล้วโยนออกไปที่มีดข้างนอกที่มีเสียงคนร้องให้โยนหวอน
 อย่างเจ็บปวด’

¹⁴มีหลายคนที่ได้รับเชิญมา แต่มีน้อยคนที่ถูกเลือกไว้”

คำถามเกี่ยวกับการเสียาภี

(มก.12:13-17; ลก.20:20-26)

¹⁵แล้วพวกฟาริสีก็ออกไปวางแผนหาทางจับผิดคำพูดของพระเยซู ¹⁶พวกเขาจึง ส่งลูก
 คิษย์ของตัวเอง กับพวกที่สนับสนุนกษัตริย์เฮโรดไปถามพระเยซูว่า “อาจารย์ เรารู้ว่าอาจารย์เป็นคน
 ซื่อสัตย์และสอนตรงไปตรงมาว่า พระเจ้าอยากให้มีมนุษย์เป็นอย่างไร อาจารย์ไม่กลัวว่าคนอื่นจะ
 คิดอย่างไร เพราะไม่เห็นแก่หน้าใครอยู่แล้ว ¹⁷ถ้าอย่างนั้นช่วยบอกหน่อยว่า อาจารย์คิดว่าที่เรา
 ต้องจ่ายภาษีให้กับซีซาร์นั้น ถูกต้องหรือเปล่า”

21:44 ข้อ44 สำเนากรีกบางฉบับไม่มีข้อนี้

22:17 ซีซาร์ เป็นตำแหน่งของผู้ปกครองกรุงโรม

18 แต่พระเยซูรู้ถึงเจตนาที่ชั่วร้ายของพวกเขาพระองค์จึงย้อนว่า “พวกหน้าซื่อใจคด[†] พวกคุณพยายามหาเรื่องจับผิดเราทำไม 19 เอาเหรียญที่ใช้เสียภาษีมาให้ดูหน่อย” พวกเขาจึงยื่นเหรียญเงินให้พระองค์เหรียญหนึ่ง 20 พระองค์ถามว่า “นี่รูปใคร และชื่อใครอยู่บนเหรียญนี้”

21 พวกเขาตอบว่า “ซีซาร์” พระองค์จึงบอกพวกเขาว่า “อะไรที่เป็นของซีซาร์ก็ให้กับซีซาร์ไป และอะไรที่เป็นของพระเจ้า ก็ให้กับพระเจ้า”

22 เมื่อได้ยินอย่างนั้น พวกเขา ก็ตะลึงอึ้งไปเลย แล้วพากันจากไป

พวกสะดูสีจับผิดพระเยซู

(มก. 12:18-27; ลก. 20:27-40)

23 ในวันเดียวกันนั้น พวกสะดูสี[†] ซึ่งเป็นพวกที่เชื่อว่าคนตายแล้วจะไม่ฟื้น ได้มาถามพระเยซูว่า 24 “อาจารย์ โมเสสบอกพวกเราว่า ‘ถ้าชายคนหนึ่งตายและยังไม่มีลูก น้องชายของเขาต้องแต่งงานกับหญิงม่ายคนนั้น และมีลูกให้กับพี่ชายที่ตายไป’ 25 ครั้งหนึ่ง มีพี่น้องเจ็ดคน พี่ชายคนโตแต่งงานแล้วตายไป แต่ยังไม่มียูก เขาได้ทิ้งภรรยาของเขาไว้ให้กับน้องชาย 26 แล้วน้องชายคนที่สองกับคนที่สามก็ตายไปเหมือนกัน จนถึงคนที่เจ็ด 27 ในที่สุดหญิงคนนั้นก็ตายด้วย 28 ในวันที่ทุกคนฟื้นขึ้นมาจากตาย ที่นี้เธอจะเป็นภรรยาของใคร เพราะทั้งเจ็ดคนนั้นก็เคยเป็นสามีของเธอ”

29 พระเยซูตอบว่า “พวกคุณนี่ผิดถนัดเลย นี่เป็นเพราะพวกคุณไม่เข้าใจพระคัมภีร์[†] และไม่รู้จักฤทธิ์เดชของพระเจ้า 30 เมื่อมนุษย์ฟื้นขึ้นมาจากความตาย ก็จะไม่ต้องแต่งงานกัน หรือมีการยกให้กันและกันอีกแล้ว มนุษย์จะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ 31 ในเรื่องการฟื้นขึ้นจากความตายนั้น พวกคุณไม่เคยอ่านเลยหรือ ที่พระเจ้าพูดว่า 32 ‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ* เพราะพระเจ้าเป็นพระเจ้าของคนที่มีชีวิต ไม่ใช่ของคนตาย’

33 เมื่อฝูงชนได้ยินอย่างนี้ ต่างก็ทึ่งในคำสอนของพระองค์

กฎข้อไหนสำคัญที่สุด

(มก. 12:28-34; ลก. 10:25-28)

34 เมื่อพวกฟาริสี[†] ได้ยินว่าพระเยซูทำให้พวกสะดูสีถึงกับอึ้งไปเลย พวกเขาก็มาชุมนุมกัน 35 คนหนึ่งในพวกเขาที่คล่องกลุของโมเสสมาก ได้มาทดสอบพระเยซูว่า 36 “อาจารย์ ในกฎของโมเสส คำสั่งข้อไหนสำคัญที่สุดครับ”

37 พระเยซูจึงตอบว่า “‘รักองค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของคุณอย่างสุดใจสุดจิต และสิ้นสุดความคิด* 38 นี่คือคำสั่งข้อแรกและข้อสำคัญที่สุด 39 ส่วนคำสั่งข้อสองที่สำคัญรองลงมาคือ ‘รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง*’ 40 กฎปฏิบัติทั้งหมดและสิ่งให้ผู้พูดแทนพระเจ้า[†] เขียนไว้ ก็ขึ้นอยู่กับคำสั่งสองข้อนี้”

22:32 อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ คือ บรรพบุรุษที่สำคัญมากของชนชาติอิสราเอลในสมัยพระคัมภีร์เดิม “เราเป็น...ยาโคบ” อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 3:6 ตอนที่พระเจ้าพูดกับโมเสสนี้ สามคนนั้นตายไปนานแล้ว แสดงว่าพวกเขามีชีวิตอีกครั้งตอนที่พระองค์พูด

22:37 ‘รักองค์เจ้าชีวิต...สิ้นสุดความคิด’ อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5

22:39 ‘รักเพื่อนบ้าน...รักตัวเอง’ อ้างมาจากหนังสือ เลวินิตี 19:18

พระเยซูถามว่าพระคริสต์เป็นใคร

(มก.12:35-37;ลก.20:41-44)

41 ขณะที่พวกฟาริสียังชุมนุมกันอยู่ที่นั่น พระเยซูได้ถามพวกเขาว่า 42 “คิดอย่างไรเกี่ยวกับพระคริสต์? เขาเป็นลูกของใคร” พวกฟาริสีตอบว่า “เป็นลูกของดาวิด”

43 พระเยซูจึงถามต่อว่า “แล้วทำไมดาวิด ซึ่งพูดโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์¹ ถึงเรียกเขาว่า ‘องค์เจ้าชีวิต’ และพูดว่า

44 “พระเจ้าพูดกับองค์เจ้าชีวิตของผมนั้นคือพระคริสต์ว่า ‘จงนั่งทางขวามือของเรา จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้าของท่าน’” (สดุดี 110:1)

45 ถ้าดาวิดเรียกพระคริสต์ว่า ‘องค์เจ้าชีวิต’ แล้วเขาจะเป็นลูกของดาวิดได้อย่างไร? 46 ไม่มีใครตอบพระเยซูได้สักคน นับตั้งแต่นั้นมานั้นมาก็ไม่มีใครกล้าถามอะไรพระองค์อีกเลย

พระเยซูเตือนให้รู้เกี่ยวกับผู้นำศาสนา

(มก.12:38-40;ลก.11:37-52;20:45-47)

23 พระเยซูได้พูดกับฝูงชน และพวกศิษย์ของพระองค์ว่า 2 “พวกครูสอนกฎปฏิบัติ และพวกฟาริสี มีอำนาจในการสอนพวกคุณเรื่องกฎของโมเสส 3 อะไรที่เขาสอน ก็ให้เชื่อฟังและทำตามนั้น แต่อะไรที่เขาทำอย่าไปทำตามเลย เพราะเขาสอนอย่างหนึ่งแต่ทำอีกอย่างหนึ่ง 4 เขาสร้างกฎยากๆ ให้คนถือ เหมือนเอาของหนักมาให้คนแบกไว้ แต่ตัวเขาเองไม่ช่วยยกแม้แต่นิ้วเดียว

5 “เขาทำทุกอย่างเพื่ออวดคนเท่านั้น เขาทำกล่องใส่ข้อพระคัมภีร์* อันใหญ่กว่าธรรมดาตามาคาดที่แขน และทำพู่ห้อยที่ยาวกว่าธรรมดาตามาแขวนที่ชายเสื้อ 6 เขาชอบ นั่งอยู่หัวโต๊ะในงานเลี้ยง และนั่งในที่สำคัญที่สุดในที่ประชุม 7 พวกเขาสอนให้คนทำความเคารพเขาที่กลางตลาด และชอบให้คนเรียกว่า ‘อาจารย์’

8 “อย่ายอมให้ใครเรียกคุณว่า ‘อาจารย์’ เพราะคุณมีอาจารย์เพียงคนเดียว และพวกคุณก็เป็นพี่น้องกันหมด 9 อย่าเรียกใครบนโลกนี้ว่า ‘บิดา’ เพราะคุณมีพระบิดาเพียงองค์เดียวอยู่บนสวรรค์ 10 และอย่าให้ใครมาเรียกคุณว่า ‘ครู’ เพราะคุณมีครูเพียงคนเดียวคือพระคริสต์ 11 คนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในหมู่พวกคุณต้องเป็นผู้รับใช้ 12 คนที่ยกตัวเองให้ใหญ่กว่าคนอื่น จะถูกกดให้ต่ำต้อยลง คนที่ถ่อมตัวลง จะถูกเชิดชูให้ยิ่งใหญ่ขึ้น

13 “มันน่าละอายจริงๆ พวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี! เจ้าพวกหน้าซื่อใจคด* เจ้าได้ปิดหนทางคนอื่นไม่ให้ไปถึงแผ่นดินของพระเจ้า ตัวเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป แล้วยังไปขัดขวางไม่ให้คนอื่นที่เขาพยายามเข้าไปอีกด้วย 14*

15 “มันน่าละอายจริงๆ พวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี! เจ้าพวกหน้าซื่อใจคด

23:5 กล่องหนังสือพระคัมภีร์ คือ กล่องหนังสือเล็กๆ บรรจุข้อพระคัมภีร์ 4 ชุด ดูได้จากหนังสืออพยพ 13:1-10.11-16 และหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-9.11.13-21 ชาวยิวบางคนมัดกล่องพระคัมภีร์ไว้ที่หน้าผาก และแขนซ้าย เพื่อแสดงให้เห็นว่าเขาเคร่งศาสนา

23:13 คนหน้าซื่อใจคด หมายถึง คนชั่วที่ทำตัวเหมือนกับเป็นคนดี

23:14 สำเนากรีกบางฉบับ ได้เติมข้อที่ 14: “มันน่าอายจริงๆ พวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด พวกเจ้าได้ยึดบ้านของหมิงมา และแกลังอิฐฐานเสียยัดยิวเพื่อให้อื่นๆ เห็น ดังนั้นพวกเจ้าจะได้รับโทษหนักยิ่งขึ้น” ดูจากหนังสือ มาระโก 12:40 และ ลูกา 20:47

พวกเจ้าอุตสาห์ขำมน้ำขำมทะเล เพื่อจะหาคนมานับถือศาสนาอย่างเจ้า แต่พอเจ้าได้เขามาแล้ว เจ้ากลับทำให้เขาสมควรที่จะตกนรกมากกว่าเจ้าเองถึงสองเท่า

16“มันน่าละอายจริงๆ พวกเจ้าที่เป็นคนนำทางตาบอด พวกเจ้าสอนว่า ‘ถ้าใครสาบานต่อวิหาร[†] ก็ไม่มีผลอะไรเลย แต่ถ้าใครสาบานต่อทองคำในวิหารนั้น เขาจะต้องทำตามคำสาบานนั้น’ 17 เจ้าคนโง่ตาบอด อันไหนสำคัญกว่ากัน ระหว่างทองคำกับวิหารที่ทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์ 18 พวกเจ้ายังพูดอีกว่า ‘ถ้าใครสาบานต่อแท่นบูชา[†] มันไม่มีผลอะไรเลย แต่ถ้าใครสาบานต่อเครื่องเช่นไหว้บนแท่นบูชานั้น เขาต้องทำตามคำสาบานนั้น’ 19 เจ้ามันตาบอดจริงๆ อะไรสำคัญกว่ากัน ระหว่างของเช่นไหว้กับแท่นบูชาที่ทำให้ของเช่นไหว้นั้นศักดิ์สิทธิ์ 20 ด้วยเหตุนี้ ใครก็ตามที่สาบานต่อแท่นบูชา เขาก็ได้สาบานต่อแท่นบูชารวมถึงทุกสิ่งที่อยู่บนแท่นบูชานั้นด้วย 21 ใครก็ตามที่สาบานต่อวิหาร เขาก็ได้สาบานต่อวิหารรวมถึงพระองค์ผู้ที่อยู่ในวิหารนั้นด้วย 22 ใครก็ตามที่ได้สาบานต่อสวรรค์ ก็ได้สาบานต่อบัลลังก์ของพระเจ้ารวมถึงพระองค์ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์นั้นด้วย

23“มันน่าละอายจริงๆ พวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี เจ้าพวกหน้าซื่อใจคด พวกเจ้าได้ให้หนึ่งในสิบส่วนทุกอย่างที่เจ้ามีกับพระเจ้า แม้แต่สระระแห่ ลูกผักชี และยี่หระ แต่พวกเจ้ากลับมองข้ามเรื่องสำคัญในกฎปฏิบัติ คือความยุติธรรม ความเมตตา และความซื่อสัตย์ การให้หนึ่งในสิบส่วนนั้นก็ได้อยู่แล้ว แต่ก็ไม่ควรทิ้งคำสอนที่สำคัญกว่านี้ด้วยเหมือนกัน 24 เจ้าคนนำทางตาบอด[†] พวกเจ้ากรองแมลงออกจากน้ำดื่ม แต่กลับกลืนอูฐเข้าไปทั้งตัว*

25“มันน่าละอายจริงๆ พวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี เจ้าพวกหน้าซื่อใจคด พวกเจ้าได้ล้างถ้วยล้างจานแต่เพียงภายนอก แต่ภายในมีแต่ความโลภและกิเลสเต็มไปหมด 26 เจ้าฟาริสีตาบอด ทำความสะอาดภายในด้วยขามเสียดก่อน แล้วภายนอกก็จะสะอาดไปเอง

27“มันน่าละอายจริงๆ พวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี เจ้าพวกหน้าซื่อใจคด พวกเจ้าเหมือนกับอุโมงค์ฝังศพ[†] ที่ทาสีขาว ข้างนอกดูสวยงาม แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตาย และสิ่งสกปรกสารพัด 28 เหมือนกับพวกเจ้าที่ภายนอกคนเห็นว่า เป็นคนที่ทำตามใจพระเจ้า แต่ภายในเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วร้าย

29“มันน่าละอายจริงๆ พวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี เจ้าพวกหน้าซื่อใจคด พวกเจ้าได้สร้างอุโมงค์ฝังศพให้กับผู้พูดแทนพระเจ้า[†] และตกแต่งอนุสาวรีย์ให้กับคนเหล่านั้นที่ทำตามใจพระเจ้า 30 แล้วเจ้าก็พูดว่า ‘ถ้าเราอยู่ในสมัยบรรพบุรุษของเรานั้น เราจะไม่ยอมร่วมมือกับเขาในการฆ่าพวกผู้พูดแทนพระเจ้าพวกนี้แน่’ 31 นี่แสดงให้เห็นว่า พวกเจ้ายอมรับว่า ตัวเองเป็นลูกหลานของคนพวกนั้นที่ฆ่าผู้พูดแทนพระเจ้า 32 ดังนั้น ไปทำความบาปที่บรรพบุรุษของพวกเจ้าได้เริ่มไว้ให้เสร็จเสียสิ

33“เจ้าพวกชั่วร้าย พวกอสรพิษ พวกเจ้าจะหนีนรกไปพ้นได้อย่างไร 34 เราส่งผู้พูดแทนพระเจ้า คนที่มีปัญญา และครูมาหาเจ้า แล้วพวกเจ้าก็จับพวกเขาไปข่าบ้าง ไปตรึงบนไม้กางเขนบ้าง ไปเขียนในที่ประชุม[†] บ้าง และไล่ล่าพวกเขาหนีจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่งบ้าง 35 ดังนั้น พระเจ้า

23:24 ‘กรองแมลง...ทั้งตัว’ หมายความว่า“พวกคุณกังวลเรื่องความพิถีพิถัน น้อยๆ แต่กลับทำบาปที่ร้ายแรงที่สุด

จะลงโทษพวกเขาเพราะได้ฆ่าผู้บริสุทธิ์ ตั้งแต่เอเบลจนถึงเศคาริยาห์* ลูกของเบเรคิยาห์ที่โตน พวกเขาฆ่าตายระหว่างวิหาร† กับแท่นบูชา† ³⁶เราจะบอกให้รู้ว่า ผลกรรมเหล่านั้นจะตกอยู่กับ คนในยุคนี้อย่างแน่นอน

พระเยซูเตือนคนในเมืองเยรูซาเล็ม

(ลก.13:34-35)

³⁷“โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย เยรูซาเล็ม ผู้ที่ได้ฆ่าผู้พูดแทนพระเจ้า และเอาหินขว้างคนเหล่านั้น ที่พระเจ้าส่งมาหาจนตาย หลายๆครั้งที่เราอยากจะรวบรวมลูกของเจ้าไว้ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอม ³⁸ตอนนี้ บ้านของพวกเขาก็จะถูกทิ้งให้รกร้าง ³⁹จากนี้ไป พวกเขา จะไม่ได้เห็นเราอีกจนกว่าพวกเขาจะพูดว่า ‘ขอให้พระเจ้าอวยพรผู้ที่มาในนามขององค์เจ้าชีวิต*’”

การทำลายวิหารก่อนสิ้นโลก

(มก.13:1-31;ลก.21:5-33)

24 เมื่อพระเยซูกำลังเดินออกจากบริเวณวิหาร† พวกศิษย์ได้มาชี้ให้พระองค์ดูตึกต่างๆ ของวิหาร ²พระองค์จึงพูดกับพวกเขาว่า “เห็นตึกพวกนี้หรือเปล่า เราจะบอกให้รู้ว่า ตึกพวกนี้จะถูกทำลายจนสิ้นซาก ไม่เห็นแม้แต่หินสักก้อนวางซ้อนทับกันเลย”

³ในขณะที่พระเยซูกำลังนั่งอยู่บนภูเขามะกอกเทศ* พวกศิษย์ได้มาหาพระองค์เป็นการส่วนตัว และพูดว่า “ช่วยบอกหน่อครีบว่า วันที่อาจารย์จะกลับมาและวันสิ้นยุคนั้น จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ แล้วจะมีสัญญาณอะไรเตือนล่วงหน้าหรือเปล่าครับ”

⁴พระเยซูตอบว่า “ระวังอย่าให้ใครหลอกได้ละ ⁵เพราะจะมีหลายคนมาแอบอ้างชื่อของเรา เขาจะบอกว่าตัวเขาเป็นพระคริสต์† และทำให้หลายคนเข้าใจผิด ⁶เมื่อคุณได้ยินเสียงสงคราม เกิดขึ้นใกล้ๆ และได้ข่าวว่ามีสงครามที่อื่น ไม่ต้องตกใจ เพราะมันจะต้องเกิดขึ้นแน่นอน แต่นั่น ยังไม่ใช่เป็นวันสุดท้ายของโลก ⁷ประเทศหนึ่งจะถูกฮือขึ้นต่อสู้กับอีกประเทศหนึ่ง อาณาจักรนี้ จะลุกฮือขึ้นต่อสู้กับอาณาจักรโน้น จะเกิดการกันดารอาหาร และเกิดแผ่นดินไหวหลายแห่ง ⁸แต่ นี่เป็นแค่จุดเริ่มต้นของปัญหาเหมือนการเจ็บท้องก่อนคลอด”

⁹“พวกคุณจะถูกจับไปทรมานและถูกฆ่า คนทุกประเทศจะเกลียดคุณ เพราะคุณเป็นศิษย์ของเรา ¹⁰เมื่อถึงเวลานั้น จะมีหลายคนทิ้งความเชื่อไป มีการหักหลังกันและเกลียดชังกัน ¹¹จะมีผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอม* เกิดขึ้นมากมาย และมาหลอกลวงคนเป็นจำนวนมาก ¹²เพราะ ความชั่วร้ายได้เพิ่มขึ้นมาก ทำให้คนไม่มีความรักต่อกัน ¹³แต่ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุดจะได้รับความรอด ¹⁴ข่าวดีเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าจะได้อัปประกาศไปทั่วโลก เพื่อทุกชาติจะได้ยินเกี่ยวกับข่าวดีนี้ แล้วในที่สุด ก็จะได้ถึงวันสิ้นยุค”

23:35 เอเบลจนถึงเศคาริยาห์ ในพระคำภีร์เดิม ปฐมกาล 4:8 และ 2พงศกษัตริย์ 24:21 เอเบลและเศคาริยาห์เป็น คนแรกและคนสุดท้ายที่ถูกฆ่า

23:39 ‘ขอให้...องค์เจ้าชีวิต’ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี118:26

24:3 ภูเขามะกอกเทศ คือ ภูเขาที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงของเมืองเยรูซาเล็ม และสามารถมองเห็นภายในบริเวณวิหาร

24:11 ผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอม หมายถึง ผู้ที่อ้างว่าเขาเป็นผู้ที่พูดแทนพระเจ้า แต่จริงๆ แล้ว ไม่ได้พูดความจริงของพระเจ้า

15...“สิ่งที่น่าขยะแขยง”* ที่ทำลายวิหารจนราบเรียบเป็นหน้ากลอง ตามที่ดาเนียลผู้พูดแทนพระเจ้าได้บอกไว้ นั่น คุณจะได้เห็นตั้งอยู่ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์” (คนอ่านต้องทำความเข้าใจกับสิ่งนี้ให้ดี) 16“เมื่อถึงเวลานั้น ให้คนที่อยู่ในแคว้นยูเดียวิ่งหนีไปที่ภูเขา 17อย่าให้คนที่อยู่บนหลังคา กลับเข้าไปหีบของในบ้าน 18อย่าให้คนที่อยู่ในไร่นา กลับไปเอาเสื้อคลุม 19ในวันนั้นจะน่ากลัวมากสำหรับผู้หญิงท้องและแม่ลูกอ่อนที่ให้นมลูก 20อธิษฐานขอให้เวลาที่จะต้องหนีนั้นไม่ใช่ฤดูหนาวหรือวันหยุดทางศาสนา* 21เพราะในเวลานั้นจะเกิดความทุกข์ยากอย่างใหญ่หลวงชนิดที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนนับตั้งแต่โลกได้เกิดขึ้นจนถึงเดี๋ยวนี้ และจะไม่เกิดขึ้นขนาดนั้นอีกในอนาคต 22ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าพระเจ้าไม่ตัดสินใจในวันเวลาเหล่านั้นให้สั้นลงก็จะไม่มีใครรอดชีวิตเลย แต่เพราะพระองค์เห็นแก่คนที่พระองค์ได้เลือกไว้ พระองค์จึงย่นเวลานั้นให้สั้นลง 23ในเวลานั้นถ้ามีใครมาบอกว่า ‘ดูสิ นี่องพระคริสต์’ หรือ ‘พระคริสต์อยู่นั่นไง’ อย่าไปหลงเชื่อ 24เพราะจะมีพวกพระคริสต์จอมปลอมและพวกผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอมเกิดขึ้น และพวกเขาก็จะทำอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์* ถ้าเป็นไปได้พวกเขาก็จะหลอกแม้กระทั่งคนที่พระเจ้าได้เลือกไว้แล้ว 25จำไว้นะ เราได้เตือนพวกคุณไว้ก่อนล่วงหน้าแล้ว

26ดังนั้น ถ้ามีใครมาบอกว่า ‘นั่นองพระคริสต์’ อยู่ในที่เปล่าเปลี่ยว’ ก็อย่าออกไป หรือถ้าคนบอกว่า ‘พระคริสต์อยู่นี่ไง ในห้องข้างในนั้น’ ก็อย่าไปเชื่อเลย 27เพราะเมื่อบุตรมนุษย์* มาปรากฏตัว จะเหมือนกับฟ้าแลบที่เกิดทางทิศตะวันออก ซึ่งสามารถมองเห็นได้ในทางทิศตะวันตก 28และก็เหมือนกับที่โหมมีซากศพ ที่นั่นก็จะมีฝูงแร้งรุมเต็มไปหมด”

29“ทันทีที่วันแห่งความทุกข์ยากนั้นสิ้นสุดลง
ดวงอาทิตย์จะมีมืดมิด ดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง
ดวงดาวจะร่วงหล่นจากท้องฟ้า
พวกผู้มีอำนาจในฟ้าสวรรค์จะถูกปล้นคลอน” (อิสยาห์ 13:10; 34:4,5)

30“ในเวลานั้น จะมีสัญญาณบนท้องฟ้าบอกให้รู้ว่าบุตรมนุษย์* กำลังจะมา ประชาชนทั้งหมดยบนโลกจะร้องไห้คร่ำครวญ และจะมองเห็นบุตรมนุษย์มาบนเมฆในท้องฟ้า มีฤทธิ์อำนาจที่ยิ่งใหญ่และบารมีอันเจิดจ้า 31แล้วพระองค์จะส่งทูตของพระองค์ออกไปด้วยเสียงแตรอันดัง พวกเขาจะรวบรวมคนที่พระองค์เลือกไว้แล้ว จากทั่วทุกทิศ จากขอบฟ้าด้านหนึ่งไปสู่อีกขอบฟ้าด้านหนึ่ง”

32“ให้เรียนรู้จากต้นมะเดื่อเมื่อต้นมะเดื่อแตกกิ่งก้านและใบอ่อนระจิบว่าฤดูร้อนใกล้มาถึงแล้ว 33เช่นเดียวกับเมื่อพวกคุณเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ พวกคุณก็รู้ว่ามันอยู่ที่หน้าประตูแล้ว 34เราจะบอกให้รู้ว่า เรื่องนี้จะเกิดขึ้นก่อนคนในชั่วอายุนี้จะตาย 35สวรรค์และโลกจะสูญสิ้นไป แต่คำพูดของเราจะไม่มีวันสูญหาย”

24:15 “สิ่งที่น่าขยะแขยง” อ้างมาจากหนังสือ ดาเนียล 9:27,11:31, 12:11
 24:20 อธิบายเพิ่มเติมว่าทำไมเหตุการณ์ถึงเลวร้ายถ้าเกิดขึ้นในวันหยุด เพราะกฎของชาวยิวห้ามเดินทางในวันหยุดทางศาสนาเกินหนึ่งกิโลเมตร และห้ามขี่ม้า หรือขี่ลาด้วย คนอื่นๆอาจจะห้ามคนที่พยายามจะหนี เพื่อไม่ให้ทำผิดกฎ
 24:24 อิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ หมายถึง การกระทำอันมหัศจรรย์ สิ่งที่เหลือเชื่อ เทนอิทธิฤทธิ์ที่เกิดขึ้นจากอำนาจของพระเจ้า

พระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่าเมื่อไรจะถึงเวลา

(มก.13:32-37; ลก.17:26-30; 34-36)

36“แต่ไม่มีใครรู้วันเวลานั้นเลย แม้แต่ทูตสวรรค์หรือพระบุตร[†]ก็ไม่รู้ นอกจากพระบิดาเท่านั้นที่รู้” 37 เมื่อบุตรมนุษย์จะมา ก็จะเหมือนกับในสมัยของโนอาห์ 38 ในสมัยนั้นก่อนที่น้ำจะท่วมคนได้กินและดื่มกัน แต่งานกัน และยกลูกให้แต่งงานกัน จนกระทั่งวันที่โนอาห์เข้าไปในเรือ 39 คนพวกนี้ไม่รู้ตัวเลยว่าจะเกิดอะไรขึ้นจนกระทั่งเกิดน้ำท่วมและพัดพาคนพวกนี้ไปหมด เมื่อบุตรมนุษย์มาก็จะเป็นอย่างนั้นเหมือนกัน 40 ในเวลานั้น เมื่อชายสองคนกำลังทำไร่อยู่ คนหนึ่งจะถูกพาไป อีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้ 41 เมื่อผู้หญิงสองคนกำลังโม่แป้งอยู่ คนหนึ่งจะถูกพาไป และอีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้”

42“พวกคุณ ระวังตัวไว้ให้ดี เพราะไม่รู้ว่องค์เจ้าชีวิตจะมาเมื่อไหร่ 43 อย่าลืมว่า ถ้าเจ้าของบ้านรู้ตัวว่า ขโมยจะขึ้นบ้านตอนไหนในเวลากลางคืน เขาก็จะคอยระวัง ไม่ปล่อยให้ขโมยงัดเข้ามาในบ้านแน่ 44 พวกคุณก็ต้องเตรียมตัวให้พร้อมเหมือนกัน เพราะบุตรมนุษย์[†]จะมาในเวลาที่คุณคาดไม่ถึง

45 ใครเป็นทาสที่ซื่อสัตย์และฉลาด ที่เจ้านายไว้ใจถึงขนาดตั้งให้คอยดูแลพวกทาสคนอื่น ๆ ในบ้านเรือนของเขา และจัดแจงหาอาหารให้ทาสพวกนั้นกินตามเวลา 46 เมื่อนายกลับมาเห็นทาสคนนั้นทำงานอย่างดี ทาสคนนั้นก็จะได้รับเกียรติจริงๆ 47 เราจะบอกให้รู้ว่า เจ้านายจะตั้งให้เขาดูแลทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของเจ้านาย 48 แต่ถ้าทาสคนนั้นขี้ขลาด และคิดว่า ‘นายของข้ายังไม่กลับมาหรอก’ 49 แล้วเริ่มหุบตีพวกทาสคนอื่น ๆ และกินดื่มกับพวกขี้เมา 50 นายของเขาจะกลับมาในวันเวลาที่เขาคาดไม่ถึงและไม่ทันรู้ตัว 51 นายของเขาจะฉีกเขาออกเป็นชิ้น ๆ และไล่ให้ไปอยู่กับพวกคนหน้าซื่อใจคด[†] ซึ่งที่นั่นจะมีแต่เสียงร้องไห้โหยหวนเพราะความเจ็บปวด”

เรื่องเพื่อนเจ้าสาวสิบคน

(ลก.12:41-48)

25 “ในเวลานั้น แผ่นดินของพระเจ้าจะเปรียบเหมือนกับ เพื่อนเจ้าสาวสิบคนที่ถือตะเกียง ออกมารอรับเจ้าบ่าว 2 ในพวกเขา มีห้าคนเป็นหญิงโง่ และอีกห้าคนเป็นหญิงฉลาด 3 หญิงโง่ห้าคนนั้นเอาตะเกียงไป แต่ไม่ได้เอาน้ำมันสำรองไปด้วย 4 แต่หญิงฉลาดห้าคนนั้นเอาน้ำมันสำรองไปพร้อมกับตะเกียงด้วย 5 เจ้าบ่าวมาช้า หญิงสาวทั้งหมดก็วิ่งและหาลับไป

6 เมื่อถึงที่เที่ยงคืน ก็มีเสียงร้องเรียกว่า ‘เจ้าบ่าวมาแล้ว ออกมาต้อนรับเร็วเข้า’

7 เพื่อนเจ้าสาวทั้งหมดจึงตื่นขึ้น และเตรียมตะเกียงของตนให้พร้อม 8 แล้วหญิงโง่ก็พูดกับหญิงฉลาดว่า ‘ขอแบ่งน้ำมันของพวกเธอให้กับพวกฉันบ้างสิ ตะเกียงของพวกฉันใกล้จะดับอยู่แล้ว’

9 หญิงฉลาดตอบว่า ‘ไม่ได้หรอก เพราะน้ำมันนี้ไม่มีพอสำหรับพวกเราทุกคน พวกเธอไปหาซื้อจากคนขายน้ำมันเอาเองก็แล้วกัน’

10 ขณะที่หญิงโง่ออกไปหาซื้อน้ำมัน เจ้าบ่าวก็มาถึง เพื่อนเจ้าสาวที่พร้อมอยู่แล้วก็เข้าไปในงานแต่งงานกับเจ้าบ่าว แล้วก็ปิดประตู

11 ต่อมาเมื่อหญิงโง่ห้าคนนั้นกลับมา ก็ร้องเรียกว่า ‘คุณคะ คุณคะ ช่วยเปิดประตูให้พวกฉันหน่อยค่ะ’

¹²แต่เจ้าบ่าวตอบว่า ‘จะบอกให้ ผมไม่รู้จักคุณสักหน่อย’

¹³ดังนั้น ให้พร้อมอยู่เสมอ เพราะพวกคุณไม่รู้ถึงวันเวลาที่เราจะกลับมา”

เรื่องทาสสามคน

¹⁴“แผ่นดินของพระเจ้าเปรียบเหมือนกับชายคนหนึ่งที่กำลังจะเดินทางไปต่างประเทศ จึงเรียกพวกทาสมาและฝากทรัพย์สินให้พวกเขาดูแล ¹⁵เขาให้เงินห้าถุงกับทาสคนหนึ่ง ให้เงินสองถุงกับทาสอีกคนหนึ่ง และให้เงินหนึ่งถุง*กับทาสคนสุดท้าย โดยได้แบ่งให้ตามความสามารถของแต่ละคน แล้วเขาก็ออกเดินทางไป ¹⁶ทาสที่ได้รับเงินห้าถุง เอาเงินไปค้าขายทันที และได้กำไรมาอีกห้าถุง ¹⁷ทาสที่ได้รับเงินสองถุง เอาเงินไปค้าขายเหมือนกัน และได้กำไรมาอีกสองถุง ¹⁸แต่ทาสที่ได้รับเงินหนึ่งถุงได้ขุดหลุมซ่อนเงินของเจ้านายไว้ในพื้นดิน

¹⁹หลังจากเวลาผ่านไปนานเจ้านายกลับมาและเรียกพวกเขามาถามว่าเอาเงินไปทำอะไรกันบ้าง ²⁰ทาสที่ได้รับห้าถุงได้นำเงินกำไรอีกห้าถุงมาให้ นาย และบอกว่า ‘เจ้านายครับ ท่านให้ผมดูแลเงินห้าถุง และนี่ผมได้กำไรมาอีกห้าถุง’

²¹นายจึงพูดกับเขาว่า ‘เจ้าทำดีมาก เจ้าเป็นทาสที่ดีและซื่อสัตย์ เจ้าได้ซื่อสัตย์ในสิ่งเล็กๆน้อยๆ เราจะตั้งให้เจ้าดูแลของจำนวนมาก มาร่วมฉลองกันเถิด’

²²แล้วทาสที่ได้รับเงินสองถุงก็มา และพูดว่า ‘เจ้านาย ท่านให้ผมดูแลเงินสองถุง ดูลิครับผมได้กำไรมาอีกสองถุง’

²³นายจึงพูดกับเขาว่า ‘เจ้าทำดีมาก เจ้าเป็นทาสที่ดีและซื่อสัตย์ เจ้าได้ซื่อสัตย์ในสิ่งเล็กๆน้อยๆ เราจะตั้งให้เจ้าดูแลของจำนวนมาก มาร่วมฉลองกันเถิด’

²⁴แล้วทาสที่ได้รับเงินถุงเดียวก็มา และพูดว่า ‘เจ้านาย ผมรู้ว่าท่านเป็นคนที่โหดร้ายทารุณ ท่านเก็บเกี่ยวในสิ่งที่ท่านไม่ได้ปลูก และเก็บพืชผลที่ท่านไม่ได้หว่าน ²⁵ผมกลัว จึงได้เอาถุงเงินไปฝังดินซ่อนไว้ นี่เ็นเงินของ ท่าน’

²⁶นายจึงตำหนิเขาว่า ‘ไอ้ทาสชาติชั่วจอมซี้เกียจ ในเมื่อเจ้ารู้ว่าข้าเก็บเกี่ยวในสิ่งที่ข้าไม่ได้ปลูก และเก็บพืชผลที่ข้าไม่ได้หว่าน ²⁷ถ้าอย่างนั้น เจ้าก็น่าจะเอาเงินของข้าไปฝากธนาคารไว้ เพื่อว่าเมื่อข้ากลับมา ข้าก็จะได้เงินกลับมาพร้อมทั้งดอกเบี๋ยด้วย

²⁸แล้วเจ้านายก็บอกให้เอาถุงเงินจากเขาไปให้คนที่มิถุ่เงินสิบถุง ²⁹เพราะคนที่ทำประโยชน์จากสิ่งที่เขามีอยู่ ก็จะได้รับเพิ่มมากขึ้นจนเหลือเพื่อ แต่คนที่ไม่ได้ทำประโยชน์จากสิ่งที่เขามีอยู่ ทุกสิ่งที่เขามีจะถูกริบไปจนหมดด้วย ³⁰จากนั้นก็สั่งให้เอาตัวทาสที่ไร้ประโยชน์นี้โยนออกไปที่มืดข้างนอก ที่นั่นจะมีเสียงร้องไห้โหยหวนด้วยความเจ็บปวด”

บุตรมนุษย์จะพิพากษาทุกคน

³¹“เมื่อบุตรมนุษย์[†] มาด้วยความยิ่งใหญ่พร้อมเหล่าทูตของพระองค์ พระองค์จะนั่งบนบัลลังก์อันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ³²คนทุกเชื้อชาติจะมารวมกันต่อหน้าบุตรมนุษย์ พระองค์จะแยกพวกเขาออกจากกัน เหมือนกับคนเลี้ยงแกะที่แยกแกะออกจากแพะ ³³พระองค์จะแยกแกะ

25:15 เงินหนึ่งถุง หมายถึง เงิน 1 ตะลัน ซึ่งเป็นหน่วยชั่ง เท่ากับประมาณ 30 ถึง 40 กิโลกรัม ซึ่งอาจจะเป็นทอง เงิน หรือทองแดง

ไว้ทางขามือ และแยกแพะไว้ทางซ้ายมือ

³⁴ กษัตริย์จะพูดกับพวกที่อยู่ทางขวามือว่า ‘พวกเจ้าที่ได้รับพรจากพระบิดาของเรา มารับอาณาจักรที่ได้เตรียมไว้สำหรับพวกเจ้าตั้งแต่เริ่มสร้างโลก’ ³⁵ เพราะเมื่อเราทิว พวกเจ้าก็เลี้ยงเรา เราระหายน้ำ เจ้าก็ให้น้ำเราดื่ม เราเป็นคนแปลกหน้า เจ้าก็ต้อนรับเราเข้าไปในบ้าน ³⁶ เราไม่มีเสื้อผ้าใส่ เจ้าก็หาเสื้อผ้ามาให้ เราไม่สบาย เจ้าก็ดูแล เราติดคุก เจ้าก็มาเยี่ยม’

³⁷ แล้วพวกที่ทำตามใจพระเจ้าจะตอบว่า ‘องค์เจ้าชีวิต พวกเราเคยเห็นท่านทิวและเลี้ยงท่านตั้งแต่เมื่อไหร่หรือเห็นท่านกระหายน้ำ แล้วให้น้ำท่านดื่มตั้งแต่เมื่อไหร่’ ³⁸ แล้วพวกเราเคยเห็นท่านเป็นคนแปลกหน้า แล้วเชิญท่านเข้ามาในบ้าน หรือเห็นท่านไม่มีเสื้อผ้าใส่ แล้วหาเสื้อผ้ามาให้ใส่ตั้งแต่เมื่อไหร่’ ³⁹ แล้วพวกเราเห็นท่านป่วย หรืออยู่ในคุก แล้วไปเยี่ยมตั้งแต่เมื่อไหร่หรือ’

⁴⁰ กษัตริย์จะตอบพวกเขาว่า ‘เราจะบอกให้รู้ว่า เมื่อไหร่ก็ตามที่พวกเจ้าทำอะไรกับคนที่ต่ำต้อยที่สุดคนหนึ่ง ในหมู่พี่น้องของเรา เจ้าก็ได้ทำให้กับเราด้วย’

⁴¹ แล้วกษัตริย์หันไปवादากับพวกที่อยู่ทางซ้ายมือว่า ‘ไปให้พ้น พวกที่ถูกสาปแช่ง ไปตกในกองไฟที่ไม่มีวันดับ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับมารและพวกผู้ช่วยของมัน’ ⁴² เพราะเมื่อเราทิว เจ้าก็ไม่ได้ให้อะไรเรากิน เราระหายน้ำ เจ้าก็ไม่ได้ให้อะไรเราดื่ม ⁴³ เราเป็นคนแปลกหน้า เจ้าก็ไม่ได้เชิญเราเข้าไปในบ้าน เราไม่มีเสื้อผ้าใส่ เจ้าก็ไม่ได้ให้เสื้อผ้าเราใส่ เราไม่สบายและอยู่ในคุก เจ้าก็ไม่เคยมาดูแลเรา’

⁴⁴ แล้วพวกเขา ก็จะตอบว่า ‘องค์เจ้าชีวิต ตอนไหนกันที่พวกเราเห็นท่านทิวหรือกระหายน้ำ หรือเป็นคนแปลกหน้า หรือไม่มีเสื้อผ้าใส่ หรือไม่สบาย หรือติดคุก แล้วพวกเราไม่ได้ช่วยเหลือท่าน’ ⁴⁵ กษัตริย์จะตอบว่า ‘เราขอบอกให้รู้ว่าอะไรก็ตามที่พวกเจ้าไม่ได้ทำกับคนที่ต่ำต้อยที่สุดคนหนึ่ง ในพวกนี้ เจ้าก็ไม่ได้ทำกับเรา’

⁴⁶ แล้วพวกเขา ก็จะต้องไปรับโทษตลอดไป แต่คนที่ทำตามใจพระเจ้าจะเข้าสู่ชีวิตที่ตลอดไป”

ผู้นำชาวยิววางแผนฆ่าพระเยซู

(มก.14:1-2; ลก.22:1-2; ยฮ.11:45-53)

26 เมื่อพระเยซูพูดเรื่องพวกนี้เสร็จแล้ว พระองค์ก็บอกกับพวกศิษย์ว่า ² “พวกคุณก็รู้แล้ว อีกสองวันจะถึงเทศกาลระลึกถึงการปลดปล่อย[†] และบุตรมนุษย์[†] จะถูกส่งมอบไปให้ศัตรูเพื่อเอาไปตรึงที่กางเขน”

³ พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้ใหญ่ได้มาประชุมกันที่บ้านของคายาฟาส นักบวชสูงสุด[†] ⁴ พวกเขาวางแผนจับตัวพระเยซูไปฆ่า ⁵ แต่พวกเขาตกลงกันว่า “อย่าเพิ่งทำในช่วงเทศกาล เพราะประชาชนจะแตกตื่นอลหม่านขึ้น”

หญิงคนหนึ่งชโลมน้ำหอมบนศีรษะพระเยซู

(มก.14:3-9; ยฮ.12:1-8)

⁶ ในเมืองเบธานี ขณะที่พระเยซูอยู่ที่บ้านของซีโมนที่เคยเป็นโรคผิวหนังร้ายแรง ⁷ มีผู้หญิงคนหนึ่งถือขวดใส่น้ำหอมราคาแพงมากมาหาพระองค์ เธอชโลมน้ำหอมลงบนศีรษะของพระองค์

ขณะที่พระองค์กำลังกินอาหารอยู่

⁸เมื่อพวกศิษย์เห็นอย่างนั้นก็โกรธ ต่างพูดกันว่า “ทำไมถึงทำให้เสียของอย่างนี้ ⁹มันคงขายได้เงินมากทีเดียว แล้วก็เอาเงินนั้นไปแจกจ่ายให้กับคนจน”

¹⁰เมื่อพระเยซูได้ยิน จึงห้ามพวกศิษย์ว่า “ไปยุ่งกับเธอทำไม เธอได้ทำสิ่งที่ดีงามให้กับเรา ¹¹พวกคุณจะมีคนจนอยู่ด้วยเสมอ* แต่พวกคุณจะไม่มีเราอยู่ด้วยเสมอไป ¹²ที่เธอเทน้ำหอมลงบนตัวเรานั้น ก็เพื่อเตรียมเราไว้สำหรับการฝังศพ ¹³เราบอกให้รู้ว่า ไม่ว่าชาวตินี้จะประกาศออกไปที่ไหนก็ตามในโลกนี้ สิ่งที่เขาทำนี้ ก็จะได้รับรางวัลไปด้วย เพื่อเป็นการระลึกถึงเธอ”

ยูดาสกลายเป็นศัตรูของพระเยซู

(มก.14:10-11;ลก.22:3-6)

¹⁴ยูดาส อิสคาริโอท ศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู ได้ไปพบพวกหัวหน้านักบวช ¹⁵เขาถามว่า “จะจ่ายให้เท่าไร ถ้าผมส่งตัวพระเยซูให้” แล้วพวกเขา ก็ให้เงินยูดาสสามสิบบเหรียญ ¹⁶ตั้งแต่นั้นมา ยูดาสก็คอยจ้องหาโอกาสที่จะส่งพระเยซูให้กับพวกเขา

พระเยซูกินอาหารมื้อพิเศษในเทศกาลวันปลดปล่อย

(มก.14:21-22;ลก.22:7-14;21-23;ยอ.13:21-30)

¹⁷วันแรกของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ[†] พวกศิษย์ได้เข้ามาถามพระเยซูว่า “อาจารย์จะให้พวกเราเตรียมอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย[†] ให้อาจารย์ที่ไหนครับ”

¹⁸พระเยซูตอบว่า “ให้เข้าไปในเมืองหาชายคนหนึ่ง แล้วบอกเขาว่า ‘อาจารย์บอกว่า เวลาของเราใกล้มาถึงแล้ว เราจะเลี้ยงฉลองเทศกาลวันปลดปล่อย[†] กับพวกศิษย์ของเราที่บ้านของคุณ’”

¹⁹พวกศิษย์ได้ทำตามที่พระเยซูบอก และได้จัดเตรียมอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยที่นั่น

²⁰เมื่อถึงตอนเย็น พระเยซูได้เอนตัวอยู่ที่โต๊ะอาหาร พร้อมกับศิษย์ทั้งสิบสองคน ²¹ขณะที่กำลังกินกันอยู่นั้น พระเยซูได้พูดขึ้นว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนหนึ่งในพวกคุณจะหักหลังเรา”

²²พวกศิษย์ตระหนกตกใจมาก ต่างถามพระองค์ว่า “คงไม่ใช่ผมนะ อาจารย์”

²³พระเยซูจึงตอบว่า “คนที่เอามือจิ้มลงในชามเดียวกับเรา จะเป็นคนที่หักหลังเรา ²⁴บุตรมนุษย์[†] จะต้องตาย เหมือนกับที่พระคัมภีร์[†] ได้เขียนไว้แล้ว แต่คนที่หักหลังบุตรมนุษย์ นั้นน่าละอายจริงๆ ถ้าเขาไม่ได้เกิดมา ก็คงจะดีเสียกว่า”

²⁵ยูดาส คนที่จะหักหลังพระองค์ได้ถามว่า “คงไม่ใช่ผมนะ อาจารย์” พระองค์จึงตอบว่า “คุณนั่นแหละ”

ขนมปังและเหล้าองุ่น

(มก.14:22-26;ลก.22:15-20;1คอ.11:23-25)

²⁶ขณะที่กำลังกินกันอยู่นั้น พระเยซูได้หยิบขนมปังมา สรรเสริญอวยพรพระเจ้า จากนั้นหักขนมปังให้พวกศิษย์ และพูดว่า “รับไปกินสิ นี่คือน้ำองุ่นของเรา”

²⁷แล้วพระองค์หยิบจอกขึ้นมา ขอบขอบคุณพระเจ้า ส่งไปให้พวกเขา และพูดว่า “ให้ทุกคนดื่มจากจอกนี้ ²⁸เพราะนี่คือเลือดของเราซึ่งเป็นเลือดแห่งความสัตย์สุจริต ที่หลั่งไหลออกมาเพื่อยก

26:11 ‘คนจน...เสมอ’ ดูได้จากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ15:11

โทษให้กับความบาปของคนทั้งหลาย²⁹ เราจะบอกให้รู้ว่าต่อไปนี้ เราจะไม่มีเต็มเหล่าองุ่นนี้อีก จนกว่าจะถึงวันนั้นที่เราได้เต็มเหล่าองุ่นใหม่ด้วยกันกับพวกคุณในแผ่นดินของพระบิดาเรา”

³⁰เมื่อพวกเขาได้ร้องเพลงสรรเสริญแล้ว ก็ได้ออกไปที่ภูเขามะกอกเทศ*

พระเยซูบอกพวกศิษย์จะทิ้งพระองค์

(มก.14:27-31;ลก.22:31-34;ยธ.13:36-38)

³¹พระเยซูได้บอกพวกศิษย์ว่า “คืนนี้ พวกคุณจะหนีเราไปหมดทุกคน เหมือนกับที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์[†]ว่า

‘เราจะฆ่าคนเลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป’ (เศคาริยาห์ 13:7)

³²แต่เมื่อเราฟื้นขึ้นมา เราจะไปที่แคว้นกาลิลีก่อนพวกคุณ”

³³เปโตรตอบว่า “ถึงแม้คนอื่น ๆ จะทิ้งอาจารย์ไปหมด แต่ผมจะไม่มีวันทำอย่างนั้น”

³⁴พระเยซูจึงตอบเปโตรว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คืนนี้ก่อนไก่ขัน คุณจะบอกว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง”

³⁵แต่เปโตรยืนยันว่า “ผมจะไม่มีวันพุดอย่างนั้นเด็ดขาด ถึงแม้จะต้องตายก็ตาม” และพวกศิษย์คนอื่น ๆ ทั้งหมดก็พุดเหมือนกัน

พระเยซูอธิษฐานเพียงคนเดียว

(มก.14:32-42;ลก.22:39-46)

³⁶จากนั้นพระเยซูก็พาศิษย์ไปที่แห่งหนึ่งเรียกว่า เกทเสมนี และบอกพวกเขาว่า “นั่งอยู่ที่นี้ เราจะเดินไปอธิษฐานทางโน้น”³⁷ พระองค์พาเปโตรกับลูกทั้งสองคนของ เศเบดีไปด้วย พระองค์รู้สึกโศกเศร้าและเป็นทุกข์มาก³⁸ พระองค์จึงบอกพวกเขาว่า “จิตใจของเราเป็นทุกข์มากจนแทบจะตายอยู่แล้ว เฝ้าอยู่ที่นี้กับเราหน่อย”

³⁹พระองค์เดินห่างออกไปนิดหนึ่ง ก้มหน้าซบลงกับพื้นดิน แล้วอธิษฐานว่า “พระบิดาของลูก ถ้าเป็นไปได้ ขอให้จง*แห่งความทุกข์ยากนี้ผ่านพ้นไปจากลูกด้วยเถิด แต่ขอให้เป็นไปตามความต้องการของพระองค์ไม่ใช่ของลูก”⁴⁰ แล้วพระองค์ก็เดินกลับมาที่พวกศิษย์ และพบพวกเขาหลับอยู่ พระองค์จึงพุดกับเปโตรว่า “พวกคุณตื่นอยู่กับเรารู้สึกขี้โม่งไม่ได้เลยหรือ”⁴¹ ให้เฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อจะได้ไม่ตกเข้าไปในการยั่วชวน ถึงแม้จิตใจของคุณอยากทำในสิ่งที่ถูกต้อง แต่ร่างกายของคุณยังอ่อนแอ”

⁴²พระองค์เดินกลับไป และอธิษฐานเป็นครั้งที่สองว่า “พระบิดาของลูก ถ้าจง*แห่งความทุกข์ยากนี้ผ่านพ้นลูกไปไม่ได้ นอกจากลูกจะต้องเต็มมัน ก็ขอให้เป็นไปตามความต้องการของพระองค์เถิด”⁴³ จากนั้นพระองค์ก็เดินกลับมา ก็พบว่าพวกศิษย์ยังหลับอยู่ เพราะเบสิลือกตาเขานักอึ้งจนลืมไม่ขึ้น⁴⁴ พระองค์จึงเดินไปจากพวกเขา และอธิษฐานเหมือนเดิมอีกเป็นครั้งที่สาม⁴⁵ พระองค์เดินกลับมาที่พวกศิษย์อีก และพุดว่า “ยังนอนหลับพักผ่อนกันอยู่อีกหรือ ถึงเวลาที่

26:30 ภูเขามะกอกเทศ คือ ภูเขาที่อยู่ใกล้เมืองเยรูซาเล็ม

26:39 จอก ในที่นี้พระเยซูกำลังพุดถึงสิ่งที่เลวร้ายที่กำลังจะเกิดขึ้นกับพระองค์ การยอมรับสิ่งเหล่านี้จะเป็นสิ่งที่ยากมาก เหมือนกับการดื่มมะโรบองอย่างที่มีรสขมมาก

บุตรมนุษย์[†] จะถูกมอบไปให้กับพวกคนบาปแล้ว⁴⁶ ลุกขึ้นไปกันเถอะ เห็นไหมคนที่หักหลังเรามาแล้ว”

พระเยซูถูกจับ

(มก.14:43-50;ลก.22:47-53;ยฮ.18:3-12)

⁴⁷ พระองค์ยังพูดไม่ทันขาดคำ ยูดาสซึ่งเป็นหนึ่งในศิษย์สิบสองคนของพระองค์ก็มาถึง พร้อมกับคนกลุ่มใหญ่ที่ถือทั้งดาบและไม้กระบอง คนพวกนี้ถูกส่งมาจากพวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้ใหญ่⁴⁸ ยูดาสได้ตกลงกับพวกนั้นไว้ล่วงหน้าก่อนแล้วว่า “คนที่ผมจับคือคนคนนั้น ให้เข้าไปจับได้เลย”⁴⁹ ยูดาสก็ตรงเข้าไปหาพระเยซูทันที พร้อมกับพูดว่า “สวัสดีครับ อาจารย์” และจับพระองค์

⁵⁰ พระเยซูจึงพูดกับเขาว่า “เพื่อนเอ๋ยจะมาทำอะไรกับข้าเสีย” แล้วคนเหล่านั้น ก็เข้ามาจับตัวพระองค์และคุมตัวไว้⁵¹ ศิษย์คนหนึ่งที่อยู่กับพระเยซูจึงชักดาบออกมาฟันโดนหูของคนใช้ของหัวหน้านักบวชสูงสุด[†] ชาติ

⁵² พระเยซูพูดกับเขาว่า “เก็บดาบใส่ฝักเสีย เพราะคนที่ใช้ดาบจะตายเพราะดาบ⁵³ คุณคิดว่าเราจะขอความช่วยเหลือจากพระบิดาเราไม่ได้หรือ พระองค์จะส่งทูตสวรรค์มาให้กับเรามากกว่าสิบสองกอง*ทันที⁵⁴ แต่ถ้าเราทำอย่างนั้น มันก็จะเป็นไปตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้”

⁵⁵ แล้วพระเยซู ก็พูดกับคนกลุ่มใหญ่นั้นว่า “เห็นเราเป็นโจรหรือยังไง ถึงได้ถือดาบและไม้กระบองมาจับเรา ที่เรานั่งสอนอยู่ในวิหาร[†] ทุกวันกลับไม่มาจับ⁵⁶ แต่ทั้งหมดนี้เกิดขึ้น ก็เพื่อจะได้เป็นจริงตามที่ถูกพูดแทนพระเจ้า[†] ได้เขียนไว้” แล้วพวกศิษย์ของพระองค์ก็ได้ทิ้งพระองค์และหนีไป

พระเยซูอยู่ต่อหน้าผู้นำชาวยิว

(มก.14:53-65;ลก.22:54-55;63-71;ยฮ.18:13-14;19-24)

⁵⁷ พวกนั้นจับพระเยซูไปที่บ้านของคายาฟาส หัวหน้านักบวชสูงสุด[†] ที่พวกครูสอนกฎปฏิบัติและพวกผู้ใหญ่ได้ประชุมกันอยู่⁵⁸ เปโตรได้ตามพระองค์มาห่างๆ จนถึงลานบ้านของหัวหน้านักบวชสูงสุด แล้วเขาได้เข้าไปนั่งอยู่ในลานบ้านกับพวกผู้คุม เพื่อดูว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น

⁵⁹ พวกหัวหน้านักบวชและสมาชิกสภาแซนฮีดริน[†] ทั้งหมด ได้พยายามหาพยานเท็จมาปรักปรำพระองค์เพื่อจะได้จำพระองค์⁶⁰ แต่ถึงจะมีพยานเท็จมาปรักปรำพระองค์หลายคน พวกเขา ก็ไม่สามารถหาหลักฐานที่ดีพอที่จะตัดสินฆ่าพระองค์ได้⁶¹ ในที่สุดก็มีสองคนให้การว่า “ชายคนนี้เคยพูดว่า เราสามารถทำลายวิหาร[†] ของพระเจ้า และสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวัน”

⁶² หัวหน้านักบวชสูงสุด[†] จึงยืนขึ้น ถามพระเยซูว่า “แกจะไม่แก้ตัวในสิ่งที่เขากล่าวหาแกหรือ”⁶³ แต่พระเยซูยังนิ่งเงียบ หัวหน้านักบวชสูงสุด[†] จึงพูดกับพระองค์ว่า “เราขอสั่งแกในนามของพระเจ้าที่มีชีวิตอยู่ บอกพวกเรามาสิว่าแกคือพระคริสต์[†] พระบุตรของพระเจ้าหรือเปล่า”

⁶⁴ พระองค์จึงตอบเขาว่า “ท่านพูดถูกแล้ว แต่เราจะบอกให้รู้ว่า ในอนาคตท่านจะได้เห็นบุตรมนุษย์[†] นั่งอยู่ทางขวาของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ และมาบนเมฆในท้องฟ้า”

26:53 หนึ่งในกองทหารโรมัน มีทหารประมาณหกพันคน

⁶⁵แล้วหัวหน้านักบวชสูงสุด¹ ก็ฉีกทิ้งเสื้อผ้าของตัวเองและพูดว่า “มันพูดหมิ่นประมาทชัดๆ เรายังต้องการพยานอะไรอีก เห็นไหมพวกคุณก็ได้ยินคำหมิ่นประมาทแล้ว ⁶⁶พวกคุณคิดว่าอย่างไร พวกเขาตอบว่า “มันมีความผิด สมควรตาย”

⁶⁷พวกเขาจึงถ่มน้ำลายรดหน้าพระองค์ และชกตอยพระองค์ บางคนก็ตบหน้าพระองค์ ⁶⁸และพูดว่า “ทายมาสิ ไ้คริสต์ว่าใครตบหน้าแก่”

เปโตรกลัวที่จะยอมรับว่ารู้จักพระเยซู

(มก.14:66-72;ลก.22:56-62;ยฮ.18:15-18,25-27)

⁶⁹ในขณะที่เดียวกัน เปโตรกำลังนั่งอยู่ข้างนอกที่ลานบ้าน และสาวใช้คนหนึ่งเข้ามาทักเขาว่า “แกก็อยู่กับเยซูคนกาลิลีด้วยนี่นา”

⁷⁰แต่เปโตรได้ปฏิเสธต่อหน้าทุกคนว่า “ผมไม่รู้ว่าคุณพูดถึงเรื่องอะไร”

⁷¹แล้วเขาก็เดินออกไปที่ประตูบ้าน สาวใช้อีกคนเห็นเขาก็บอกกับทุกคนที่อยู่ตรงนั้นว่า “คนนี้อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย”

⁷²เปโตรจึงปฏิเสธว่า “สาบานได้ ผมไม่เคยรู้จักชายคนนั้นเลย”

⁷³อีกสักครู่หนึ่ง คนที่ยืนอยู่ที่นั่นก็เดินเข้ามาหาเปโตร และพูดว่า “แกเป็นหนึ่งในพวกนั้นแน่ๆ สำเนียงของแกมันฟังอยู่ชัดๆ”

⁷⁴เปโตรบอกรว่าขอให้เขาถูกสาปแช่งถ้าโกหก แล้วสาบานว่า “ผมไม่รู้จักชายคนนี้” ทันใดนั้น⁷⁵เปโตรจึงนึกขึ้นได้ถึงคำพูดที่พระเยซูเคยบอกกับเขาว่า “ก่อนไ้กัซัน คุณจะบอกว่าไม่รู้จักเรสามครั้ง” เปโตรจึงออกไปข้างนอก แล้วร้องไห้อย่างขมขื่น

พระเยซูถูกนำตัวไปให้ปีลาตเจ้าเมือง

(มก.15:1;ลก.23:1-2;ยฮ.18:28-32)

27

ตอนเช้ามืด พวกหัวหน้านักบวชและผู้ใหญ่ทั้งหมดได้ตัดสินใจกันว่า พระเยซูสมควรตาย ²พวกเขามัดพระองค์ แล้วนำตัวไปมอบให้กับปีลาตเจ้าเมือง

ยูดาสฆ่าตัวตาย

(มก.1:18-19)

³เมื่อยูดาสคนที่หักหลังพระเยซูเห็นว่าพระองค์ถูกตัดสินลงโทษถึงตาย ก็รู้สึกเสียใจมาก เขาจึงคืนเงินสามสิบเหรียญให้กับหัวหน้านักบวช และพวกผู้ใหญ่⁴ยูดาสคร่ำครวญว่า “ผมได้ทำบาปไปแล้ว ที่ได้หักหลังผู้บริสุทธิ์คนหนึ่ง” พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้ใหญ่จึงตอบว่า “แล้วมันเกี่ยวอะไรกับเราด้วย นั่นมันเรื่องของแก”

⁵ยูดาสโยนเงินทิ้งในวิหาร และเดินออกไปผูกคอตาย

⁶พวกหัวหน้านักบวชเก็บเงินนั้นขึ้นมา และพูดว่า “มันผิดกฎ ที่จะเอาเงินแบบนี้เก็บรวมกับเงินของวิหาร เพราะเป็นเงินเปื้อนเลือด” ⁷พวกเขาจึงตัดสินใจเอาเงินนี้ไปซื้อที่นาของชาวบ้านหม้อ เพื่อเอาไว้เป็นที่ฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง ⁸ที่ตรงนั้นจึงถูกเรียกว่า “ทุ่งเลือด” มาจนถึงทุกวันนี้ ⁹ซึ่งก็เป็นจริงตามที่เยเรมีย์¹ ผู้พูดแทนพระเจ้า²ได้พูดไว้ว่า

“พวกเขาได้เอาเงินสามสิบเหรียญ
ซึ่งเป็นราคาตัวของพระองค์ที่คนอิสราเอลตั้งขึ้น
10 ไปซื้อที่นาของช่างปั้นหม้อ
ตามที่องค์เจ้าชีวิตได้สั่งผมไว้” (เศคาริยาห์ 11:12-13)

ปีลาต เจ้าเมืองสอบสวนพระเยซู

(มก. 15:2-5; ลก. 23:3-5; ยช. 18:33-38)

11 เขาได้นำพระเยซูไปยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองปีลาต เจ้าเมืองได้ถามพระองค์ว่า “เจ้าเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ” พระเยซูตอบว่า “ใช่ เป็นอย่างที่ท่านว่า”
12 แต่เมื่อพวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้ใหญ่กล่าวหาพระองค์ พระองค์ก็ไม่ได้ตอบอะไร
13 ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า “เจ้าไม่ได้ยินข้อกล่าวหามากมายที่เขาว่าเจ้าหรือ”
14 แต่พระองค์ไม่ตอบปีลาตสักคำ ทำให้ปีลาตแปลกใจมาก

ปีลาตพยายามจะปล่อยตัวพระเยซูแต่ไม่สำเร็จ

(มก. 15:6-15; ลก. 23:13-25; ยช. 18:39-19:16)

15 ในช่วงเทศกาลปลดปล่อย[†] เป็นประเพณีของเจ้าเมืองจะให้ประชาชนเลือกปล่อยนักโทษได้คนหนึ่ง 16 ตอนนั้นมีนักโทษอื้อฉาวคนหนึ่งชื่อบารับบัส[†] 17 เมื่อประชาชนมาชุมนุมกันแล้ว ปีลาต จึงถามพวกเขาว่า “อยากให้เราปล่อยใครบารับบัส หรือเยซู ที่เรียกกันว่าพระคริสต์”
18 ปีลาต รู้ว่าเหตุผลที่พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้ใหญ่มอบตัวพระเยซูมาให้เขาก็เพราะความอิจฉา

19 ขณะที่ปีลาตนั่งอยู่บนบัลลังก์ตัดสินคดี ภรรยาของเขาได้ส่งข้อความมาให้เขาว่า “อย่าไปยุ่งกับผู้ชายที่บริสุทธิ์คนนี้เลย เพราะเมื่อคืนฉันฝันร้ายถึงเขา ทำให้ฉันกลุ้มทั้งวัน”

20 แต่พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้ใหญ่ได้ยุยงประชาชนให้ขอปีลาตปล่อยบารับบัส และให้ฆ่าพระเยซู

21 เจ้าเมืองได้ถามประชาชนว่า “จะให้ปล่อยใครดีระหว่างสองคนนี้” ประชาชนตะโกนว่า “บารับบัส”

22 ปีลาตจึงถามว่า “แล้วจะให้ทำอะไรกับเยซู ที่คนเรียกกันว่าพระคริสต์” พวกเขาทุกคนก็ตะโกนว่า “ตรึงมันซะ”

23 ปีลาตจึงถามว่า “ทำไม เขาทำผิดอะไรหรือ” แต่ประชาชนกลับยิ่งตะโกนดังขึ้นว่า “ตรึงมันซะ”

24 เมื่อปีลาตเห็นว่าเขาทำอะไรไม่ได้มากกว่านี้ และเริ่มเกิดความวุ่นวายขึ้นแล้ว เขาจึงเอาน้ำมาล้างมือ[†] ต่อหน้าประชาชน และพูดว่า “ผมไม่เกี่ยวกับการตายของชายคนนี้ พวกคุณรับผิดชอบกันเอาเองก็แล้วกัน”

25 ประชาชนทั้งหมดจึงบอกว่า “พวกเราและลูกๆ ของเรา จะรับผิดชอบต่อการตายของเขาเอง”*

27:25 ถ้าแปลจากภาษากรีก คือ "ให้เลือดของเขาตกอยู่บนเราและลูกหลานของเรา"

²⁶ปีลาตจึงปล่อยมารับบัสให้พวกเขา จากนั้นจึงสั่งให้เขียนตีพระเยซู และส่งตัวพระองค์ไปให้กับทหารเพื่อเอาไปตรึงที่ไม้กางเขน

ทหารของปีลาตล้อเลียนพระเยซู

(มก.15:16-20;ยธ.19:2-3)

²⁷ทหารของปีลาตได้นำตัวพระเยซูเข้าไปที่ศูนย์บัญชาการใหญ่ของพวกเขา แล้วให้ทหารทั้งกองเข้ามาร่ายล้อมพระองค์ไว้ ²⁸พวกเขาถอดเสื้อผ้าของพระองค์ออก แล้วเอาชุดสีแดงมาใส่ให้แทน ²⁹พวกเขาเอากิ่งหนามมาสานเป็นมงกุฎใส่ไว้บนหัวของพระองค์ และให้ถือกิ่งอ้อไว้ในมือขวา จากนั้นพวกเขาก็แกล้งทำเป็นคุกเข่าลงต่อหน้าพระองค์ ล้อเลียนพระองค์ว่า “โอ กษัตริย์ของชาวยิว ขอจงทรงพระเจริญ” ³⁰แล้วก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์ เอากิ่งอ้อมาตีหัวพระองค์ ³¹เมื่อล้อเลียนจนพอใจแล้ว พวกเขา ก็ถอดชุดสีแดงออก ใส่เสื้อผ้าชุดเดิมให้ และนำตัวพระองค์ไปตรึงที่ไม้กางเขน

พระเยซูตายบนไม้กางเขน

(มก.15:21-32;ลก.23:26-43;ยธ.19:17-27)

³²ขณะที่พวกเขากำลังเดินออกมา ก็พบชายคนหนึ่งมาจากไซรินชื่อซีโมน พวกเขาจึงได้บังคับให้ซีโมนแบกไม้กางเขนแทนพระเยซู ³³เมื่อมาถึงสถานที่ที่เรียกว่า “กลโกธา” ซึ่งหมายถึง “เนินหัวกระโหลก” ³⁴พวกเขาเอาเหล้าองุ่นผสมกับบางอย่างที่มีรสขมมาให้พระองค์ แต่เมื่อพระองค์ชิมแล้วก็ไม่ยอมดื่ม ³⁵หลังจากพวกเขาจับพระองค์ตรึงบนไม้กางเขนแล้ว ก็เอาเสื้อผ้าของพระองค์มาจับสลากแบ่งกัน ³⁶แล้วพวกเขาก็นั่งเฝ้าพระองค์อยู่ที่นั่น ³⁷จากนั้นเขาได้เขียนคำประจานติดไว้เหนือหัวพระองค์ว่า “นี่คือเยซู กษัตริย์ของชาวยิว” ³⁸มีโจรสองคนถูกตรึงกางเขนพร้อมกับพระเยซู คนหนึ่งอยู่ทางขวาและอีกคนอยู่ทางซ้ายของพระองค์ ³⁹คนที่เดินผ่านไปมาต่างส่ายหน้า และพูดเหยียดหยามพระองค์ว่า ⁴⁰“แกคือคนที่พูดว่า ‘เราจะทำลายวิหาร† และสร้างใหม่ภายในสามวัน’ ถ้าแกเป็นลูกของพระเจ้าจริงก็ให้ช่วยชีวิตตัวเอง แล้วลงมาจากไม้กางเขนสิ”

⁴¹นอกจากนี้พวกหัวหน้านักบวช ครูสอนกฎปฏิบัติ และพวกผู้ใหญ่ ต่างก็พากันพูดจาล้อเลียนพระองค์ว่า ⁴²“เขาช่วยชีวิตคนอื่น ๆ ได้ แต่กลับช่วยชีวิตตัวเองไม่ได้ ถ้าเขาเป็นกษัตริย์ของอิสราเอลจริง ให้เขาลงมาจากไม้กางเขนเดี๋ยวนี้ แล้วเราจะเชื่อเขา” ⁴³ถ้าเขาไวใจพระเจ้า ถ้าพระเจ้าต้องการตัวเขา ก็ขอให้พระเจ้าช่วยชีวิตเขาเดี๋ยวนี้ ในเมื่อเขาพูดว่า ‘เราคือลูกของพระเจ้า’” ⁴⁴โจรสองคนที่ถูกตรึงไม้กางเขนกับพระองค์ก็พูดจาถูกพระองค์เหมือนกัน

พระเยซูตาย

(มก.15:33-41;ลก.23:44-49;ยธ.19:28-30)

⁴⁵ตั้งแต่เที่ยงวันจนถึงบ่ายสามโมง มีแต่ความมืดมืดปกคลุมทั่วทั้งแผ่นดิน ⁴⁶ประมาณบ่ายสามโมง พระเยซูได้ร้องออกมาเสียงดังว่า “เอลี เอลี ลามา สะบักธานี” แปลว่า “พระเจ้าของลูกพระเจ้าของลูกทำไมพระองค์ถึงทอดทิ้งลูก”

⁴⁷มีประชาชนบางคนที่ยืนอยู่ตรงนั้นได้ยินและพูดกันว่า “เขากำลังเรียกเอลียาห์”†

⁴⁸ทันใดนั้น คนหนึ่งในพวกเขาได้วิ่งไปเอาฟองน้ำมาชุบเหล้าองุ่นเกรดต่ำ แล้วเสียบเข้ากับปลายก้านต้นอ้อยื่นให้พระองค์ดื่ม ⁴⁹แต่พวกที่เหลือพูดว่า “อย่าไปยุ่งกับมัน มาคอยดูกันดีกว่าว่าเอลียาห์จะมาช่วยชีวิตมันหรือเปล่า”

⁵⁰พระเยซูได้ร้องเสียงดังออกมาอีกครั้ง แล้วจึงขาดใจตาย

⁵¹ในขณะนั้นเอง ม่านภายในวิหาร[†] ได้ฉีกขาดออกเป็นสองส่วนจากบนลงล่าง เกิดแผ่นดินไหว และก้อนหินแตกเป็นเสี่ยงๆ ⁵²อุโมงค์ฝังศพเปิดออก และร่างของประชาชนของพระเจ้าหลายคนที่ตายไปแล้วก็ฟื้นขึ้นมา ⁵³หลังจากพระเยซูฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง พวกเขาก็ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพจากนั้นพวกมันเข้าไปในเมืองเยรูซาเล็ม และปรากฏตัวให้ประชาชนจำนวนมากได้เห็น

⁵⁴เมื่อพวกนายร้อย[†] และพวกทหารที่เฝ้าพระเยซูอยู่เห็นแผ่นดินไหวและเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นก็กลัวมาก ต่างก็พูดว่า “เขาเป็นบุตรของพระเจ้าจริงๆ”

⁵⁵มีผู้หญิงหลายคนที่ยืนดูที่นั่นอยู่ห่างๆ พวกเธอติดตามรับใช้พระเยซูมาตั้งแต่แคว้นกาลิลี ⁵⁶ในพวกนั้นมี มารีย์จากเมืองมักดาลา มารีย์แม่ของยากอบกับโยเซฟ และแม่ของยากอบกับยอห์นที่เป็นภรรยาของเศเบดี

ฝังศพพระเยซู

(มก.15:42-47;ลก.23:50-56;ยอ.19:38-42)

⁵⁷ในตอนเย็น มีเศรษฐีคนหนึ่งจากเมืองอาริมาเธียชื่อ โยเซฟ เขาเป็นศิษย์คนหนึ่งของพระเยซู ⁵⁸โยเซฟได้ไปหาปิลาตเพื่อขอศพพระเยซู ปิลาตจึงสั่งให้ทหารมอบศพพระเยซูให้กับโยเซฟ ⁵⁹โยเซฟได้นำศพพระเยซูไป และเอาผ้าลินินสะอาดพันศพไว้ ⁶⁰เขานำศพไปไว้ที่อุโมงค์ฝังศพใหม่ของเขาเอง ซึ่งเขาได้ขุดเข้าไปในหิน และก่อนจะจากไป เขาได้กลิ้งหินก้อนใหญ่มาปิดปากอุโมงค์ไว้ ⁶¹มารีย์ ชาวเมืองมักดาลา และมารีย์ อีกคนหนึ่ง ได้มานั่งมองอยู่ตรงข้ามอุโมงค์ฝังศพ

จัดทหารยามเฝ้าอุโมงค์ฝังศพพระเยซู

⁶²วันรุ่งขึ้นซึ่งตรงกับวันหยุดทางศาสนา[†] พวกหัวหน้านักบวชและพวกฟาริสี[†] ได้มาพบปิลาต ⁶³และบอกว่า “พวกเราจำได้ว่า เจ้าจอมพลอกลวงคนนั้น เคยพูดไว้ตอนที่ยังมีชีวิตว่า ‘หลังจากสามวัน เราจะฟื้นขึ้นจากความตาย’ ⁶⁴ช่วยสั่งให้คนไปเฝ้าที่อุโมงค์ฝังศพด้วยเถอะ เพื่อรักษาความปลอดภัยจนถึงวันที่สาม เพราะไม่แน่วกศิษย์ของมันอาจจะมาขโมยศพไปก็ได้ แล้วไปบอกกับประชาชนทั้งหลายว่า ‘เขาฟื้นขึ้นจากความตาย’ การอกลวงครั้งนี้จะเลวร้ายยิ่งกว่าครั้งแรกเสียอีก” ⁶⁵ปิลาตจึงพูดกับพวกเขาว่า “เอาทหารไปเฝ้าอุโมงค์ฝังศพให้แน่นหนาเท่าที่พวกคุณจะทำได้” ⁶⁶ดังนั้นพวกเขาจึงไปที่อุโมงค์ฝังศพ จัดเวรยามดูแลอย่างแน่นหนา และได้ประทับตราไว้บนหินที่ปิดปากทางเข้าอุโมงค์ฝังศพ

พระเยซูฟื้นจากความตาย

(มก.16:1-8;ลก.24:1-12;ยฮ.20:1-10)

28 หลังจากวันหยุดทางศาสนา¹ ผ่านไป ตอนเช้าตรู่วันอาทิตย์ มารีย์ ชาวเมืองมักดาลา และมารีย์อีกคนหนึ่งได้มาที่อุโมงค์ฝังศพ*

²ในขณะนั้นเอง ได้เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง เพราะทูตขององค์เจ้าชีวิตองค์หนึ่งลงมา จากสวรรค์ กลิ้งหินที่ปิดปากอุโมงค์ฝังศพออก แล้วนั่งบนก้อนหินนั้น ³ตัวของทูตสวรรค์สว่าง จำเหมือนสายฟ้าแลบ เลื้อยผ้าขาวเหมือนหิมะ ⁴เมื่อพวกทหารยามเห็นทูตขององค์เจ้าชีวิต ก็กลัวจนตัวสั่นและล้มลงเหมือนคนตาย

⁵ทูตขององค์เจ้าชีวิตได้พบกับหญิงสองคนนั้นว่า “ไม่ต้องกลัวหรอก ผมรู้ว่าพวกคุณมาหาพระเยซูที่ถูกตรึงบนไม้กางเขน ⁶พระองค์ไม่ได้อยู่ที่นี้ เพราะพระองค์ฟื้นจากความตายแล้ว เหมือนกับที่พระองค์ได้พูดไว้ มาดูที่ที่เขาวางร่างของพระองค์สิ ⁷รีบไปบอกพวกศิษย์ของพระองค์ว่า ‘พระองค์ฟื้นจากความตายแล้ว และตอนนี้พระองค์กำลังล่วงหน้าพวกคุณไปแคว้นกาลิลี คุณจะเห็นพระองค์ที่นั่น’ นี่เป็นเรื่องที่ผมเอามาบอกพวกคุณ”

⁸ผู้หญิงทั้งสองคนจึงรีบออกไปจากอุโมงค์ พวกเธอรู้สึกทั้งหวาดกลัวและดีใจ รีบวิ่งไปบอกศิษย์ของพระองค์ ⁹ทันใดนั้น พระเยซูก็มายืนอยู่ข้างหน้าของหญิงสองคนนี้ พระองค์ทักว่า “สวัสดี” ทั้งสองคนจึงเข้ามาถอดเท้าของพระองค์ไว้และก้มกราบพระองค์ ¹⁰พระเยซูพูดกับหญิงทั้งสองคนว่า “ไม่ต้องกลัว ไปบอกพวกพี่น้องของเราให้ไปที่แคว้นกาลิลีเถอะ พวกเขาจะเห็นเราที่นั่น”

ทหารยามรายงานพวกหัวหน้านักบวช

¹¹ขณะที่หญิงทั้งสองคนกำลังเดินทางไปในั้น ทหารยามบางส่วนได้เข้ามาในเมือง และเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้พวกหัวหน้านักบวชฟัง ¹²พวกหัวหน้านักบวชจึงไปพบพวกผู้ใหญ่แล้ว วางแผนกัน พวกเขาได้ให้เงินพวกทหารยามจำนวนมาก ¹³เขาสั่งว่า “พวกเจ้าจะต้องพูดว่า พวกศิษย์ของพระเยซูแอบมาตอนกลางคืน และขโมยศพพระเยซูไป ตอนที่ทหารยามกำลังหลับอยู่” ¹⁴และถ้าเรื่องนี้รู้ไปถึงหูของเจ้าเมือง พวกข้าจะพูดกับเขาเอง เพื่อไม่ให้พวกเจ้าเดือดร้อน” ¹⁵พวกทหารรับเงินไป และทำตามที่เขาสั่ง ดังนั้นจึงมีการเล่าลือเรื่องนี้ในหมู่ชาวยิวจนถึงทุกวันนี้

พระเยซูพูดกับศิษย์ของพระองค์

(มก.16:14-18;ลก.24:36-49;ยฮ.20:19-23;กจ.1:6-8)

¹⁶พวกศิษย์ทั้งสิบเอ็ดคนเดินทางไปแคว้นกาลิลีเพื่อไปยังภูเขาศาที่พระเยซูบอกให้ไป ¹⁷เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์ก็มึนงง แต่ยังมีบางคนสงสัยอยู่ ¹⁸พระเยซูเข้ามาหาพวกเขา และพูดว่า “สิทธิอำนาจทั้งหมด ทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ได้ให้ไว้กับเราแล้ว ¹⁹ดังนั้น ให้พวกคุณออกไปทำให้คนทุกชาติมาเป็นศิษย์ของเรา ให้เขาเข้าพิธีจุ่มน้ำ¹ เพื่อจะได้กลายเป็นของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์² ²⁰สอนพวกเขาให้เชื่อฟังทุกสิ่งที่เราได้สั่งไว้ จำไว้ว่า เราจะอยู่กับพวกคุณเสมอ จนกว่าจะสิ้นยุค”

28:1 อุโมงค์ฝังศพ หมายถึง สถานที่ที่ขุดเข้าไปในหินเพื่อใช้เป็นที่วางศพ

License Agreement for Bible Texts

World Bible Translation Center

Last Updated: September 21, 2006

Copyright © 2006 by World Bible Translation Center

All rights reserved.

These Scriptures:

- Are copyrighted by World Bible Translation Center.
- Are not public domain.
- May not be altered or modified in any form.
- May not be sold or offered for sale in any form.
- May not be used for commercial purposes (including, but not limited to, use in advertising or Web banners used for the purpose of selling online ad space).
- May be distributed without modification in electronic form for non-commercial use. However, they may not be hosted on any kind of server (including a Web or ftp server) without written permission. A copy of this license (without modification) must also be included.
- May be quoted for any purpose, up to 1,000 verses, without written permission. However, the extent of quotation must not comprise a complete book nor should it amount to more than 50% of the work in which it is quoted. A copyright notice must appear on the title or copyright page using this pattern: "Taken from the HOLY BIBLE: EASY-TO-READ VERSION™ © 2006 by World Bible Translation Center, Inc. and used by permission." If the text quoted is from one of WBTC's non-English versions, the printed title of the actual text quoted will be substituted for "HOLY BIBLE: EASY-TO-READ VERSION™." The copyright notice must appear in English or be translated into another language. When quotations from WBTC's text are used in non-saleable media, such as church bulletins, orders of service, posters, transparencies or similar media, a complete copyright notice is not required, but the initials of the version (such as "ERV" for the Easy-to-Read Version™ in English) must appear at the end of each quotation.

Any use of these Scriptures other than those listed above is prohibited. For additional rights and permission for usage, such as the use of WBTC's text on a Web site, or for clarification of any of the above, please contact World Bible Translation Center in writing or by email at distribution@wbtc.com.

World Bible Translation Center

P.O. Box 820648

Fort Worth, Texas 76182, USA

Telephone: 1-817-595-1664

Toll-Free in US: 1-888-54-BIBLE

E-mail: info@wbtc.com

WBTC's web site – World Bible Translation Center's web site: <http://www.wbtc.org>

Order online – To order a copy of our texts online, go to: <http://www.wbtc.org>

Current license agreement – This license is subject to change without notice. The current license can be found at: <http://www.wbtc.org/downloads/biblelicense.htm>

Trouble viewing this file – If the text in this document does not display correctly, use Adobe Acrobat Reader 5.0 or higher. Download Adobe Acrobat Reader from: <http://www.adobe.com/products/acrobat/readstep2.html>

Viewing Chinese or Korean PDFs – To view the Chinese or Korean PDFs, it may be necessary to download the Chinese Simplified or Korean font pack from Adobe. Download the font packs from: <http://www.adobe.com/products/acrobat/acrrasianfontpack.html>